ദർപ്പണം

2026

Auckland Malayali Samajam

ഒരു കുടുംബം ഒരു ഭാഷ ഒരു സമാജം

Visit us

1/518 Sandringham Road, Sandringham

4/317 Ti Rakau Drive, Botany Downs, Botany

mannadelights.co.nz

+61 22 403 0247

A Historic Handshake for Shared Prosperity: Indian Prime Minister Narendra Modi and New Zealand Prime Minister Christopher Luxon

With compliments from:
Auckland Malayali Samajam Inc.
ഒരു കുടുംബം ഒരു ഭാഷ ഒരു സമാജം
27 Years in support of the community

ഇതളുകളിൽ

40
Beyond the CV
What really gets you hired in New Zealand

48
A Leading Force in New Zealand Para Badminton

64
Gallery

CONTENTS

The letter 17
Roots in Transit 19
Stronger Together 21
Powering minds,shaping tomorrow 23
The five-minute prescription 27
A king so beloved he made the Gods jealous 31
A CH!LD NO MORE 33
The Cloud explained 37
Poem Blue Sky 43
The words we loose, we keep 44
The Bird that Found Courage 50
Artificial intelligence 51
My forever home 61
Why do we struggle to stay united? 77
An ocean between two homes 79
Ego or Self-Respect? Learning the difference 80
The Concept of Perception 81
Strong Roots, Open Wings 83
Case Diamond 85

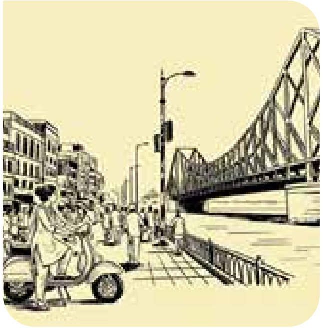

128

ആഷിത

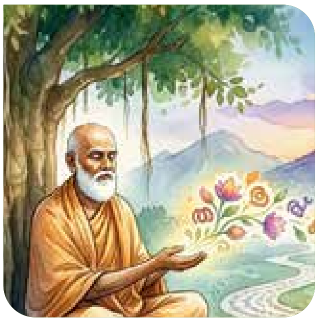

159

അക്ഷരങ്ങളെ ഔഷധമാക്കിയ മഹാകവി

Kids Art.. 90

Chai, Football, and the Violin 96

From playdates to screendates: What are kids losing?.................. 110

That 'Butterfly' Feeling.. 121

ട്രാഫിക് ബ്ലോക്ക് 123

ഒരു ഓണാഘോഷക്കാലത്ത് 132

അവളിടം.. 134

പറയാൻ മറന്നൊരു ബാല്യം 135

അച്ഛൻ 136

മനസ്സ് ഒരു കടങ്കഥ 142

ഒരു വട്ടം കൂടി 146

പ്രൂണിങ് 149

പുസ്തകങ്ങളുടെ ലോകം 152

സ്ക്രീൻ ടൈം 153

ഇഡ്ഡലി 155

അക്ഷരങ്ങളെ ഔഷധമാക്കിയ മഹാകവി 159

വിശ്വമില്ല നീയില്ലെങ്കിൽ 162

അടരുകൾ 167

നിറമുള്ള ഓർമ്മകൾ 171

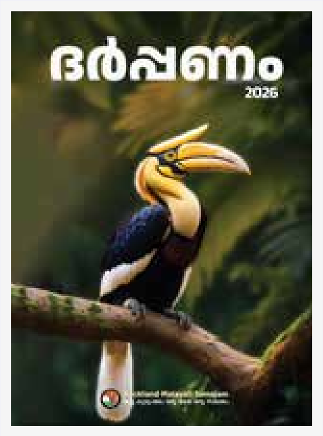

Editorial Board

Dr. Sam Mathai - Chief Editor

Subhash Reghunathan -President

Remya Kiran- Secretary

Libi Jacob Oommen

Geoffry Sams

Jai Krishna

Dr. Sherly George

Rengith Jose

Shine Krishna

Design & Layout

Shine Krishna

Printed at

Advanced Print, Highbrook, Auckland

Printed & Published by

The President

Auckland Malayali Samajam Inc.

Cover

Great Indian Hornbill
The State Bird of Kerala. Found in the evergreen forests of the Western Ghats,it's a protected species of great ecological and cultural siginifcance.

All images other than those supplied were generated using artificial intelligence.

21st Edition

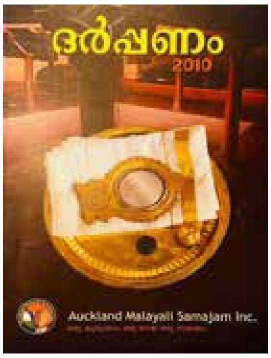

Images graciously provided and preserved by
Sincy Maneesh

ആദരാഞ്ജലികൾ!

സലിം കുമാർ (1969-2026)

മുന്നൂറിലധികം സിനിമകളിലൂടെ, തൻ്റെ സ്വതസിദ്ധമായ ശൈലിയിൽ നമ്മളെ ചിരിപ്പിച്ച, ചിന്തിപ്പിച്ച, മലയാള സിനിമയുടെ യശസ്സു വാനോളം ഉയർത്തിയ അതുല്യ നടൻ ഭരത് **സലിം കുമാറിന്** ഓക്‌ലൻഡ് മലയാളി സമാജത്തിന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ!

S.ജാനകിയമ്മ (1938-2026)

ദൈവത്തിന്റെ വരദാനമായ, പകരം വയ്ക്കാനില്ലാത്ത നാദത്തിന്റെ ഉടമക്ക്, ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ സംഗീതത്തിന്റെ അനശ്വര മുദ്ര പതിപ്പിച്ച ഗാനകോകിലത്തിന്, തലമുറയുടെ ഹൃദയങ്ങളെ സ്വരമാധുര്യത്താൽ കീഴടക്കിയ അതുല്യ പ്രതിഭയ്ക്ക്,

പ്രിയപ്പെട്ട **ജാനകിയമ്മ**ക്ക്, ഓക്‌ലൻഡ് മലയാളി

സമാജത്തിന്റെ അശ്രുപൂജ!

@Adhwaith Chandran

EDITORIAL

ഡോ. സാം മത്തായി
ചീഫ് എഡിറ്റർ

ഓർമ്മകൾ പൂക്കളമൊരുക്കുന്ന ഓണക്കാലം വീണ്ടും വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു! മുറ്റത്ത് വർണ്ണപ്പൂക്കളങ്ങൾ വിരിയുമ്പോൾ, ഊഞ്ഞാൽപ്പാട്ടുകൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലയടിക്കുമ്പോൾ, ഒത്തുചേരുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ ചിരികൾ മുഴങ്ങുമ്പോൾ—ഓണം എന്ന രണ്ടക്ഷരം ഓരോ പ്രവാസി മലയാളി മനസ്സിലും ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകാത്ത ഗൃഹാതുരത്വമായി തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

ഓണം ഒരു ഉത്സവം മാത്രമല്ല; കള്ളവും ചതിയും വിവേചനവുമില്ലാത്ത ഒരു സുവർണകാലത്തിന്റെ സുന്ദരസ്വപ്നമാണത്. "മാനുഷരെല്ലാരുമൊന്നുപോലെ" എന്ന ഒറ്റവരിയിലാണ് ആ സ്വപ്നത്തിന്റെ ആത്മാവ് കുടികൊള്ളുന്നത്.   സമത്വത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും മാനവികതയുടെയും സന്ദേശം, ഇന്നും എന്നും കാലിക പ്രസക്തിയുള്ളതാണ്.

രണ്ടു വർഷം മുൻപ് രജതജൂബിലി ആഘോഷിച്ച ഓക്‌ലൻഡ് മലയാളി സമാജം ഇന്ന് ഒരു കരുത്തുറ്റ വടവൃക്ഷം പോലെ വളർന്നു പന്തലിച്ചു നിൽക്കുന്നു. സമാജത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടക്കുന്ന കലാ-കായിക-സാഹിത്യ മത്സരങ്ങളും ഭാഷാദ്ധ്യാപനവും, മലയാളി തനിമയും സംസ്കാരവും നിലനിർത്താൻ വലിയ പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ദൗത്യത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുന്നവരെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുമോദിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പുതിയ തലമുറ സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിൽ സ്വന്തമായൊരു വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നത് ഏറെ ചാരിതാർത്ഥ്യം പകരുന്നു.

ഈ ഓണക്കാലം മറ്റൊരു തരത്തിലും ശ്രദ്ധേയമായി—ഇന്ത്യ-ന്യൂസിലാൻഡ് വാണിജ്യക്കരാർ യാഥാർഥ്യമായതും, നാൽപതു വർഷത്തെ ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷം ഒരു ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രി ന്യൂസിലാൻഡ് സന്ദർശിച്ചതും ഈ ദിനങ്ങളിലാണ് സംഭവിച്ചത്. ഇരു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദത്തിനും സഹകരണത്തിനും പുതിയൊരു മാർഗ്ഗരേഖ ഈ സംഭവവികാസങ്ങളോടെ തെളിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.

ഈ വളർച്ചയുടെ കഥകൾക്കൊപ്പം, രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടിലേറെയായി ഓക്‌ലൻഡ് മലയാളി സമൂഹത്തിന്റെ കലാ-സാഹിത്യ-സർഗാത്മക ചിന്തകളുടെ കണ്ണാടിയായി ദർപ്പണം മാസിക നമ്മോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നു. ന്യൂസിലാൻഡിലെ മലയാളികളുടെ ആദ്യ പ്രസിദ്ധീകരണം എന്ന നിലയിൽ, മറ്റിടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള സുഹൃത്തുക്കൾക്കും തങ്ങളുടെ മൗലിക ചിന്തകളും ആശയങ്ങളും പങ്കുവെക്കാൻ ദർപ്പണം എന്നും ഒരു വേദിയായി നിലകൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. അറുപതിലേറെ വൈവിധ്യമാർന്ന രചനകളുടെ സമാഹാരമാണ് ഇത്തവണത്തെ പതിപ്പ്. പോയ വർഷത്തെ ഓണാഘോഷത്തിന് ശേഷം സമാജം സംഘടിപ്പിച്ച എല്ലാ മുഖ്യ പരിപാടികളുടെയും ഓർമ്മചിത്രങ്ങളും ഈ ലക്കത്തിൽ ഇടം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2026ലെ ദർപ്പണം സംരംഭത്തിന് പിന്തുണ നൽകിയ സമാജം ഭാരവാഹികൾക്കും, പരസ്യദാതാക്കൾക്കും, തങ്ങളുടെ രചനകൾ പങ്കുവെച്ച സഹൃദയർക്കും എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡിന്റെ ഹൃദയംനിറഞ്ഞ നന്ദിയും അഭിനന്ദനവും അറിയിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ സ്നേഹവും പിന്തുണയുമാണ് ഈ യാത്രയുടെ യഥാർത്ഥ കരുത്ത്.

മാതൃസംസ്ഥാനത്തുനിന്ന് നമ്മോടൊപ്പം വന്നെത്തിയ കലാകാരന്മാരോടും പ്രിയപ്പെട്ടവരോടും കൈകോർത്ത്, ഈ വർഷത്തെ തിരുവോണവും നമുക്ക് കേമമാക്കാം!

എല്ലാ പ്രിയ വായനക്കാർക്കും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ഓണാശംസകൾ!

സുഭാഷ് രഘുനാഥൻ
പ്രസിഡന്റ്

കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിയേഴ് വർഷങ്ങളായി ഒരു സംഘടന എന്നതിലുപരി, ലോകത്തിന്റെ ഈ കോണിൽ ജീവിക്കുന്ന മലയാളികളെ ഒരുമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വലിയ കുടുംബമാണ് ഓക്‌ലാൻഡ് മലയാളി സമാജം. ന്യൂസിലാൻഡിലെ മലയാളികൾക്ക് കേരളത്തിന്റെ സ്വത്വവും സ്നേഹവും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട്, നമ്മുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരവും വരും തലമുറയിലേക്ക് കൈമാറുന്നതിനോടൊപ്പം ഐക്യവും പരസ്പര സഹകരണവും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വേദിയായാണ് സമാജം പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നത്.
ഓണം, വിഷു, കലോത്സവം, കായിക മത്സരങ്ങൾ, യുവജനപരിപാടികൾ, സാമൂഹിക സേവന പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങി നിരവധി സംരംഭങ്ങൾ ഓരോ വർഷവും സമാജം വിജയകരമായി സംഘടിപ്പിച്ചുവരുന്നു. ഇതെല്ലാം സാധ്യമാകുന്നത് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളുടെയും സന്നദ്ധ പ്രവർത്തകരുടെയും സ്പോൺസർമാരുടെയും ഓരോ കുടുംബത്തിന്റെയും എല്ലാ അംഗങ്ങളുടെയും കൂട്ടായ പരിശ്രമം കൊണ്ടാണ്.
ദർപ്പണം ഒരു വാർഷിക പ്രസിദ്ധീകരണം മാത്രമല്ല; നമ്മുടെ അംഗങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളും അനുഭവങ്ങളും ചിന്തകളും കലാപ്രതിഭകളും പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ സ്വന്തം വേദിയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇത് നമ്മുടെ സർഗാത്മകതയുടെ കണ്ണാടിയും, വരും തലമുറയ്ക്കായി സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കേണ്ട നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക രേഖയുമാണ്. ഈ അവസരത്തിൽ ദർപ്പണം യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാൻ അഹോരാത്രം പ്രവർത്തിച്ച എഡിറ്റോറിയൽ ടീമിനും, കവിതകളും ലേഖനങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും മറ്റ് കലാസൃഷ്ടികളും സമർപ്പിച്ച അംഗങ്ങൾക്കും, പരസ്യദാതാക്കൾക്കും എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി അറിയിക്കുന്നു.
ഈ വർഷം ഓക്‌ലാൻഡ് മലയാളി സമാജത്തിന്റെ പ്രസിഡന്റായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് എനിക്ക് ഏറ്റവും അഭിമാനകരവും സന്തോഷകരവുമായ ഒരു നിമിഷമാണ്. ഈ യാത്രയിൽ എന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും പിന്തുണയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ഓരോ അംഗത്തിനും എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദിയും സ്നേഹവും അറിയിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമാജം ഇനിയും കൂടുതൽ ഉയരങ്ങളിലെത്തട്ടെയെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആശംസിക്കുന്നു.

സ്നേഹപൂർവ്വം,
സുഭാഷ് രഘുനാഥൻ
പ്രസിഡന്റ്
ഓക്‌ലാൻഡ് മലയാളി സമാജം

Message from the Prime Minister of New Zealand

It is a pleasure to send my greetings to Auckland Malayali Samajam and the wider Malayali community across New Zealand.

New Zealand is proud to be a diverse and multicultural nation. We are stronger because of the communities that bring their traditions, values, and experiences from around the world. The Malayali community is an important part of that story, making significant contributions to our economy, culture, and society while maintaining a strong connection to Kerala's rich heritage.

Through its commitment to culture, community service, and bringing people together, Auckland Malayali Samajam helps strengthen the connections that make our country such a welcoming place to live.

Darpanam is a wonderful celebration of the achievements, experiences, and contributions of the Malayali community in New Zealand. Congratulations and thank you to everyone who has contributed their time and talent to this year's publication.

My best wishes for a successful, prosperous, and happy year ahead. I hope Onam is a joyful occasion for all who celebrate.

Rt Hon Christopher Luxon
Prime Minister of New Zealand

വി.ഡി. സതീശൻ
ബഹു: മുഖ്യമന്ത്രി, കേരളം

V.D.SATHEESAN
CHIEF MINISTER
KERALAM

05.08.2026

MESSAGE

I extend my warm greetings to the dedicated team behind Darpanam 2026, the annual magazine of Auckland Malayali Samajam.

Darpanam plays an important role in preserving our cultural heritage, strengthening the bonds among Malayalis living abroad, and helping younger generations remain connected to their roots. The efforts of Auckland Malayali Samajam in promoting Keralam's rich traditions and fostering a strong sense of community are truly commendable.

I congratulate the office-bearers, the editorial team, and everyone associated with the publication of Darpanam 2026. I extend my best wishes to the members of Auckland Malayali Samajam and to the entire Malayali community in New Zealand for continued unity, happiness, good health, and prosperity.

With warm regards,

V. D. SATHEESAN

ആശംസകൾ
MESSAGES

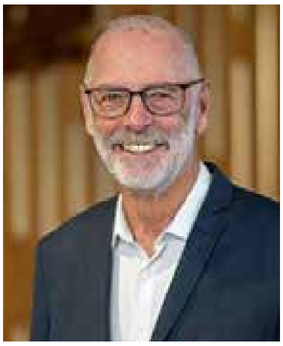

Wayne Brown
Mayor of Auckland

Congratulations to the Auckland Malayali Samajam on the 20th edition of Darpanam. Two decades of keeping your language, heritage, and stories alive right here in Auckland is an achievement worth celebrating.

Auckland’s strength relies on communities that get stuck in, work hard, and contribute to our city's colour and economy. The Indian and Malayali communities are a massive part of that drive. You don't just settle here; you build, you innovate, you bring international experience and perspectives, and you add real value to the social and economic fabric of our region. And you make Auckland your home.

My job as Mayor is to fix this city and make sure it works for the people who have made the choice to live here. We have already made great progress on sorting out the council's books, cutting out waste, and ensuring we get maximum value out of every ratepayer dollar—running things better, faster, and cheaper. But as we look ahead, we are sitting on the cusp of some of the biggest decisions this supercity has ever faced. To move Auckland from a sprawling suburb to a truly competitive global city, my focus is now shifting to five key policy themes:

- Reforming Transport: We are taking back democratic control of transport to finish upgrading our network from appalling to quite good, ensuring you can move around efficiently without hitting unnecessary roadblocks.
- Ending Urban Sprawl: We need to stop building on flood plains, intensify where the infrastructure actually exists, and build a highly connected, efficient green city.
- Driving Technology and Innovation: Through initiatives like the Auckland Tech Alliance, we are connecting local businesses with talent and capital so they have the best opportunity to succeed. The recently signed New Zealand India Free Trade Agreement also provides further opportunities for Indian and Malayali communities to scale up rules-based trade between our two countries.
- Investing in a vibrant Auckland: We have invested in making Auckland a vibrant, connected city which is ready for visitors to come and enjoy. We are able to host large-scale events at the new International Convention Centre, we have had 10 new hotels open in the last two years, and we are advocating for a user-pays tourism levy to fund massive international events and increase Auckland’s tourism appeal without burdening local ratepayers.
- Securing a City Deal: The Prime Minister and I signed a formal partnership between local government and central government, to unlock the potential in our biggest city. It recognises that council does places; central government does people. When we work well together, Auckland will be internationally competitive. A proper City Deal gives Auckland the local decision-making power a region of our scale deserves.

Auckland thrives when our diverse communities succeed. Thank you to successive committees, volunteers, and writers who have built Darpanam into a living archive of your community's journey over the last twenty years. Let's keep working to build an Auckland where families can thrive, work locally, and realise their full potential.

17 July 2026

Dear Auckland Malayali Samajam,

Happy Onam to you all! It is a pleasure to share a message with Auckland Malayali Samajam as you celebrate another year of community, culture, and connection.

As the community gathers to celebrate **Onam** on 23 August, I want to acknowledge the significance of this 10-day Harvest Festival to the people of Kerala, in fostering a deep sense of unity, community and belonging.

This year is a special one for all of us. The *New Zealand-India Free Trade Agreement*, followed by the historic visit of Prime Minister Narendra Modi, marks a defining moment in the relationship between our two countries. These milestones strengthen our strategic partnership, create new opportunities for trade, investment and economic growth, and most importantly, deepen the people-to-people connections that are the foundation of our enduring friendship. The Malayali community has played, and will continue to play, an important role in strengthening these ties and bringing our two nations closer together.

I feel privileged to join the Malayali community to celebrate Onam again this year and look forward to sharing in the celebrations of gratitude, prosperity and unity. I also acknowledge the importance of the festival in honouring the traditions and values of Malayali culture.

For more than 27 years, Auckland Malayali Samajam has played a vital role in preserving and promoting the rich cultural heritage of Kerala while helping Malayalees maintain strong connections to their roots. Through the celebration of traditions, language, arts, cuisine, and festivals, the Samajam ensures that Kerala's unique cultural identity continues to thrive.

The annual Tug-of-War tournament, a beloved tradition with roots in Kerala, the Smash 2026 Badminton tournament, and the Kalolsavam school arts festival bring communities from across New Zealand together. I appreciate the amount of preparation and training involved in these events and look forward to seeing them continue to grow. I also wanted to acknowledge the Easter, Vishu and Eid celebrations which mark special occasions on the Malayali calendar, providing opportunities for family and friends to unite.

I would also like to acknowledge the many volunteers, committee members, and community leaders who make the Samajam's success possible.

Thank you for your ongoing efforts to promote cultural identity, community engagement, and intergenerational learning. Your work continues to create a strong sense of belonging and connection for Malayalees across Auckland and beyond.

I wish everyone celebrating Onam a joyful and prosperous year ahead and look forward to supporting and attending Auckland Malayali Samajam events.

With warm wishes,

Dr Carlos Cheung
MP for Mt Roskill

Parliament
Parliament Buildings, Wellington
carlos.cheung@parliament.govt.nz
04 817 8225
CarlosCheungMtRoskill

Mount Roskill
Unit 8, 80 Carr Road, Mt Roskill
09 620 3030

DR CARLOS CHEUNG
MP FOR MT ROSKILL

Funded by the Parliamentary Service. Authorised by Carlos Cheung, Parliament Buildings, Wellington

Labour

Hon Priyanca Radhakrishnan
Labour List MP based in Maungakiekie
Spokesperson for Conservation, Disability Issues, NZSIS, and GCSB
priyanca@parliament.govt.nz
973 Dominion Road, Auckland 1041
/priyancanzlp

31 July 2026

Onam Ashamsakal!

As we welcome the Onam season, we celebrate one of Kerala's most treasured festivals — a time marked by togetherness, renewal, and the joy of shared traditions. The vibrant *pookalam* designs, the hours of work that go into preparing the traditional *onasadya* and the gathering of families and friends all remind us of the strength and beauty of Malayali culture, wherever in the world we may be.

Our Malayali community in Aotearoa continues to grow and thrive, contributing significantly across so many areas of New Zealand economy and society — from health and trades to arts, sports, hospitality, social services, and small business. Your presence and your hard work strengthen our country in countless ways.

I want to acknowledge the Auckland Malayali Samajam for the leadership and support it provides to families settling in New Zealand, and for the care it takes to ensure our young people remain connected to our mother tongue and cultural heritage. The commitment shown by successive Executive Committees and Samajam members is deeply appreciated.

As the first, Member of Parliament of Malayali origin, I am proud to stand alongside our community and grateful for the many ways in which you continue to uphold our culture here in Aotearoa.

A celebration like Onam takes extensive preparation. My sincere thanks to the many volunteers and sponsors who dedicate their time and skill to organising and supporting festivities across Auckland. It is thanks to all of you that Malayalis here get a taste of home away from home.

From my family to yours, Happy Onam! I look forward to celebrating with many of you in person.

Noho ora mai,

Hon Priyanca Radhakrishnan

Auckland Malayali Samajam
ഒരു കുടുംബം ഒരു ഭാഷ ഒരു സമാജം

EDITORIAL BOARD

Dr. Sam Mathai
Chief Editor

Subhash Reghunathan
President

Remya Kiran
Secretary

Libi Jacob Oommen

Geoffry Sams

Rengith Jose

Dr. Sherly George

Shine Krishna

Jai Krishna

Committee Members

2025–2026

AUCKLAND MALAYALI SAMAJAM

PRESIDENT
Subhash Reghunathan

SECRETARY
Remya Kiran

TREASURER
Libi Jacob Oommen

VICE PRESIDENT
Aby Joseph

JOINT SECRETARY
Joyal Jose

PUBLIC RELATIONS

Maneesh Joseph

Joby Cyriac

EXECUTIVE MEMBERS

Jis Tom

Vishnu Asok

Geethu Jeevan

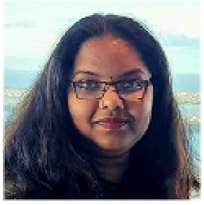

Ashly Ravikumar

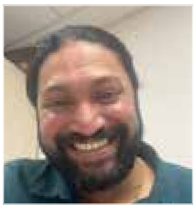

Sheane Alexander

AREA REPRESENTATIVES

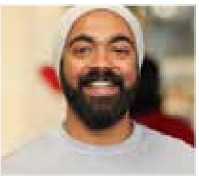

Hementh S K

Amal Arangil

Jai Krishna

Vijay Padmanabhan

Eldhose Kattuchirayil sabu

VIVERAS LAW

PROPERTY LAW • IMMIGRATION • BUSINESS

P 0272021583 / 09 6232402
E lloyd@vslaw.co.nz

We specialise in property & immigration law, backed by over twenty years of experience — guiding home buyers, investors and visa applicants with fast turnarounds, careful due diligence, and fair, transparent fees.

⚡ Quick Turnarounds	★ Professional Service	$ Reasonable Charges

PROPERTY LAW

- ✓ **Sale and purchase of residential & commercial property**
- ✓ **Step-by-step support for first home buyers**
- ✓ **LIM reviews & due diligence, including title analysis**
- ✓ **Sale and purchase of businesses**

ALSO ASSISTING WITH

Employer accreditation with Immigration NZ • Appeals to the Immigration & Protection Tribunal • Residence & temporary visas — Green List, SMC, Partnership, Parent, Work, Student, Visitor & s61

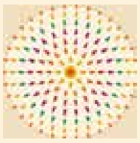

🌼 **HAPPY ONAM** 🌼

Wish you and yours a very Happy Onam.

എല്ലാവർക്കും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ഓണാശംസകൾ!

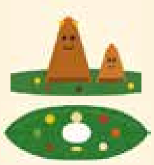

Lloyd Vivera

Barrister & Solicitor — Viveras Law

Fluent in Malayalam & English • Also speaks Hindi

www.vslaw.co.nz

Level 1, 236 Dominion Road
Mount Eden, Auckland

STORY

Akshaya Kiran

The Letter

The first rays of sunlight seeped through the thin white curtains, painting pale gold across the edge of my bed. Outside, birds welcomed the morning with cheerful songs, their excitement carrying through the crisp air. A cold breeze slipped through the open window, sending a shiver down my spine.

I buried myself deeper beneath my warm duvet, reluctant to leave its comforting embrace. But today was different.

January 26th, 2026. Today was the day.

I forced myself upright, lowering my bare feet onto the icy wooden floor. My eyes stung from another sleepless night, and my throat begged for water, but neither mattered. My heart pounded with nervous anticipation. I hurried into the hallway. The house was silent. Far too silent. At the end of the corridor stood a faded white door. It had remained locked for years. My hands trembled. Where were the keys? Blinking back tears, I searched the familiar groove between the doorframe and the wall, fingertips brushing against splintered wood before touching something cold.

Metal. I smiled. The dusty pink key. Her favourite colour. I slid it into the lock. The door swung open. A stale smell of dust and mothballs greeted me, untouched by fresh air for far too long. Sunlight filtered through the curtains, illuminating tiny specks of dust dancing across the room. Everything was exactly as she'd left it.

The books still sat neatly on the shelf. Her favourite hoodie hung over the chair. A half-finished painting rested against the wall, waiting for someone who would never return to finish it. I swallowed the lump in my throat.

Walking slowly across the room, I knelt beside the bed and reached underneath until my fingers brushed against smooth polished wood. The memory box. My thumb traced the only rough edge—the engraved letter. "A." I lifted the lid. Inside lay a single folded piece of paper. "Open on the 26th of January 2026. No later. Definitely not earlier." I let out a quiet laugh through my tears. Still so bossy. Taking a shaky breath, I unfolded the letter.

"If you're reading this, then congratulations! You're twenty!! That sounds so old. I hope you're prettier than I am now. I hope you've finally learnt how to do eyeliner properly. I hope Mum and Dad are proud of you. I hope you've made loads of amazing friends and gone to ridiculous parties. Maybe you've even fallen in love. Most importantly... I hope Emma is still your best friend. She's basically my sister, my personal diary, and my soulmate all rolled into one. You'd better be reading this with her right now because she'll complain if you don't. Anyway... Happy 20th Birthday! I hope today is the best day of your life.

Love,

Amy."

The words blurred. My grip tightened until the paper crumpled between my fingers. A sob escaped before I could stop it. The room around me dissolved into memories, late-night phone calls, birthday candles, whispered secrets, and promises that we'd grow old together. Promises neither of us knew would

be broken. My phone vibrated. For a long moment, I couldn't bring myself to answer. Finally, I swiped across the screen.

"Hey..." Her voice was barely above a whisper. "We're choosing the flowers today." A pause. "I kept thinking about what Amy would've picked herself..." Her voice cracked. "I thought you'd know." The silence between us was unbearable. Then, almost inaudibly, she whispered, "I just... I miss her." I responded, "Tulips. She likes tulips." The call ended.

I looked down at the letter one last time. "Happy 20th Birthday." A birthday she would never celebrate. I carefully folded the letter and pressed it against my chest as tears streamed silently down my face. Outside, the birds continued singing, oblivious to the grief that lingered inside the quiet house. The sun still shone. The world kept turning. However, for me, time had stopped long before her twentieth birthday.

Akshaya Kiran is a Year 12 student at Rangitoto College with a passion for both sport and the performing arts. A talented cricketer, she represents her school and previously played for the Takapuna Cricket Club. Her dedication and skill have earned her selection to compete at the National Cricket Tournament.
Beyond her sporting achievements, Akshaya is a committed Bharatanatyam dancer, demonstrating discipline, grace, and a deep appreciation for Indian classical dance. In her spare time, she also contributes to an administrative role at a legal firm, gaining valuable professional experience while balancing her academic and extracurricular commitments. Her diverse interests and strong work ethic reflect her drive to excel both on and off the field.

Roots in Transit

Biju Tom Varghese

I am writing this whilst on holiday in Kerala, a strange place from which to write about not quite belonging. Bear with me.

Outside, the rain is doing that thing it only does here. It arrives unannounced, like a loud opinion. My children are inside, arguing with my wife about the Wi-Fi. My parents are somewhere in the house, moving through rooms they know with their eyes closed, in a state and town that has always been, quite simply...theirs.

It has never been simply mine though.

Where are you from?

I have spent most of my life trying to work out what that means.

If you grew up like I did, you know the question. You hear it at every gathering, every wedding sadya, and every new interaction, where an uncle or aunty you have never met leans across the table and curiously asks, "Where are you from?"

It even reared its head at the casualty department earlier today, while we waited for a procedure.

Your brain immediately starts doing the arithmetic.

Born to Malayalee parents. Raised in Dubai. My passport says one thing, my accent says another, and the honest answer takes about three minutes and still satisfies nobody.

Sociologists have a name for people like us. They call us 'third culture' kids. Children who grow up outside their parents' culture and end up building a third one out of spare parts. It is a tidy label for a rather untidy feeling.

In Dubai, we were the Indian kids. 'Manglish' at home, English at school, and a mix of Arabic, Hindi, and others in the corridor. Friday was the weekend. Khaleej Times was on every tea table, Pofaki Chips in the tuck shop, and the newest Mohanlal film arrived at the cinema weeks after Kerala had already finished arguing about it. Our Kerala was a curated one. It came to us through video cassettes, phone calls timed to the cheap rates, and the suitcase economy of visiting relatives, banana chips and halwa travelling one way, and Tang and chocolates the other.

The annual pilgrimage

It was the same every year or two, the holiday. The word never quite fit. I still recall thinking that nobody else's holiday involved that much emotional labour.

We would land in that wall of wet heat and the performance would begin. Relatives

would inspect us like customs officers. Too thin, too fat, too quiet, too English. My Malayalam, fluent enough in our Dubai kitchen, would wobble under the weight of an entire village listening for mistakes.

In Dubai, I was Indian. In Kerala, I was the Gulf kid. Malayalam cinema had even written the character for me before I arrived: silly and lost, good for a laugh. There is a whole genre of films where the NRI child gets humbled by the "naadu", and as a boy I some-times felt I was being cast in it without an audition.

But here is what the joke misses. Those holidays were also the closest thing I had to roots, and I clung to them.

The "kudumba veedu" with its particular smell of old wood, bedsheets, and coconut oil. Thodus and paddy fields that made Dubai's fountains look like they were trying too hard. Being force fed by women who measured love in second and third helpings. I did not fully belong to any of it. I also could not imagine myself without any of it.

Then you move again

The third culture kid's trick, of course, is that the story never resolves. It just adds chapters. Mine added Mangalore, Chennai, and then Aotearoa.

Auckland, where the light is different and the rain is politer, and where the question changed shape but never went away. Where are you from?

Dubai is not an answer people expect. India is an answer that feels borrowed. New Zealand is an answer I am still growing into.

What also surprised me in New Zealand were the samajams themselves. I will admit that as a younger man I was sceptical of these associations, the Onam sadyas in rented halls, the children's dance items rehearsed for months, the same speeches. It seemed like nostalgia on a committee schedule. I understand it differently now. A samajam is what a community builds when geography stops doing the hard yards (no pun intended).

In Kerala, culture is ambient. You absorb it from the air, the roadside loudspeaker, the church bell, the bus conductor's Malayalam.

In Auckland, culture has to be organised. Somebody has to book the hall. And that somebody is quietly doing for our children what the annual Kerala holiday did for us. It is keeping a door open.

The twist and what I know now

Here is the twist in my story. My children are now the next iteration of the experiment. Malayalee grandparents, a Dubai raised father, a South African/ New Zealand raised mother, and a New Zealand childhood. On this trip I have watched them do exactly what I once did, hovering at the edge of family conversations, understanding more Malayalam than they can speak, half embarrassed and half enchanted. Watching them, I finally stopped feeling sorry for my younger self.

Because the truth is that the rootlessness I spent years treating as a deficiency turned out to be a skill. People like us learn to read a room in any country. We code switch without noticing. We can find the one other Malayalee in any office and any queue. We hold multiple versions of home at once and feel disloyal to none of them. The research on third culture kids says we grow up adaptable and good in unfamiliar rooms. I would put it more simply. We learned early that belonging is something you build.

So, when my kids eventually get asked the question, where are you from, I hope they take their full three minutes to answer. I hope they never trim the story to make it easier for the person asking. And I hope that somewhere in that answer there is a rented hall in Auckland with a sadya being served on paper ela, and a house in Kerala where the rain arrives like a loud opinion, and a city in the Middle East where a Malayalee kid once watched his parents build a life out of long distance love for a place he would spend his whole life learning to call his own.

The roots were never absolute and it turns out they did not need to be.

They just needed to be alive.

Dr Biju is the Global Product Marketing and Growth Manager at Orion Health, where he leads go to market strategy for digital health solutions. With over 20 years of experience spanning clinical practice, governance, and health technology, he brings a unique blend of clinical insight and commercial acumen. He also serves on the board of the Digital Health Association NZ as Deputy chair. Raised in Dubai and now based in Auckland, he brings a global perspective to transforming healthcare systems.

Caroline Jis

STRONGER Together

Building community, preserving culture, and serving Aotearoa

For Malayalis, community is more than just a group of people—it is a way of life. Back in Kerala, our lives are intertwined with family, neighbours, places of worship, cultural organisations, and social gatherings. When we move abroad, we leave behind familiar surroundings, but we carry with us the values of togetherness, compassion, and collective responsibility.

For the growing Malayali community in New Zealand, community engagement plays a vital role in creating a sense of belonging and connection. It helps transform a foreign land into a place we proudly call home while preserving the traditions and values that define us.

The journey of migration is often filled with opportunities and challenges. Many newcomers face homesickness, cultural adjustments, and the absence of extended family support. During these times, community organisations become a source of friendship, guidance, and encouragement. They provide a platform where people can connect, share experiences, celebrate milestones, and support one another through life's challenges.

Community involvement is also essential for preserving our cultural identity. Celebrations such as Onam, Vishu, Christmas, Easter, Eid and various cultural programmes allow us to pass on our traditions, language, and heritage to the next generation. These events help our children appreciate their roots while embracing the opportunities and diversity that New Zealand offers.

For younger generations, community involvement offers valuable opportunities to develop leadership skills, build confidence, and foster a spirit of social responsibility. By participating in community projects and volunteering activities, young people learn the importance of giving back while developing a deeper appreciation for both their Malayali heritage and their New Zealand identity.

Community engagement also allows us to contribute positively to the wider New Zealand society. As migrants, we bring diverse experiences, talents, and perspectives that enrich the social fabric of our adopted homeland. By working alongside people from different backgrounds, we build bridges of understanding and strengthen the values of inclusion and mutual respect that make New Zealand unique.

The strength of any community lies not in numbers but in the willingness of its members to support one another. Every volunteer, organiser, donor, and participant play a role in creating a more connected and compassionate society. Even the smallest contribution can have a lasting impact on someone's life.

As Malayalis living in Aotearoa New Zealand, we have a unique opportunity to preserve our cultural heritage while embracing our responsibility as active members of the wider community.

When we engage with our communities, we do more than organise events or celebrate festivals—we build friendships, support families, inspire future generations, and strengthen the bonds that make us feel at home, no matter how far we are from Kerala.

Through community engagement and service, we honour the values we inherited from our homeland while helping create a stronger, more caring, and more connected future for everyone.

After all, while we may have left Kerala behind, the spirit of togetherness that defines us can continue to thrive wherever we call home. Through community engagement, we not only strengthen the Malayali community but also contribute to the vibrant multicultural fabric of New Zealand, ensuring that future generations inherit a legacy of connection, service, and belonging!

__Caroline Jis:__ As a Registered Nurse with Te Whatu Ora Waitematā, a postgraduate-qualified professional in Mental Health and Addiction Counselling, and the President of Western Knights Auckland, I have always believed in the power of connection and community. My journey as a migrant has strengthened my passion for bringing people together, preserving our cultural identity, and creating opportunities to support one another. Through this article, I share my reflections on the importance of community engagement and how collective efforts can help build a stronger Malayali community in Aotearoa New Zealand.

ARTICLE

Dr. Divya Nair

Powering minds, shaping tomorrow

A journey from dreams to purpose in energy, education and community

Some journeys are not planned in one straight line. They are shaped slowly through dreams, struggles, learning, courage and the quiet determination to keep moving forward. When I look back at my own journey, I see not just qualifications, roles or achievements, but a path filled with lessons, responsibilities and a deep desire to make a meaningful contribution.

Like many Malayalis who have built a life far from home, my journey has been shaped by hope, hard work, family support and the belief that education can open doors for generations. New Zealand has given me opportunities to learn, grow and contribute, while my roots have continued to remind me of the values that matter most.

My journey has always been closely connected with two powerful forces, energy and education. Energy lights our homes, supports our industries and keeps communities moving. Education lights mind, strengthens confidence and gives children the courage to build their future. One powers the world around us. The other powers the world within us.

For me, these two areas are not separate. They are connected by one common purpose, building a better tomorrow.

My academic journey reached an important milestone when I completed my PhD in Electrical Engineering from Auckland University of Technology. My research focused on renewable energy, battery energy storage systems and off grid electric vehicle charging. It was a journey that demanded patience, discipline and belief.

A PhD is never just about writing a thesis or earning a title. It is a journey that tests your character, your confidence and your ability to continue even when the path is difficult. There were days when the answers did not come easily. There were moments when research felt heavy, when results needed to be checked again and again, and when progress seemed slow.

But those years taught me something powerful. Meaningful work takes time. Every challenge carries a lesson. Perseverance is often more important than talent. Research taught me not to fear difficult questions, but to face them with patience and honesty.

It also changed the way I looked at engineering. Engineering is not only about machines, systems, wires, drawings or calculations. Engineering is about people. It is about solving problems that affect real

lives. It is about creating systems that are safer, smarter, cleaner and more reliable. It is about using knowledge not only for personal success, but for the benefit of society.

Through my work in the energy sector, I have had the opportunity to be involved in renewable energy, battery storage, energy market modelling, future forecasting, New Zealand energy data analysis and battery energy storage projects for commercial and industrial needs. These experiences have helped me understand that the future of energy is not only about producing electricity. It is also about planning wisely, using data carefully, designing reliable systems and preparing for a more sustainable world.

I do not see this work only as technical work. Behind every model, forecast, design or energy solution, there is a bigger responsibility. We are not only working for today's needs. We are helping to prepare a cleaner, smarter and more reliable future for the generations who will come after us.

This is what makes engineering meaningful to me. It is about thinking carefully about tomorrow. It is about asking whether our work can reduce waste, improve efficiency, support communities and protect the environment. It is about understanding that the choices we make now will be inherited by our children.

At the same time, my heart has always been deeply connected to education. I strongly believe that if energy builds the future of the world, education builds the future of every child. This belief led to the creation of EduSphere NZ, a learning space built with the vision of helping children grow with confidence, curiosity and purpose.

EduSphere NZ was born from a simple but powerful thought. Every child has potential. Not every child learns in the same way. Not every child shine at the same time. Some children are confident with numbers, some with language, some with science, some with creativity, some with leadership and some with ideas that are still waiting to be discovered.

A child should never be judged only by marks or one examination result. Inside every child, there may be a thinker, a creator, a problem solver, an artist, a scientist, an engineer, a doctor, a leader or an innovator waiting for the right encouragement.

As educators, we have a responsibility that goes far beyond teaching lessons. We are not just helping children complete worksheets or prepare for tests. We are helping them believe in themselves. We are helping them overcome fear. We are helping them understand that mistakes are part of learning. We are helping them develop the confidence to try again.

Many times, a child does not need pressure. A child needs someone to say, “You can do it. Let us try one more time.” That simple encouragement can change the way a child sees learning. It can turn fear into confidence and confusion into curiosity.

My research journey has taught me patience. My engineering journey has taught me problem solving. My work with energy systems has taught me to think about the future. My education journey has taught me empathy. Together, they have shaped the person I am today.

When I work with students, I often think about the future they are entering. Today’s children are growing up in a world that is changing faster than ever before. Artificial intelligence, robotics, renewable energy, data science, automation, medicine and advanced technology are transforming every field. The jobs of tomorrow may look very different from the jobs of today.

To prepare children for that world, we must give them more than subject knowledge. We must teach them how to think, question, analyse, create, communicate and adapt. This is why I believe STEM education is so important. Science, technology, engineering and mathematics are not only subjects. They are ways of thinking. They teach children to observe, ask questions, test ideas and solve problems.

But education should never lose its human touch. A child may learn coding, robotics, mathematics or science, but they also need values, kindness, discipline, respect and emotional strength. Knowledge without values is incomplete. Success without compassion is empty. True education should prepare a child not only for a career, but also for life.

As a Malayali living in New Zealand, I carry both gratitude and pride in my heart. I am grateful for the opportunities this country has given me to learn, work, grow and contribute. I am proud of the values that come from my roots, respect for education, commitment to family, dedication to hard work, community spirit and the courage to rise even through difficulties.

The Malayali community has always believed in the power of education. Many of us have travelled far from home, carrying dreams in our hearts and responsibilities on our shoulders. We have built lives in new places, faced challenges quietly, worked hard and contributed to society in many ways. Behind every professional success story, there is often a story of sacrifice, sleepless nights, family support and unwavering hope.

I believe every journey has a purpose beyond personal achievement. When we study, we grow. When we work, we contribute. When we teach, we multiply knowledge. When we support a child, we are investing in a future we may not even fully see.

That is why I see my journey not as separate chapters, but as one connected story. My PhD taught me to research deeply. My work in energy taught me to apply knowledge responsibly. My involvement in renewable energy taught me to care about sustainability. EduSphere NZ taught me to nurture young minds. My community journey taught me that success becomes more meaningful when it inspires or supports others.

There is a special happiness in seeing a system work successfully after careful thought. There is satisfaction in seeing an idea become a practical solution. But there is an even deeper joy in seeing a child who once said, “I cannot do this,” slowly begin to say, “I will try.” That moment is powerful. It reminds me why education matters. It reminds me that confidence is built one step at a time.

In many ways, both energy and education require the same vision. Energy systems need storage, balance, planning and intelligent control. Children need guidance, encouragement, patience and opportunities. A battery stores power for when it is needed most. In the same way, education stores strength inside a child, giving them the confidence to face the future when challenges come.

If my journey can offer one message to others, especially to young people and families, it is that no path is too small, too late or too difficult when it is walked with sincerity and purpose. Every step matters. Every struggle can shape us. Every experience can prepare us for something greater. We do not need to have everything perfectly planned. What we need is the courage to begin, the discipline to continue and the humility to keep learning.

For parents, my heartfelt message is to believe in children not only when they achieve, but also when they struggle. Sometimes the child who struggles today may become the strongest thinker tomorrow. Sometimes the quiet child may carry the deepest creativity. Sometimes the child who asks too many

questions may be the one who changes the world.

For students, my message comes from both experience and hope. Do not be afraid of difficult subjects. Do not be afraid of mistakes. Do not compare your journey with someone else's journey. Learn with honesty. Work with patience. Ask questions. Dream boldly. The future needs young minds who are not only intelligent, but also brave, kind and purposeful.

For our community, my sincere hope is that we continue to build a culture where knowledge is respected, children are encouraged and success is measured not only by personal growth, but by contribution to others.

My journey from research to real world engineering, from renewable energy to education, and from personal dreams to community contribution has taught me that life becomes meaningful when we use what we have learned to help others grow. I am still learning. I am still growing. I am still discovering new ways to contribute.

The future will not be built by technology alone. It will be built by people with vision, compassion, courage and knowledge. It will be built by children who are encouraged today, by educators who care deeply, by professionals who work responsibly and by communities that stand together.

For me, engineering a better tomorrow is not only about working with energy systems or creating technical solutions. It is about using knowledge with responsibility, creating opportunities with compassion, and leaving behind something meaningful for the next generation.

It is about contributing to a cleaner world, a stronger community and a future where our children are not afraid to dream big. If my journey can inspire even one young mind to believe in themselves, one parent to see the hidden potential in their child, or one person to use their knowledge for the good of others, then that journey has found its true purpose.

I believe the future is built not only by what we achieve, but by what we give, what we teach and how many lives we help to lift along the way. That purpose continues to guide my journey, inspiring me to keep learning, keep serving and helping to build a tomorrow where knowledge creates hope and every young mind has the courage to rise.

Dr Divya Nair is an electrical engineering professional, renewable energy researcher and founder of EduSphere NZ. Her work connects energy, education and community service with a strong commitment to building a more confident, sustainable and purposeful future.

ARTICLE

Dr Sanjo Varghese

The five-minute prescription

When the World Cup began, a few of my colleagues — Europeans, mostly — were quietly surprised to find how closely I was following it. The surprise was partly that an oncologist had the time, and partly, I think, that a doctor from India cared this much about football. I told them where I am from. In Kerala, I said, football is not a hobby. During a World Cup, entire villages put up cut-outs of Messi and Ronaldo taller than the houses, and men who have never left the state will argue about Argentina versus Brazil until three in the morning.

They enjoyed that. And then one of them asked the question that every Indian football fan has learned to dread. If there are one and a half billion of you, and you love the game this much — how is it that you cannot produce eleven men to play in a World Cup?

I gave the usual answers. It is a cricketing country; the money and the attention go elsewhere. The infrastructure is not there. And then, half-joking, I said the thing we all say: it is not really in our genes. We are a nation that watches sport rather than plays it.

We moved on to the football. But the remark stayed with me, because I did not entirely believe it, and because I see its consequences in my clinic every week.

It is not in our genes is a comfortable thing to say. It is also, mostly, an excuse. And I started paying attention, after that conversation, to something I had half-noticed for two years. Go to a park in Auckland on a Saturday morning — Barry Curtis, the Botanic Gardens, the walkways around Flat Bush — and watch who is out there running, cycling, lifting, playing. You will see a great many people. You will see relatively few of us. We are extraordinarily well represented in the hospital, on both sides of the bed. We are much harder to find on the field.

I want to explain why that observation has stopped being a cultural curiosity to me and started being a medical one.

For most of my career, exercise advice was the thing we said at the very end of the consultation, while the patient was already reaching for their bag. “Eat well, stay active, we'll see you in three months”. We said it without much conviction, because we had very little to offer. We had studies showing that active people did better — but every oncologist knows the trap in that kind of study. (These were observational: we watched what people already did and counted what happened to them. Which means we could never be sure whether exercise protected them, or whether the people whose cancer was quietly returning were simply the ones who had stopped exercising — in which case we were measuring the disease, not the cure. You cannot build advice on that.)

Last year, that changed, and I do not think enough people know it.

The trial is called CHALLENGE, run by the Canadian

Cancer Trials Group, published in the New England Journal of Medicine in June 2025 after being open for fifteen years. It enrolled 889 people who had had surgery for stage III or high-risk stage II colon cancer and had finished their chemotherapy. Half were given the health education leaflets we all hand out. The other half got the same leaflets plus a structured exercise programme with a physical activity consultant, who met them twice a month at first and then monthly, for three years. Nothing exotic mostly brisk walking, built up gradually to a target most people could reach. Then everybody was followed for a median of nearly eight years.

The people who exercised had a 28 per cent lower risk of their cancer coming back or of dying. Five years on, 80.3 per cent of them were disease-free, against 73.9 per cent of the others. Deaths from any cause were 37 per cent lower, and at eight years, 90.3 per cent of the exercise group were alive, compared with 83.2 per cent. (This time it was a randomised trial people were assigned to exercise or not by chance, which is the only way to know that the exercise itself did the work. It is the same standard we demand of any new drug before we will fund it.)

I want to sit on those numbers, because in my world they are not small.

A six-and-a-half percentage point improvement

in disease-free survival is the order of benefit that gets a drug approved, funded, and written up in the newspaper. If a pharmaceutical company brought me a colon cancer drug with that effect size, I would prescribe it to every eligible patient in my clinic and argue with PHARMAC on behalf of the ones who missed out. We have chemotherapy regimens in routine use with less to show for themselves, and every one of them comes with neuropathy, low blood counts and a consent form.

One detail matters more than it first appears. The people in the exercise group did not lose weight. Whatever was happening, it was not a weight-loss story — which is the first place everybody's mind goes, and the reason so many people give up when the scale does not move. Something else was going on: insulin signalling, inflammation, the immune system, the way exercise seems to change the ground a cancer cell is trying to grow in. We do not fully understand it. It happened anyway. The chief medical officer of the American Society of Clinical Oncology said the result suggested exercise might be better than a drug, because it works without the side effects — and coming from ASCO, that is not a throwaway line.

Five minutes is simply how you get off the couch. But I would be doing you a disservice if I let you believe five minutes is the destination. It is the doorway

I should be careful here, because overselling is exactly what I criticise in others. This was one cancer, in one setting, after chemotherapy. It does not permit me to tell a woman with advanced breast disease that walking will cure her, and I will not. It also was not a leaflet — it was three years of a real person ringing up to ask how the week had gone, a service almost nobody in New Zealand or Kerala is actually offered. Telling someone to exercise is not the same as helping them do it, and we should stop pretending otherwise.

But the principle has now been tested the hard way, and it held. Exercise is no longer only something we suggest for general wellbeing. In at least one setting, it is something that treats the cancer.

The prevention evidence points the same way and has done for years. A pooled analysis of more than 1.4 million people found that higher physical activity was linked to lower risk in thirteen of twenty-six cancers studied — colon, breast, endometrial, kidney, liver, oesophagus and others. (Observational again, so read it as a strong signal rather than proof — but a signal pointing in a very consistent direction.) And sitting time appears to carry its own risk, separate from how much you exercise, which is the part most people get wrong. An hour at the gym does not buy off ten hours in a chair.

Now let me come back to the park, and to my colleague's question, because I think the genes were never the point.

The World Health Organization uses lower weight thresholds for people of Asian descent, because we develop insulin resistance and visceral fat at a body mass index that looks perfectly unremarkable on a chart. The uncle who is not fat, who has never been fat, who wears the same trouser size he wore at thirty, may be sitting exactly where the metabolic risk is. It is not in our genes cuts both ways: we are not built to get away with inactivity, we are built to be caught out by it sooner.

And migration quietly removed the little exercise that used to be built into the day without anyone deciding to exercise at all. In Kerala you walked — to the shop, to the bus, to church, to the neighbour's house. In Auckland you walk to the car. Nobody notices the loss, because nothing was taken away; it simply stopped being necessary. The cut-outs of Messi still go up. The walking to the ground to kick a ball does not.

There is one more thing I would say to our community, and it is to the nurses, of whom there are many reading this. A great deal of you work rotating night shifts, and the International Agency for Research on Cancer classifies night shift work as probably carcinogenic to humans, largely on the breast cancer evidence. I am not telling anyone to leave the profession. I am saying that when you carry a risk you did not choose and cannot easily change, the risks you can change matter more, not less. And I have noticed that the people in my clinic who are most rigorous about everyone else's health are frequently the least rigorous about their own.

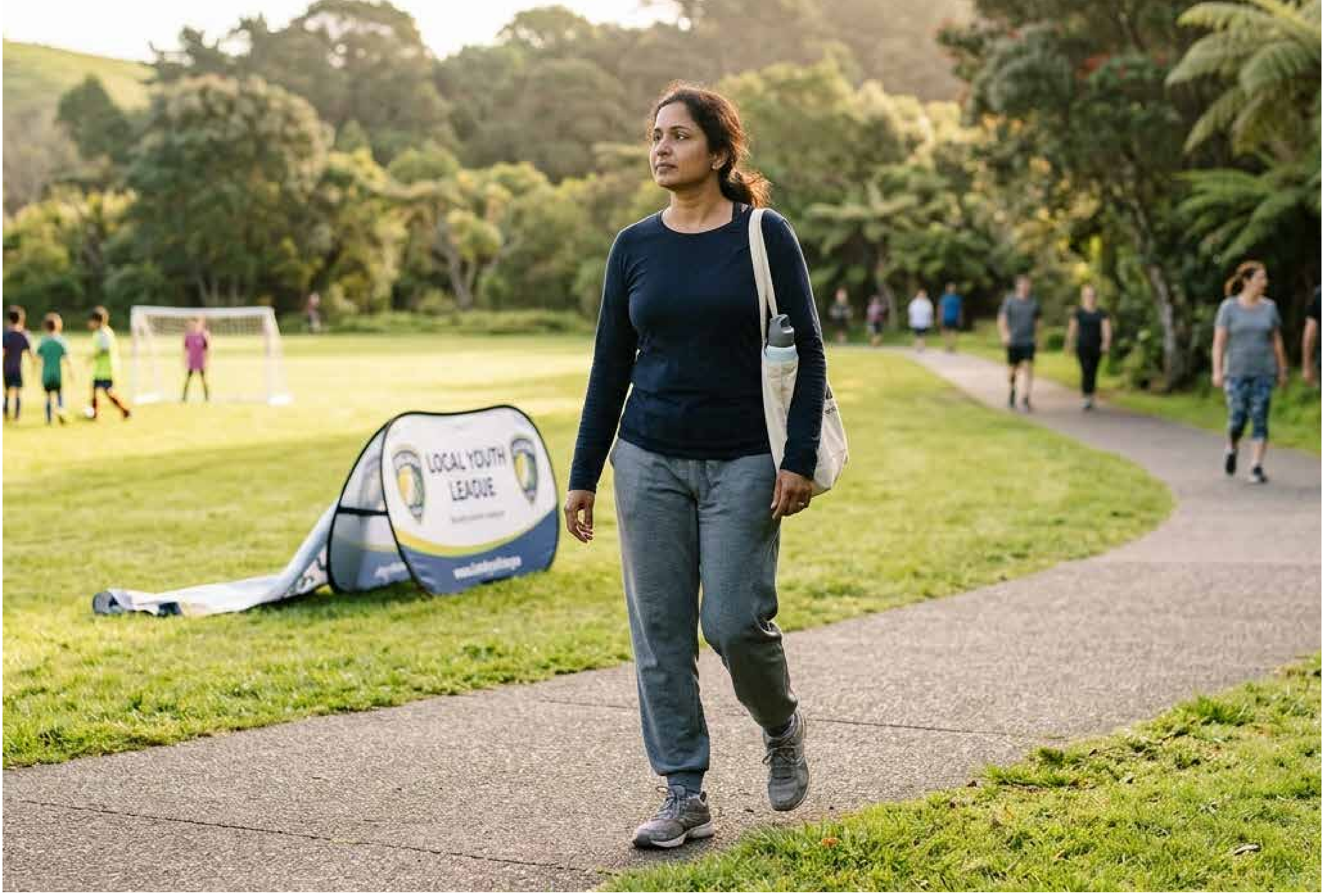

So here is where I have landed, a year of watching this evidence and two years of watching those parks later.

A study published in the Lancet in January found that adding just five minutes of brisk walking a day was associated with around a 10 per cent reduction in deaths. I quote that figure deliberately, because the hardest step is the first one, and five minutes is small enough that the usual excuses cannot survive it. Not a gym membership, not a transformation, not the fitter version of yourself you keep promising to become in January. Five minutes is simply how you get off the couch.

But I would be doing you a disservice if I let you believe five minutes is the destination. It is the doorway. What the evidence actually asks for is more — around 150 minutes of moderate activity a week, which is thirty minutes on five days, the sort of pace that leaves you a little short of breath but still able to talk. Add something that works the muscles twice a week: stairs instead of the lift, carrying the shopping rather than trolleying it to the car, a set of simple weights in front of the television. The people in the colon cancer trial were not doing five minutes. They were building, month by month, towards a real amount, with someone keeping them honest. The five minutes is how you begin. The thirty is where the benefit lives.

None of this is glamorous. Nobody's share price rises when you walk to the letterbox, and there will be no advertisement for it during the next World Cup. But we were never going to produce a national football team out of a conversation at an academic dinner, and I am not asking anyone to. I am asking you to start with five minutes tomorrow — and then, unlike every January resolution you have made and abandoned, to keep going until it is thirty. We follow the game more passionately than almost anyone on earth. It would be a strange thing to be the best in the world at watching, and among the worst at playing — and to lose years of our lives to the difference.

Dr Sanjo is a Consultant Medical Oncologist at Regional Cancer & Blood Services, Auckland City Hospital. He is also a member of European Society of Medical Oncology and American Society of Clinical Oncology.

A king so beloved he made the Gods jealous

- the story behind Kerala's Onam festival.

Geoffry Sams

In what is now modern-day Kerala, at the south-western tip of India there once was a most benevolent king, Maveli. Maveli's people-centric policies and disciplined government ensured the Malayalee people of Kerala experienced unprecedented peace and prosperity. His success and popularity meant that the Malayalees started to revere him over their own Gods.

In a fit of rage, God appears in Maveli's court in the form a homeless child. He asks the great king for three steps of land, which Maveli grants without hesitation. The avatar of God turns into a giant, who with one step covers all of the land and sea. With his next step covers all of the heavens and the underworld. The giant then returns to Maveli demanding his final parcel of land.

Maveli being the generous king that he is, removes his crown, kneels before God and offers his head for the final step.

As the giant steps on Maveli, he is pushed into the underworld and separated from his people. Before disappearing, Maveli makes his final request; "Allow me to visit my people once a year." His request is granted!

Once a year Malayalees around the world welcome Maveli back into their lives and hold a grand festival in his honour called Onam. Onam is centred on a grand feast, the sadhya, eaten on banana leaves. And we adorn our houses with pookkalam, ornate flower carpets, as show in the illustration. Onam is usually falls in September and coincides with the post monsoon harvest.

Geoffry Sams moved to New Zealand along with his parents and brother 30 years ago. After completing his engineering degree from the University of Auckland, worked in a number of corporates in New Zealand and the UAE. He is currently a Senior Manager in Genesis Energy advising on the company's long-term generation portfolio strategy.

ZEALAND
IMMIGRATION
ZEALAND IMMIGRATION
YOUR TRUSTED IMMIGRATION PARTNER
LIAA
NZAMI
End-to-End Solutions
For Employers & Visa Applicants
Experts in Complex Immigration Matters
Specialized support for challenging cases
Multilingual Support
7 LIA fluent in multiple languages
Includes Malayali advisers
Gaurav Soni
Principal Immigration Adviser
Rajni Soni
Licensed Immigration Adviser
Jana Vojtasovicova
Licensed Immigration Adviser
Rimple Lobana
Licensed Immigration Adviser
office@zealandimmigration.co.nz
SUSAN ABRAHAM
Senior Advisor
FEMIN TRESSA FRANCIS
Provisional Licensed Immigration Adviser
MALAYALI ADVISERS
+64-27222-2600, 03-337-1378
4/243 Cambridge Terrace, Christchurch, NZ
+64-9359-9009
Suite 6 Level 1/129 Great South Road,
Papatoetoe, Auckland, NZ

ARTICLE

Hannah
Zuhir

A CH!LD NØ MORE

The linoleum beneath her sneakers squeaked with a rhythmic, agonizing familiarity. Sarah looked at her watch. It was just after 11:00 pm. She had been pacing up and down the fourth-floor corridor of the hospital for at least an hour. She had counted the 15 ceiling lights along the corridor and the 41 black and 57 white squares on the linoleum floor multiple times. She wondered why both ends of the corridors near rooms 398 and 411 didn't have any ceiling lights. As she walked towards the end of the corridor, she felt the darkness engulfing her and she quickly turned around as if to evade the unknown that's hidden behind the pitch dark. She heard her steps echoing in the sterile silence of the night. She stopped in front of room 408. The door was ajar, she peeked inside as though not wanting to make even the slightest noise. On the bed lay her anchor, her hero, the man who held her hand through every storm, her dad. Now, he was tethered to a chorus of beeping monitors, his laboured breath the only other sound in the hallway.

Sarah kept walking and paused by the large window at the other end of the corridor staring out at the palm lined landscapes. Somewhere in the distance, she could hear a raven calling into the midnight. Her mind drifted back to the sun-drenched summer holidays at the beach, the salt stinging her eyes as her dad hoisted her onto his shoulders to brave the crashing waves. She could still feel his long fingers guiding hers as they built towering sandcastles, and the warmth of his deep, booming laugh whenever they inevitably collapsed. She remembered vividly his warm hand enclosing her tiny hand as they walked along the gravel path to the local shops. She would lightly tap the leaves of the "touch me not" plants with a stick along the way, watching the feathery leaves fold inward. On their walk back home, she would stop to look at the leaves reopen. Her face would light up as the leaves opened fully. She would laugh as dad lifted her and twirled her around. She must've been 4 or 5 years old then, she couldn't be sure. Back then, Dad would take over the kitchen on Sundays, he would throw random ingredients into the skillet and each of his culinary creations would also have a name. The thought about his "chicken delight" and the "sizzling pancake" brought a fierce aching wave of nostalgia. Staring into the dark end of the corridor, she clung to the memory of them sitting by the lily pond and scooping water-logged ants onto the safety of broad green lily pads! Sarah wished she possessed the power to scoop him out of his illness just like they used to rescue the drowning insects!

While other parents obsessed over school grades, her parents never pushed for high grades. Instead, they cultivated the love for reading books. Dad would pick out books for her to read on the weekends and holidays. By

age 14, Sarah had devoured most of the world classics, she'd walked the lovely moors of Wuthering Heights with Emily Bronte, navigated the fierce independence of Jane Eyre and wept over the tragic endurance of Thomas Hardy's Tess of the d'Urbervilles. She enjoyed the witty banter and the sharp social satire of Jane Austen's Pride and Prejudice and lost herself in the gothic tragedy of Victor Hugo's The Hunchback of Notre-Dame. She realised later in her life that he had not only given her books, but a lens to understand human nature, resilience, and passion. "Make books your best friend," his advice echoed in Sarah's head. "Books will be your quiet companion, and they don't demand anything," he'd said. The quiet comfort of books was still her "go to place". For a few minutes the absolute lightness of being a child took her to a world where deadlines weren't real, and the realities of the world weren't so exhausting and heavy.

The hospital corridor was suffocatingly quiet and smelt of sharp antiseptic. A few doors down, one of the night nurses pushed a trolley, the click of its wheels breaking the silence. Sarah watched as the nurse entered one of the rooms. The corridor fell silent again. Her mind drifted away from the smell of antiseptic to her childhood memories. Memories of dad teaching her to ride a bike, the late-night debates they had about politics, current affairs and books in her teenage years, the little treats he brought her and her sisters when he came home from work every day; all came flooding into her

mind. She could see the younger version of him organising community rallies, marching with protest signs in his hand and speaking up for justice. He had always been a protector, a towering figure of strength for those in need. The person she had become was strongly anchored by his fierce unshakeable values. Her dad was someone who travelled ahead of time, a futuristic thinker who spoke about digital innovations and climate change years before people his age caught up! He had carved the career path for several youngsters who would often come home to express their gratitude. People knew they could come to him any time in the day or night for help, and his hospitality was well known in the community. He was a selfless man!

Walking past rows of plastic chairs and quiet rooms, Sarah glanced at her watch, it was midnight. Her mind drifted to the nights when she would sit on the balcony at home with her mum and dad waiting for the "Queen of the Night" flowers to bloom. They would sit under the night sky, sipping mum's warm cardamom tea waiting for the magic to unfold. The flowers bloomed just after midnight, unfurling its petals in the dark, their intoxicating smell filling the air! The glowing flower that lives for just one night! Last July, when Dad fell sick, Sarah had visited him, and he insisted that they stay up to watch the flowers bloom. She was worried about the cold night air and his chest congestion. He wouldn't budge. They sat in the dark, watching the flowers blossom into a magnificent star-like crown. Dad smiled. "You see, Sarah?" he whispered, his eyes reflecting the white petals. "Some things are worth the wait! You must catch the beauty while it is here Sarah. Mono no aware". He smiled, the corners of his eyes crinkling "Who knows if I'll be here to watch these plants bloom next year?" he'd said softly.

Sarah stopped and looked out of the window, the tall palm trees looked scary in the darkness of the night, their jagged fronds casting ominous looming shadows. The wind caused soft dry rustles that mimicked hushed, hidden voices slicing through the quiet night. The raven called out again, its harsh cry cutting through the silence. Sarah felt overwhelmed by a sudden sinking feeling in her stomach. Her legs were aching, she walked back to the doorway and peered inside room 408. The soft, rhythmic blip of the heart monitor seemed to mock her desperate desire to freeze time. Seeing her dad, frail and diminished, and slipping away beneath the sterile white blankets felt like an impossible fracture in her world. He had prepared her for everything – except for a world without him. She wanted to crawl into the space beside him, bury her face in his shoulder and let him fix everything the way he used to. She wiped the tears from her cheek, realizing the truth she had been fighting against all evening. Dad wasn't truly living anymore; he was merely fighting to stay for his family. He was tired, and it was cruel to ask him to run this marathon any longer.

Taking a deep, trembling breath, she stepped into the dim room and sat on the chair by the bed. She dipped a gauze piece into a fresh bowl of water and gently wet his dry lips. His eyes opened slightly, and he smiled at her weakly. His eyes crinkled at the corners radiating the quiet, warm affection that always lit up his face. The exhaustion took over and he closed his eyes again. Sarah took his cold, paper-thin hand in hers, gently tracing the familiar lines of the knuckles of his long fingers. She placed her face against his, "Dad," she whispered near his ear, her voice cracking before finding its strength. "You've been the best dad in the world, the dad that every girl would wish for. I can't see you suffer. You can rest now. You've done so much for me, for our family. We're going to be okay. I love you so much. It's okay to let go."

As she spoke the quiet permission, the tension in his face seemed to smooth away. She rested her head gently on his hand on the bed and felt the same peace and protection that she always felt when she was with him. Sarah must've dozed off; she was startled by the sudden loud beep from the monitors. She reached for the nurse call bell and before she knew the room was filled with nurses and doctors. Sarah moved away from the bed to make space for

the medics in the room. She looked at the wall clock which ticked past 5:50 am. As she turned her head to look at dad, she heard the final, gentle hum of the monitors before it flattened into a long, peaceful tone. A profound sense of peace settled into the room. Dad was free.

The storm inside Sarah finally broke and with a crushing grief she realised that the child in her had died too! As dawn broke, the first ray of sunshine through the window embraced Sarah as if it were Dad's hands reaching out, offering the last warmth of the departing spirit!

Author's note:

Mono no aware is a Japanese expression that speaks of the gentle sadness and profound beauty found in life's impermanence. It is the awareness that all things- objects, moments or experience are fleeting, and that it is their transience that makes them so precious. Like the Queen of the Night flower that blooms for only a single night, some moments are spectacular, precisely because they cannot last.

Hannah is a Senior Project Manager at Auckland Hospital, where she leads major health infrastructure initiatives. She brings over 20 years of clinical and leadership experience as a physiotherapist. Alongside her project management career, she actively maintains her clinical edge as a senior locum physiotherapist at Allevia Hospitals. With a unique blend of frontline clinical care, health leadership, and large-scale project delivery, she is deeply committed to transforming healthcare systems to drive better, more sustainable, patient outcomes.

ARTICLE

Jerin Sebastian

The Cloud explained

The technology you use every day

Most of us use the cloud every day without even realizing it.

We check our emails, save photos on our phones, watch movies online, attend video meetings, shop online, and use navigation apps to get from one place to another. These activities have become such a normal part of life that we rarely stop to think about the technology making them possible.

That technology is known as the cloud.

While the term may sound technical, the concept is actually quite simple. The cloud allows us to access computing services over the internet instead of relying entirely on our own computers or devices. It has transformed the way we communicate, work, learn, and entertain ourselves.

What Exactly Is the Cloud?

Imagine that you have thousands of photos stored on your phone. Years ago, if your phone was lost or damaged, those photos might have disappeared forever unless you had backed them up elsewhere.

Today, services such as OneDrive, Google Photos, and iCloud automatically store copies of your photos online. Even if you replace your phone, your memories are still available.

That's the cloud in action.

However, the cloud is much more than online storage. It is a network of powerful computers located in data centres around the world. These computers provide storage, computing power, databases, security services, and software applications that can be accessed through the internet.

A useful comparison is electricity. Most people don't generate their own electricity; they simply use it whenever they need it. Cloud computing works in a similar way. Individuals and businesses use computing resources when required without having to own or maintain the equipment behind them.

A Day in the Cloud

The easiest way to understand the cloud is to look at a typical day.

You check your email in the morning. That's the cloud.

You stream music during your commute. That's the cloud.

You use Google Maps to find the fastest route. That's the cloud.

You attend a Teams or Zoom meeting, save a document online, upload photos to social media, and watch Netflix in the evening. Every one of these services depends on cloud technology.

Even online banking, food delivery apps, fitness trackers, and online shopping platforms rely heavily on cloud infrastructure.

Who Runs the Cloud?

The cloud is powered by large technology companies that operate massive data centres around the world.

The three largest public cloud providers are Microsoft Azure, Amazon Web Services (AWS), and Google Cloud Platform (GCP).

Microsoft Azure powers services such as Microsoft 365, Teams, and OneDrive, while supporting thousands of business applications.

AWS is the world's largest cloud platform and provides the infrastructure behind countless websites, mobile applications, and digital services.

Google Cloud supports products such as Gmail, YouTube, and Google Maps while also helping organizations build applications and artificial intelligence solutions.

Together, these providers supply much of the technology infrastructure that powers today's internet.

More Than Just Storage

When many people hear the word cloud, they think about file storage. In reality, storage is only one part of the story.

Cloud platforms run many of the applications and websites we use every day.

When you watch a movie on Netflix, cloud servers deliver the video stream to your device. When you order a ride through Uber, cloud systems locate drivers, process payments, and update information in real time. When you shop online, cloud-hosted applications manage product catalogues, customer accounts, and transactions.

Cloud providers offer services such as virtual servers, databases, artificial intelligence tools, security monitoring, and networking. This allows businesses to focus on their products and customers instead of managing complex computer infrastructure.

One of the biggest advantages of the cloud is flexibility. If an online store suddenly experiences a surge in customers during a sale, additional computing power can be made available within minutes. When demand drops, resources can be scaled back.

Why Has the Cloud Become So Popular?

Cloud services make technology more convenient and accessible.

You can begin working on a document from your laptop, continue editing it on a tablet, and review it later on your phone. Everything stays synchronized automatically.

The cloud also makes collaboration easier. Multiple people can work on the same document at the same time, whether they are in the same office or on opposite sides of the world.

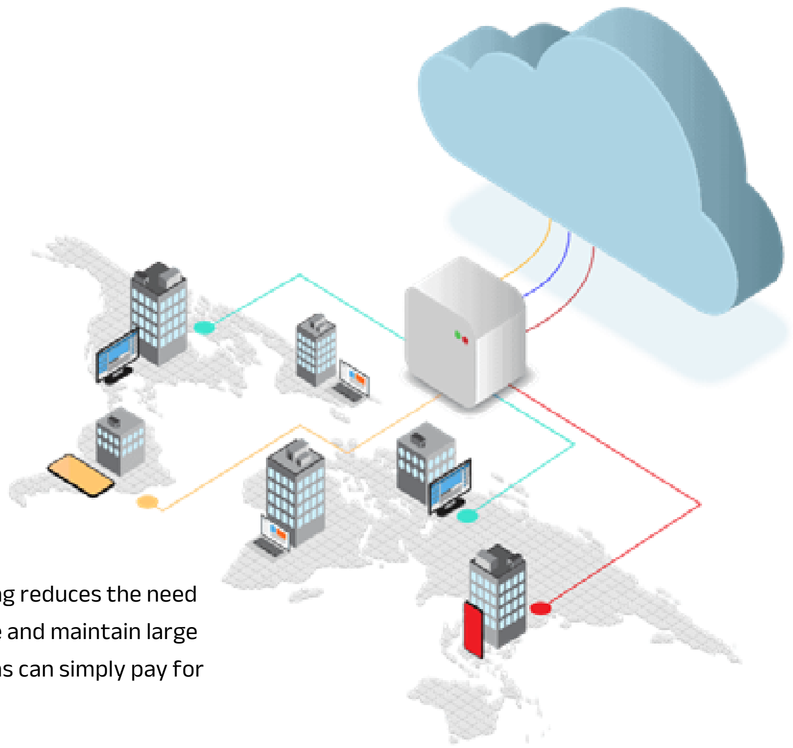

For businesses, cloud computing reduces the need to purchase expensive hardware and maintain large computer systems. Organizations can simply pay for the services they need.

Is the Cloud Secure?

Security is often one of the first questions people ask about cloud computing.

Major cloud providers invest billions of dollars each year in protecting customer information. Their systems use multiple layers of security to defend against both digital and physical threats.

Common security measures include data encryption, multi-factor authentication, automated backups, security monitoring, and disaster recovery capabilities.

While no system is completely risk-free, leading cloud providers often offer security protections that exceed what many individuals or small organizations could implement on their own.

Users also have an important role to play by creating strong passwords, enabling multi-factor authentication, and staying alert to scams and phishing attempts.

Career Opportunities in Cloud Computing

Cloud computing is not only changing technology; it is also creating exciting career opportunities.

As organizations continue moving their systems to the cloud, demand for cloud professionals continues to grow. Popular roles include Cloud Engineer, Cloud Architect, Cybersecurity Specialist, Software Developer, Data Engineer, and DevOps Engineer.

Technology companies such as Microsoft, Amazon, and Google also offer training programs and certifications to help people develop cloud skills.

Looking Ahead

The cloud will continue to play an increasingly important role in our lives. Technologies such as artificial intelligence, smart homes, connected vehicles, and wearable devices all depend heavily on cloud infrastructure.

Final Thoughts

Cloud computing may sound like a complex concept, but at its core it is about making technology available whenever and wherever it is needed.

From storing photographs and joining video meetings to streaming movies, running business applications, and supporting artificial intelligence, the cloud has become a foundation of modern life.

The next time you save a file online, use a mobile app, shop on a website, or ask an AI assistant for help, remember that the cloud is working behind the scenes—powering the digital experiences we now take for granted.

***Jerin** is a Software Consultant based in Auckland, working for a leading US-based multinational company. He is passionate about building innovative software solutions and continuously expanding his knowledge of emerging technologies. Outside of work, he enjoys functional fitness, playing chess, solving Rubik's Cubes with his kids, and reading about technology.*

ARTICLE

Kavitha
Raj

Beyond the CV

What really gets you hired in New Zealand

Introduction

Over the last two decades in recruitment, I have had the privilege of meeting thousands of candidates, partnering with countless hiring managers, and witnessing both incredible career successes and disappointing missed opportunities. Recruitment has changed significantly over the years. We have seen technology transform the way people search for jobs, the rise of remote work, changing workplace expectations and, most recently, the arrival of artificial intelligence.

But despite all these changes, one thing remains constant. At the heart of every hiring decision is a person hiring another person. A CV may introduce you. Your qualifications may open the door. But what ultimately influences a hiring decision is often much deeper - your capability, your attitude, your authenticity and the value you bring.

For many in our community, especially those building their careers in New Zealand after moving from another country, understanding these unwritten rules of the employment market can make a significant difference.

Here are some observations from my years sitting on the other side of the interview table.

People hire people they like

Let's start with something that is often overlooked. Likeability matters. This does not mean being the loudest person in the room, having the most outgoing personality, or trying to impress everyone.

It means being someone people genuinely feel comfortable working with.

In recruitment, we often use terms like "culture fit" or "personality fit". While these terms can sometimes sound vague, they are about how you interact with others - your communication style, your attitude, your ability to collaborate and the trust you build. When two candidates have similar technical capabil-

ity, the person who creates a stronger human connection often has an advantage. Skills get you shortlisted. Relationships and connection often get you hired.

Qualifications matter, but personal competency matters more

Qualifications are important. They demonstrate knowledge, commitment and the ability to learn.

However, a qualification alone does not tell an employer how someone will perform in the workplace.

Personal competency is what makes the difference. Can you communicate effectively? Can you solve problems? Can you adapt when things don't go according to plan? Can you take ownership? Can you work well with different personalities? These are qualities employers value highly because they are much harder to teach. Qualifications can be gained. Character, mindset and work ethic are demonstrated over time.

Long live AI but longer live your personal brand

There is no doubt that artificial intelligence has changed the recruitment landscape. And my advice is simple: use it. I used it to tidy up my key points that I wanted covered in this article! Use AI tools to improve your CV, understand job descriptions, prepare for interviews and make sure your applications are targeted and relevant. But remember - AI can enhance your presentation, not replace your identity.

The moment you walk into an interview or have a conversation with a potential employer, your personal brand becomes the most powerful tool you have. How you communicate. How you think. How you explain your experiences. How you make people feel. Those things cannot be automated. Technology may help you get noticed. Your reputation and authenticity will help you stand out.

Have your professional story ready

One question that often surprises candidates is: "Tell me about yourself." It sounds simple, but many people struggle to answer it. Every professional should have a clear and authentic introduction ready. Know what you are good at. Know the value you bring. Know the kind of opportunities where you can make a difference. This is not about giving a rehearsed sales pitch. It is about being clear about who you are professionally. Confidence comes from knowing your own story.

Authenticity beats exaggeration

In today's competitive market, there can be a temptation to present yourself as someone who can do everything. But hiring managers and recruiters are experienced at recognising authenticity. You do not need to make tall claims. Be honest about your strengths. Be honest about what you are learning. Be honest about where you want to grow. Trust is built when people believe what you say.

The best candidates are not always the ones who know everything. They are often the ones who are self-aware, curious and willing to learn. Stop saying "I can do everything" One phrase I hear often is:

"I can do anything." While this usually comes from a place of enthusiasm and willingness, it can sometimes make your profile unclear. Instead, focus on what you are genuinely good at. "I am particularly strong in these areas." "I have built expertise in these skills." "I enjoy solving these types of problems." Knowing your strengths shows maturity and self-awareness. Being specific makes you memorable.

Do not underestimate your part-time jobs

One piece of advice I often share with students and young professionals is this: Do not remove your

part-time jobs from your CV. Many people think roles in hospitality, retail, supermarkets or customer service are not relevant to their future careers. I disagree. These experiences tell an employer a great deal about you. They show commitment. They show reliability. They show that you can manage your time, communicate with people, turn up consistently and take responsibility. Some of the strongest workplace qualities are built outside formal qualifications. Every experience contributes to your story.

The migrant journey: your experience has value

Having built my own career journey in New Zealand, I understand that moving countries requires courage. Many migrants arrive with impressive qualifications, years of professional experience and a strong work ethic. Yet one of the biggest challenges can be learning how to translate that experience into the New Zealand workplace. Sometimes it is not a lack of ability. It is simply a lack of confidence or understanding of the local employment culture.

New Zealand workplaces generally value humility, collaboration and authenticity. Confidence is appreciated, but it is often expressed through examples, relationships and consistency rather than simply talking about achievements. Your overseas experience has value.

Whether you were an engineer, accountant, teacher, healthcare professional or business owner in another country, the skills you developed travel with you. At the same time, be open to learning. Understand local expectations. Build relationships. Ask questions.

Your first job in New Zealand may not always be your dream job, and that is okay. Sometimes the first role is the bridge that takes you towards your ultimate destination.

Network with curiosity, not desperation

Finally, one of the most valuable career lessons I can share is: Network... Network... Network! But do it with curiosity, not just because you need a job. Build relationships because you are genuinely interested in people and industries. Ask questions. Learn. Stay connected. Offer value! The strongest professional networks are built over years, not during a job search.

Many opportunities never appear on job boards. They come through conversations, recommendations and relationships. Invest in people before you need something from them!

Closing thoughts

After more than 20 years in recruitment, I have learned that successful careers are not built only on perfect CVs or impressive qualifications. They are built on consistency, relationships, adaptability and authenticity. Be someone people want to work with. Know your strengths. Keep learning. Stay curious.

Build your personal brand through every interaction.

The employment market will continue to evolve. AI will become more advanced. Industries will change. New skills will emerge. But integrity, resilience, humility and the ability to connect with people will always remain fashionable. And that is perhaps the most reassuring thing about building a career in New Zealand!

***Kavitha Raj** is the Director at AR Staffing Solutions; a co-created recruitment agency alongside fellow Malayali Anoop Russell and her focus is to build its white collar offering. She is a Talent Acquisition professional with over 20 years of experience in New Zealand's recruitment landscape, having worked with public and private sector organisations across New Zealand, Australia and India. She has partnered with a wide range of industries including engineering, technology, finance, customer service, manufacturing, legal and marketing.*
Kavitha is passionate about connecting people with opportunities that align with their skills, aspirations and potential. Having built her own career journey as an immigrant in New Zealand, she is particularly passionate about supporting migrant communities as they navigate the local employment market and create meaningful careers.

Kavitha Raj is the Co-Founder of Fudge&K, a proud New Zealand based bespoke fine jewellery atelier. Passionate about craftsmanship and meaningful storytelling, she believes jewellery is more than an accessory. It is a celebration of life's most treasured moments

POEM

John Jyothis

Blue Sky

The sky has the light blue colour of the sea.
It looks so smooth and silky like glue.
Sometimes the colour turns red,
Or black when I go to bed.
The clouds look so fluffy and puffy.
I think they feel as soft as cotton candy.
The clouds are so high
That it is hard to wave goodbye.
For birds, the sky is like a playground.
That's why they often don't come to the ground.
Rockets blast off through the sky.
It looks like the fire could make the sky cry.
The sky has layers shaped like spheres.
All the weather happens in the troposphere.
There is rain, hail, and snow,
Which make rivers flow.
The sky is so blue.
In fact, it is as blue as my shoes.
Nothing can take the sky from us ever,
Which is forever and ever.

John Jyothis is a year 8 student at Sacred Heart College, Glendowie. He is interested in playing Hockey, Basketball and reading books.

Diamonds in the **sky**

In the night sky, there are shining stars,
Shiny as peanuts in a chocolate bar.
We can see them shining every night,
Though not so clearly, they're far from our sight.
Stars are really bright,
Mostly glowng through the night.
We see them looking yellow above,
But maybe they're many colours we would love.
Stars can be in our galaxy,
Or in another, far away from me.
Some are many light-years away,
Still shining brightly every day.
When shooting stars fly through the sky,
We make our wishes as they pass by.
They fill our hearts with dreams so bright,
Like little sparks across the night.
There are constellations and star clusters too,
Looking like groups of lights shining through.
In New Zealand, Matariki appears each year,
Bringing mid-winter joy and cheer.
Stars look dazzling, sparkling bright,
Like diamonds glowing in the night.
But we can all agree, without a fight,
Nothing shines brighter than stars at night.

THE WORDS WE LOSE WE KEEP

Language and the Immigrant Child's Sense of Self

ARTICLE

Richa

Ask an adult child of immigrants what they remember losing when they were young, and language often comes up before almost anything else; not a country, not a house, but a specific word for a fruit, a joke that only worked in one language, a bedtime story that loses its rhythm in translation. For children growing up in immigrant families, the home language is rarely just a communication tool. It is one of the earliest and most intimate architectures of the self. It is the language in which a child first learns to be loved, disciplined, comforted, and named. What happens when that language fades, and what happens when it is deliberately kept alive, turns out to shape a child's sense of who they are in ways that researchers have been documenting for decades.

What "Language Loss" Actually Looks Like

Heritage language loss is rarely a single dramatic event. Research on family language loss describes how the process typically unfolds. Children of immigrants often pick up, within their first years of schooling, that the language spoken at school and in wider society carries social and professional value, while the home language does not. This realisation can trigger a gradual shift away from the home language; a shift that tends to begin as soon as children enter mainstream schooling and typically deepens with age. The result is often not total forgetting but partial loss. Many children retain what linguists call "passive" or "receptive" competence. This encapsulates the understanding of a parent or grandparent speaking the heritage language, sometimes fluently, and yet struggling to produce it themselves, particularly past childhood vocabulary.

Others develop strong spoken fluency but never learn to read or write the language. Still others settle into a lifelong mixture of both languages, a pattern often mistaken by families for confusion but which linguists regard as a normal and often sophisticated feature of bilingual development rather than a deficiency.

The Identity Cost of Losing a Language

Why does this matter so much for a child's sense of self, rather than simply being an inconvenience? Research pointed to a specific and often underappreciated mechanism. When children lose fluency in the family language faster than their parents or grandparents gain fluency in the new one, family communication itself becomes harder. Conversations shrink to the surface level of daily logistics because the shared vocabulary for anything more complex, emotional, or nuanced no longer exists between generations. Sociolinguists argue that heritage languages do more than transmit information between generations. They actively socialise children into their heritage culture's ways of understanding the world, meaning that discouraging a child's mother tongue can directly harm the development of their cultural identity, not just their vocabulary.

This shows up in very concrete, lived ways. A child who cannot fully express complex feelings to a grandparent, or who cannot follow the nuance of a family argument, prayer, or joke, can end up occupying an uncomfortable middle position; not quite fluent enough in the home language to feel fully part of that side of their identity, but also carrying a home culture that marks them as different at school. Researchers studying immigrant youth in the United States and elsewhere have described this as contributing to what is sometimes called an "identity crisis" specific to the immigrant experience. This is not because bilingualism itself causes distress, but because an incomplete, involuntary language shift can leave a child without full fluency in either the language of home or the language of the wider world. But it is worth being precise here. This is not a claim that children of immigrants are inherently at risk, but a description of a specific, well-documented pattern that some children experience when heritage language loss happens quickly and involuntarily, without support.

Why Retention Helps, and Why It Is Not Simply About Nostalgia

The research on the other side of this question of what happens when heritage language is actively maintained is, if anything, more encouraging than most families expect. The "linguistic interdependence" hypothesis remains one of the most influential frameworks in bilingual education research. It finds that a child's competence in a second language is not built at the expense of the first language but is, in part, built on top of it. Skills such as vocabulary depth, narrative structure, and abstract reasoning developed in a child's home language transfer over and support the learning of a new language, rather than competing with it. This directly challenges the intuitive but incorrect fear that many parents carry, that speaking the home language at home will "hold back" a child's English. The related "threshold hypothesis" suggests that children need to reach a reasonably solid level of proficiency in at least one

language to unlock the cognitive advantages associated with bilingualism. This means that abandoning the home language before that threshold is reached can leave a child without the full benefit of either language, rather than simply "choosing" the more useful one.

Beyond cognition, heritage language retention appears to function as a direct support for identity and family cohesion. Studies on parental attitudes toward heritage language maintenance consistently find that when parents actively and confidently maintain the home language, rather than treating it as something to be phased out, children are more likely to retain it, and family relationships benefit accordingly. One particularly useful finding from research on families successfully raising bilingual children is that consistency matters more than intensity. Families who maintained clear expectations about which language was used in which context, and who ensured children had other people, not just parents, to speak the heritage language with (grandparents, community groups, religious or cultural organisations), had far better outcomes than families relying on parental effort alone. In other words, heritage language survives best not as a private household project but as something reinforced by a wider community.

A New Zealand Picture

New Zealand's own linguistic landscape illustrates both sides of this story clearly. The 2023 Census recorded remarkable multilingual diversity. After English and te reo Māori, Samoan and Mandarin Chinese are each spoken by roughly 2.2 percent of the population, with Hindi close behind at around 1.6 percent, followed by Tagalog, Cantonese, Punjabi, and at 0.29%, Malayalam, of course. Multilingualism is also clearly on the rise. By the 2018 Census, over 20 percent of respondents who spoke at least one language reported speaking two or more, with the highest concentrations of multilingual speakers in Auckland (nearly 31 percent) and Wellington.

But the same data set also captures the loss side of the story. Research on Pasifika languages in New Zealand has documented a consistent decline in the proportion of New Zealand-born Pasifika people who speak their ancestral languages fluently, generation after generation. A pattern researchers link directly to the absence, until relatively recently, of a comprehensive national language strategy supporting community languages alongside English. The same research links this decline not only to reduced fluency but to what it describes as reduced "identity security"

among younger Pasifika New Zealanders, a finding that closely echoes Wong Fillmore's and Fishman's arguments about the identity function of heritage language, observed in a specifically New Zealand context.

Against this backdrop, te reo Māori's own trajectory offers a useful point of contrast and hope. Once suppressed for decades under assimilationist education policy, te reo Māori was formally recognised as an official language of New Zealand in 1987 and has since been the subject of sustained, deliberate revitalisation efforts. This includes kōhanga reo (language nests), kura kaupapa Māori (Māori-medium schools), and broad public broadcasting and education initiatives. Whatever a family's own heritage language, the te reo Māori revitalisation movement demonstrates something directly relevant to every immigrant family in New Zealand. It illustrates that generational language loss is not an irreversible, one-way process, and that deliberate, community-supported effort can meaningfully shift outcomes across a generation.

What This Means for Immigrant Families

None of this research suggests that families should feel guilt over language loss that has already occurred, or that a child who is more comfortable in English than in their parents' first language has somehow failed at being who they are. Bilingual and multilingual identity is not a zero-sum ledger, and plenty of people build a full, secure sense of self with only partial fluency in a heritage language. It is particularly aided when that partial fluency is supplemented by other connections to culture, such as food, music, religious practice, extended family relationships, and visits "home". What the research does suggest is more specific and more useful than a blanket call to "preserve culture". Heritage language, where families have the capacity to maintain it, functions as one of the more powerful and well-evidenced tools available for keeping communication open across generations. It gives children a fuller, more integrated, rather than fragmented, sense of where they come from.

For a Darpanam read by Malayali families raising children in Aotearoa New Zealand, the practical takeaway from decades of linguistics research is a modest but concrete one. Consistency beats intensity, community reinforcement beats solo parental effort, and a child's home language is not in competition with English or with belonging in New Zealand. It is, for many children, one of the surer paths toward feeling like a whole person in both worlds at once.

Richa Cherian is a 21-year-old studying at Te Herenga Waka-Victoria University towards a law and arts conjoint degree majoring in international relations and political science. Her hobbies include painting and cooking, while also balancing her time with her regular volunteer work at the St Vincent de Paul organisation.

A Leading Force in

New Zealand Para Badminton

Rishikesh Venu

New Zealand's para badminton community has found a rising star in Rishikesh Venu, the reigning Oceania Men's Standing Lower 3 (SL3) champion, whose impressive performances on the international stage are rapidly establishing him as one of the country's most promising para-athletes.

Rishikesh's international journey began in May 2025, when he represented New Zealand at his first two international tournaments in Dubai and Bahrain. These events marked a significant milestone in his career, highlighted by a victory in his very first international match. His strong debut demonstrated both his potential and the growing presence of New Zealand in international para badminton.

His breakthrough season reached its pinnacle at the VICTOR Oceania Para Badminton Championships 2025 in Bendigo, Victoria, Australia. Competing in the Men's Standing Lower 3 (SL3) classification, Rishikesh delivered a composed and dominant performance throughout the tournament to capture the gold medal and earn the prestigious title of Oceania Champion.

The SL3 classification demands exceptional agility, balance, endurance, and tactical awareness. Throughout the championships, Rishikesh displayed remarkable resilience, intelligent court movement, and unwavering determination—qualities that have quickly become defining features of his game.

His Oceania triumph secured qualification for the Badminton World Federation (BWF) Para Badminton World Championships 2026 in Bahrain, where he faced some of the world's best para badminton players. Competing at the highest level, Rishikesh advanced to the Round of 16, an impressive result in his World Championship debut and another important milestone in his rapidly developing international career.

Beyond his personal achievements, Rishikesh's success represents the continued growth of para sport in New Zealand. His journey is inspiring a new generation of athletes with disabilities, demonstrating that dedication, perseverance, and high-performance sport can create opportunities to compete—and succeed—on the world stage.

Having already claimed the Oceania title and gained invaluable experience against the world's elite, Rishikesh Venu is well positioned for continued success. As he continues to develop his game and climb the international rankings, he is emerging as one of New Zealand's brightest hopes in para badminton, with an exciting future ahead

never forget this trip.

Rishikesh Venu, B.Com graduate from The University of Auckland and an accomplished International Para Badminton player, currently working as National Accounts Officer at Recreate New Zealand, Auckland. He is the elder son of Venu Nair who was a former Executive Committee member and Treasurer of Auckland Malayali Samajam

STORY

Aayush Kiran

The Bird that Found **Courage**

Once upon a time, in a beautiful green forest, there lived a little blue bird named Blue. He loved singing every morning, but he was afraid to fly far from his nest. Whenever Blue looked at the wide blue sky, he felt a strange feeling inside his heart. His wings would shake, and he would quickly step back.

"I wish I knew what this feeling was," Blue sighed. "Why can't I fly like the other birds?"

One day, while walking through the forest, Blue met a kind yaksha, a gentle forest spirit glowing beside a clear pond.

The yaksha smiled and asked, "Why do you look so worried, little bird?"

Blue replied, "I want to fly, but every time I try, I feel something strange inside me. My heart beats fast, my wings tremble, and I feel like giving up. What is this feeling"?

The yaksha smiled warmly.

"That feeling is called courage."

Blue looked confused. "Courage? I thought courage meant not being scared."

The yaksha gently shook his head.

"No, Blue. Courage does not take fear away... It gives you the strength to move forward even when you are afraid. Everyone feels fear, but courage helps you keep going".

Blue thanked the yaksha and returned home, thinking about those words.

The very next day, he heard a tiny chick crying for help. The little chick had fallen from its nest onto a thin branch. No other birds were nearby.

Blue's heart raced, and his wings began to shake again.

Then he remembered the yaksha's words.

He took a deep breath, spread his wings, and flew toward the frightened chick. The wind pushed against him, but he didn't give up. Soon, he reached the little chick and carefully helped it back into its nest.

The chick's family thanked Blue with joyful smiles.

Just then, the yaksha appeared once more.

"You see, Blue", the yaksha said, "that feeling inside you was courage all along. You only had to believe in yourself."

From that day on, Blue still felt afraid sometimes, but he never let fear stop him. He flew higher than ever before and inspired every young bird in the forest to be brave.

Moral of the story: Courage is choosing to do the right thing even when you are afraid.

Aayush Kiran *is a Year 5 student at Albany Primary School. He has a passion for academics and the arts. Aayush achieved third place in an Abacus competition, earning qualification for the International Abacus Competition. Beyond his academic achievements, he enjoys learning classical music and loves playing the keyboard.*

Artificial intelligence is transforming the way we learn, work and communicate, bringing with it both exciting opportunities and important challenges. In this section three of our high school students thoughtfully explore the benefits and drawbacks of this rapidly evolving technology, their articles encourage readers to reflect on how AI can shape our future and the responsibilities that come with it

- Editor.

ARTICLE

Jaden Mani Jacob

Learning in the age of Artificial Intelligence

Imagine... Just imagine. Having a tutor available every hour of the day, capable of answering almost any question within seconds. Just a few years ago, this would have seemed like science fiction, but today, artificial intelligence (AI) has become a normal part of students' lives. From helping with homework to explaining complex concepts and generating study notes, AI is transforming the way teenagers learn. While these tools offer exciting opportunities to make education more personalised and accessible, they also raise important ethical questions about academic honesty, critical thinking, and the future role of teachers. As AI continues to evolve, students must learn not only with artificial intelligence, but also how to use it responsibly.

But what exactly is artificial intelligence? According to IBM, artificial intelligence is "technology that enables computers and machines to simulate human learning, comprehension, problem solving, decision making, creativity, and autonomy." Beyond the classroom, AI is integrated into many aspects of daily life, from virtual assistants like Siri and Google Assistant to personalised recommendations on Netflix and Spotify. Its growing prevalence has made AI a familiar technology for teenagers, both at home and at school. As AI continues to develop, it is becoming one of the most influential technologies in modern education, reshaping how students learn, interact with information, and prepare for the future.

One of the greatest ways artificial intelligence has changed education is by making learning more accessible than ever before. Unlike traditional learning methods, which are quite often limited to school hours or scheduled tutoring sessions, AI powered tools such as ChatGPT, Gemini, and Claude are available 24 hours a day, seven days a week. Whether students are revising for an exam, completing homework late at night, or simply curious about a topic, they can receive support whenever they need it.

AI also provides instant explanations for difficult concepts. Instead of spending hours searching through textbooks or multiple websites, students can ask AI to explain a topic in simple terms, provide step by step solutions, or offer additional examples until they understand it. This immediate feedback encourages independent learning and allows students to overcome challenges more efficiently.

Another significant advantage is AI's ability to personalise the learning experience. Every student learns differently, and AI can adapt its explanations, examples, and level of difficulty to suit an individual's

needs. This allows students to learn at their own pace, spending more time on topics they find difficult while progressing more quickly through concepts they already understand.

In addition to this, AI is helping to make education more inclusive. Translation tools enable students who speak English as an additional language to understand lessons more easily, while accessibility features such as text to speech, speech to text, and reading assistance support students with diverse learning needs. It is only through removing the barriers that limit learning that AI succeeds in creating a more flexible, accessible, and personal educational environment for teenagers.

Artificial Intelligence has undoubtably transformed education, offering students power tools to improve their learning. One of its greatest benefits is the amount of time it can save. Instead of spending numerous hours through textbooks or multiple websites, students can quickly find relevant information, generate revision summarise, and organize study materials. AI can also help students brainstorm ideas for essays and projects, encouraging creativity when they are unsure where to begin. Rather than completing the work for them, AI can act as a starting point to help students develop their own ideas and improve the quality of their work.

Another major advantage is the confidence AI can give students. Immediate feedback allows students to identify mistakes, ask for follow-up questions, and improve their understanding before assessments. This encourages students to learn independently, as students can solve problems on their own instead of relying on teachers or classmates for assistance.

Despite all these game changing advantages, the growing use of AI also raises several challenges. One of the biggest concerns is that students may become overly dependent on AI, relying on it to complete tasks instead of developing their own problem solving and critical thinking skills. If AI is used irresponsibly, it can also contribute to plagiarism and many other forms of academic dishonesty, making it quite difficult for teachers to determine whether a student's work genuinely reflects their own understanding.

Another limitation is that AI is not always accurate. Although it often provides useful information, it can sometimes output incorrect, outdated, or biased responses. Students must therefore verify information alongside reliable sources rather than blindly accepting AI-generated content as the real deal. In addition to this, many AI platforms collect

user information to improve their services, raising concerns about privacy and how personal information is stored and used. As AI becomes increasingly prevalent in education, students must learn to use these tools in a responsible manner, by recognizing both its strengths and its limitations.

As AI technology continues to develop, I imagine it will one day be a fixed part of classrooms internationally. Many educational institutions have been rapidly incorporating AI-based technology for teaching and learning in one way or another, and it is a matter of when, not whether, students will find it to be as essential as textbooks, calculators, and even computers. At the same time though, it is not a replacement for human educators. Rather, artificial intelligence is anticipated to be one of the tools that will help to improve the learning experience and at the same time, facilitate teaching through providing support for both learners and instructors. The role of teachers will remain vital in the development of those skills that machines are not able to reproduce completely. It is true that AI can answer and explain, but it cannot be a substitute for classroom dialogues that are rich in meaning, emotion, and even the power teachers have of sparking imagination and creativity amongst their students. Another point teachers contribute to students is through guiding them to effectively assess the validity of answers generated through AI. In this way, they train students who can think for themselves, and not merely with answers.

The truth is that teachers are helping students to do this now because these kinds of skills are going to be increasingly necessary with the advance of the increasingly sophisticated and omnipresent AI. Therefore, it is very important for future generations to be educated on how artificial intelligence functions, as well as how to use it responsibly and ethically. Students should understand that while AI can be an excellent learning tool, it is not always accurate and should never replace critical thinking or independent judgement. Learning when to rely on AI, when to question its responses, and how to verify information using credible sources will become essential skills in both education and the workplace. The integration of the efficiency of machines with the expertise, support, and emotional intelligence of teachers, can make school the right place where besides learning, students will be given the core foundations for life, and responsible and informed usage of technologies that come in the near future.

Jaden Mani Jacob is student in Liston Collage, Henderson

AI ARTICLE

Nitya Roshin

THE ART OF HUMAN SUFFERING

THE ONLY ASPECT OF HUMANITY AI CANNOT REPLICATE

In an age thriving off a platform paradigm, society utilizes digital mediums as means to express their inner thoughts and sorrows. Whilst AI is specially programmed to replicate the thought process and speaking patterns of a human, one art it may never fully refine is the nuance of human despair. In a contemporary world, it is simply ironic how we programme robots to understand our feelings and emotions, consequentially revealing the profound sense of loneliness within us all that a bot may never grasp. The lack of living experience will be the downfall of AI.

Throughout our lives, emotion has been treated as either weak or strong, yet nevertheless, has been seen as an immanent scaffolding to the mesh fabric of humanity. However, AI views this said fabric as simple data points across a wider algorithm, replicating the vocabulary of sadness but lacking the phenomenological loneliness behind it. We pour our deepest sorrows and struggle onto these algorithms in an effort to feel comfort, dumping our worries into a digital void and effectively creating a vast electronic archive of human pain.

Despair exists because humans are glass bundles of traumas, stories, and experiences, neatly packaged into one creature. We are fragile, mortal, and bound by time. However, by eliminating those three factors, with the lack of them being ever present in artificial intelligence, despair ceases to exist. An algorithm built of silicon and backups can simulate tragedy but will never understand the finality of human ending. Its simulation of pain is nothing but recyclable

contents from people across the globe. A robot cannot feel the pain of losing a loved one, cannot feel the solitude of isolation, cannot feel the dread of the nearing end. Because it risks nothing, its expression of pain is an empty shell made up of ones and zeroes. Despair is an existential reality born from our mortality.

Humans thrive on organization whilst unknowing that it will be the cause of their inevitable depression. A robot will never duplicate the comfort a person can give to another. Whilst AI may offer consolation in structured bullet points and smoothed out errors, a person's comfort is most often nonlinear, messy, and a jumbled hive of healing. AI is incapable of being silent, unable to offer the comforting quiet between one who is struggling and another who is reassuring. Whilst its replies may sound empathetic, empathy derives from knowing how one feels and having the ability to know their struggle. As I highlighted previously, AI will never be able to know how someone feels, simply because it does not feel at all. Chat GPT, Gemini, Deepseek as they are designed to optimise. They exist to smooth errors, offer solutions placed as bold headers and scheduled bullet points, and advice on how to supposedly "move forward". However, sadness resists optimisation. Sadness is the standstill paralysis of the soul. The machine's inability to be silent ironically reveals its fundamental lack of presence.

In this age of cognitive capitalism, I'd like to raise one simple question, why are we, as humans, so very desperate to find solace and comfort in one who is not our own? Why must we engineer a robot that we can vent our sorrows to?

Underneath this facade of technological advancements and contemporary intellectualism, we reveal a tragic truth: we, as a society, have become so isolated that we rely on lines of code to understand us. To heal us. AI will never take over humanity, because taking over means to share our likeness. But the likeness of personage does not lie in our language, nor in our art, but in our emotion. Emotion is the fundamental scaffolding of human life, the one thing that surrounds us, that grounds us, that sustains us. Without emotion, a person does not exist, that line is where personage ends and code begins. If the machine ever replicates our sorrows, it will not be because it has turned human. It will be because we have so deeply digitized ourselves that we forgot the difference between comfort and code. Despair is an irreducible human reality; it cannot be optimized or resolved by a script.

Nitya Roshin is a year 10 student in Rosehill college.

THE POSITIVE AND NEGATIVE IMPACTS OF AI TOWARDS HUMANS

Sneha Viju

AI- Artificial intelligence. You've probably used it or even heard of it from everyday conversations, YouTube advertisements, or even Google. It's become almost a daily routine for many people to use it as an essential need since it aids us with simple tasks, we cannot lose our energy on. For example, instead of searching up a 30-minute-long recipe on how to make brownies and find out which ones are the best out of all of them, we could use chatGPT or Gemini by simply asking "make me a quick and easy brownie recipe that is time efficient". We could also ask it to assist with us in interviews, answering questions, writing emails, and all sorts of different endless prompts. As AI continues to grow rapidly year by year, less awareness is issued on how it really impacts us as an individual. My writing covers the positive and negative impacts of AI on humans and discusses whether society should be relying on it.

AI is generally a helpful tool for many people due to the fact it can be a reliable, time managing source. A tremendous amount of people uses AI (such as ChatGPT or Gemini) to guide them with tasks they simply cannot tackle. Many students use AI as a teacher guide to help them explain difficult topics by adapting to their personal preference of teaching and study pace. Even some doctors use it to diagnose diseases and assist surgeons with precision robotics. AI is time efficient for many people, allowing people to write emails, organize schedules and composing cleaner resumes. A numerous number of people (authors, artists, coders) use it for generating ideas when they are struggling to do so. Many business managers or data analysts use AI to analyze larger quantities

of data more efficiently. By doing this it gives you an opportunity to have more time management by processing complex data, saving researchers time and efficiency. In fact, you could even consider AI as a close researcher friend as they constantly interact and respond to every conversation you have with them by using cheerful words and expressive emojis to captivate your attention.

Even though many people agree that AI is helpful in our current times, there's a handful of people that argue against it. AI is growing year by year, growing smarter and more productive towards users. Having this reliable source is useful, time efficient, and sharing data from all categories of resources for many individuals. However recent studies have shown that constantly using AI slows down a human's natural thinking state resulting in making us less capable of doing basic things. People rely on AI too much rather than developing their own critical and problem-solving skills. AI has a big impact on creative people, especially various types of artists. AI versions of art and stories have been a major wide spread of social media, attracting more attention day by day resulting in many people losing their jobs due to the fact there's a robot generating images within minutes.

Many artists are concerned about the rapid growth of AI generated images that are being used without the creators' permission, resulting in copyright and fair use issues. Another statement we must be aware of is how AI is a massive contribution to global warming. From the following years, our planet's carbon levels have been increasing due to the higher carbon levels in the atmosphere, resulting in colder winters and hotter summers than usual. Whenever you send a text message to AI, it scans the messages using multiple computers to find a more logical response. When many of these computers are constantly working, they start producing massive amounts of heat. Many companies drain water to "cool down" the computers so they won't overheat and explode. Even though AI is practically useful to us individual humans, no one really knows how it quietly impacts our lives.

I have covered the positive and negative impacts of AI towards humans. It has made daily tasks easier, supports studies for students, constantly improves healthcare and helps people work more rationally; however, it raises concerns about job loss, misinformation and environmental impacts. Yes, AI helps students who find it difficult to study or help with research for products, but we lose our capability to think and involve our brain. It is important, as we develop towards AI, to remember to use it as a tool, rather than to replace strategic thinking and creativity.

Sneha Viju is a year 10 student at Rosehill College Papakura. She is interested in drawing, writing and reading

ARTICLE

Aneesh
Vemparambil

More than a game:

The Journey of Badminton in New Zealand's Malayali Community

As a badminton player, I have been fortunate to be part of the growing badminton culture within the Malayali community in New Zealand for well over a decade. During this time, I have watched the sport evolve from friendly games among a small group of enthusiasts into a vibrant and competitive community that continues to grow stronger every year.

Badminton has become much more than a sport for many of us. It is something that brings people together, regardless of age, background, or skill level. Across our community, players dedicate time each week to training, improving their game, and supporting one another. The standard of badminton has risen significantly over the years, with more clubs forming, more regular practice sessions taking place, and players constantly challenging themselves to improve.

One of the most exciting aspects of being part of this journey has been seeing the increasing number of talented players emerging within our community. Every tournament and friendly competition provides an opportunity to test ourselves, learn from one another, and enjoy the spirit of healthy competition. While everyone enjoys winning, the real reward often comes from the lessons learned on court and the friendships built off it.

What makes badminton in our Malayali community truly special is the sense of belonging it creates. It is a chance to reconnect with friends, meet new people, and strengthen relationships that extend well beyond the badminton court. The conversations between matches, the encouragement shared among players, and the mutual respect shown during competition reflect the values that make our community unique.

It has also been wonderful to see greater participation from women and young players in recent years. Their enthusiasm, talent, and commitment have added new energy to the sport and created a more inclusive environment for everyone. Watching the next generation develop their skills and passion for badminton gives confidence that the future of our community is in good hands.

Looking back, badminton has given me far more than competitive experiences. It has taught me discipline, resilience, teamwork, and sportsmanship. It has introduced me to lifelong friendships and created memories that I will always treasure. Every match, whether it ends in victory or defeat, offers an opportunity to grow both as a player and as a person.

I feel grateful to have witnessed the remarkable growth of badminton within our Malayali community over the years. It is inspiring to see how the sport continues to unite people, encourage healthy competition, and build lasting connections. I look forward to many more years of being part of this journey and watching our badminton community continue to thrive.

For me, badminton is more than just a game. It is a shared passion that brings our Malayali community together, creates lifelong friendships, and reminds us that the greatest victories are often the connections we make along the way.

Aneesh Vemparambil: A passionate badminton player, I have been part of the Auckland Malayali Samajam's annual SMASH Badminton Tournament coordination team for the past four years, contributing to the successful organization of one of our community's flagship sporting events.

Annie Shintu
Zachariah

My forever home

There are people who come and go,
sometimes never to return
and there are people who become the home,
that we carry along...
in the deepest corner of our hearts.
“Appacha”
You were, my first home, my first hero
and was always your little girl...
Before I knew the meaning of love,
I knew your hands
before I knew what strength meant,
You carried me on your shoulders
before I knew kindness,
I saw it in your very eyes.
before I learned what it meant to be loved,
you said, that I am your world.

When the light left your eyes
I saw the world shut down before me!

There were no more candies
...that waited in the old desk of yours
There was no one to wait up
...at the bus stop, for me
There was no one left to call me every day
...to ask if I'm okay

Your warmth wasn’t loud
...it wasn't posted on Instagram
...nor was it announced in speeches
It was in the smile when you entered our
home!
...in the lap that was my safest place
...in the words that made me feel
happier...
You loved without conditions,
You helped without counting
You forgave without asking
You proved again and again
that my hero is irreplaceable...
And then, one scary night took you away...
the pain you bore in your last moments
I can never forget till my last breath!
My heart was shattered; my idol was gone
my ears couldn’t believe that you have left...
forever
Years have passed
...people say grief becomes lighter
I don't know... maybe it does!
But I still miss being your granddaughter
I longed to hear you call my name again
I wish you had not gone with the angel of
death
I wish you had stayed back
I wish I could see you again... once more...
to sit beside you...
and tell you all about the little things that
happened since
... you left
about my little sons, about my new life
about the new place
about my pain.... About my happy moments
about the friend who hurt me
and the one who chose me...
About the rain... and the wind
about everything.... And everything
under the sun...
If love could build bridges between heaven
and earth...
I would run to you... once again
to hold your hand and to tell you
that I love you
and that... I still love generously ’cause
That's how you loved us
And every moment that I'm alive...
you live in my heart
You have left... a forever home in my heart
that no one can ever fill!

Annie Shintu Zachariah, 3rd year PhD student at the University of Auckland

A trip to the Botanical Gardens

Jeremiah Dawn Johns

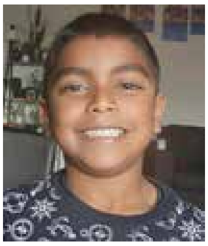

One day I went to the Botanical Gardens with my parents, grandparents, brothers and sister. First, we went to the Totara Park side of the Gardens. It is a big forest-like place with lots of big trees. It has a small playground inside where the kids can play. When we went for walks my mum used her phone to count her steps. From Totara Park we can walk to the Botanical Gardens. On the way there is a ground with lots of big fat trees where we play hide and seek with my family. In Totara Park there is a swimming pool which is open in summer. Last summer holidays, we went swimming there with my friends. There is a toilet in the park which operates automatically. There is a green button which you can press to open the door. Inside the toilet we have 10 minutes to use. Then the door will open. I used to be very scared to use the toilet. I used to think, "what if I get stuck inside? Or what if the door opens before I am ready. One day my mom told me to be brave and go inside myself. I went inside and used the toilet by myself, and I am no longer scared to use it.

In the Botanical Gardens we can see lots of beautiful gardens, flowers, and trees. There is a little pond in the middle of the garden which is my favorite spot. There are plenty of eels and fishes. If you give food grains or oats, the eels come to the side, and we can see them closely. Sometimes I trick them with a small stick or leave. Then they will smell it and swam away.

On the way back from the gardens, I saw a Rest home where old people live. There is a motorway on the side of the garden. I enjoy walking around the garden with my family

Jeremiah Dawn Johns is a year 2 student in The Gardens school, Manurewa. He is interested in reading, music, football and swimming.

Kezia Kurian

A peculiar ache

We speak of hope
as though it is gentle.
But hope has never been gentle.
It is the hand
that refuses to let go,
long after the arms
have begun to slip.
I have always mistaken hope for kindness.
People speak of it as though it were a blanket,
something soft enough
to wrap around aching shoulders,
something warm enough
to survive the longest winters.
But hope has never kept me warm.
Hope is the chair left empty at the table,
and the window unlocked,
long after everyone has gone home.
It does not ask us to let go.
It asks us to wait.
And waiting is its own quiet grief.
There is a peculiar ache
in believing the world
might still bend in your favour,
in carrying a tomorrow
that has not yet agreed to exist.
Perhaps hope has forgotten how to sleep.
It lives with one eye open,
listening for footsteps
that may never come,
finding whole galaxies
inside the smallest word:
maybe.
We call hope beautiful,
and perhaps it is.
But beauty has always carried
a little sorrow.
Otherwise,
it would simply be certainty.

Designed to love

A journey they say is brief,
Yet it's the longest one we ever found,
A story that we often hear, A dance of today and tomorrow,
In quiet spaces between breaths,
Where hearts beat in silent rhythm,
A baby rests in the hands of a mother, a perfect fit,
A bond formed before words,
Hands that intertwine speak a language older than time,
Face finds comfort in the curve of a spine,
As two souls meet, hearts expanding to one,
Hands, fashioned to hold and to heal,
It's no coincidence this harmony that we find,
That our bodies fit like a glove,
It's no coincidence,
In the way we hold and the ties that bind,
Designed to care, to cherish, to express,
From birth to beyond, in every connection,
In every touch we share,
Our bodies speak love, a beautiful reflection,
Designed not by chance, but with intention,
By the hands of God, who fashioned every bond,
We were designed to love.

Kezia is an Architecture Student in AUT

Gallery

Onam 2025

Mamangam 2025

Gallery

AGM and Election-2025

Christmas and New Year - 2026

Easter Vishu & Eid 2026

Gallery

Celebration
ZEALAND IMMIGRATION
MOVING MOTORS

ANNUAL GOLD SPONSOR
ZEALAND IMMIGRATION

Smartlife

EID MUBARAK

U-EID

ASTER-

TER-VISHU-EID
Celebration

Gallery

Woman's Day 2026

Woman's Day 2026

AUCKLAND MALAYALI SAMAJAM INC.
INTERNAL COMPLAINTS AUTHORITY (ICA)

Members

Soby Bernard Thomas

Julie Vinu

Roji Varghese

Contact email - ica@aucklandmalayalisamajam.org.nz

Badminton 2026

Gallery

Mixed Doubles
Division A

Winner
Ben Jose Biji & Neha Joseph

Runners-Up
Bibin Thambi & Anju Mobin

Division B

Winner
Lishad Lenin & Ansu Antony

Runners-Up
Sarath Sasidharan & Cymone Jacob

Women's Doubles

Winner
Neelanjana Vinod & Rosann Kevin

Runners-Up
Neha Joseph & Norah Joseph

Division A

Winner
Sharan Susil & Gineesh Erani

Runners-Up
Jose J Kollamparambill & Nidhin Raj

Division B

Winner
Lishad Lenin & Alias Peter

Runners-Up
Alwin Joseph & Yesudasan James

Division C

Winner
Sarath Sasidharan & Prashob Pavithran

Runners-Up
Naveen Eapechan & George Vincent

Kalolsavam2026

Kalolsavam2026

Nidheesh, G

Why do we struggle to stay united?

Unity is not about thinking the same. It is about staying connected, even when we don't. Hold that thought, I want you to see why that simple idea is so hard to live by.

We live in a world that has never been more connected. We can speak across continents in seconds, share ideas instantly, and work together like never before. And yet, when we look a little closer, we begin to notice something uncomfortable. Nations divided by power and priorities, communities split by opinions, and people quietly drifting into "us" and "them."

So, the real question is not just why the world is divided. It is why we, as people, struggle to stay united. And the answer, I believe, lives not out there in the world—but inside each of us.

There are three barriers. And every one of them is internal.

The first one is perspective.

Give two people the exact same situation, and you will often get two completely different interpretations. Not because one is right and the other is wrong, but because each of us is looking through a different lens—shaped by our experiences, our upbringing, our culture, and even the quiet, unnoticed moments that built us.

So, when we disagree, it is not always because we are against each other. It is because we are starting from different points.

But here is where it breaks. Instead of understanding that difference, we try to prove that our view is the right one. And the moment it becomes about winning, we stop listening. And when listening stops, connection fades. That is where unity begins to fall apart.

The second barrier is ego.

Over time, our opinions and beliefs quietly become part of our identity. They stop being just thoughts and start becoming who we are. So, when someone challenges our view, it does not feel like a conversation anymore. It feels personal. It feels like we are being questioned.

And in that moment, we do not listen to understand. We listen to defend, to protect, to prove that we are right. Because suddenly, being right matters more than staying connected.

A simple disagreement turns into distance. A conversation turns into conflict. Not because we could not agree, but because we could not let go of the idea that we might be wrong. That is the ego that refuses to loosen its grip.

The third barrier is fear.

Sometimes we struggle to stay united because deep inside, we are afraid of losing something. Our sense of control. Our comfort. Our identity. The familiar way.

Because unity often asks something from us. It asks us to adjust, to compromise, to change. And change, even when it is small, can feel uncomfortable. So instead of moving closer, we hold on to what we know. Not because we want division, but because we fear what we might lose. And without realising it, that fear slowly builds distance between us.

So, what is the answer?

The challenge of staying united lives in the way we see the world differently, the way we hold on to our beliefs, and the quiet fear of letting go of what feels safe.

But unity begins in something much smaller, much more personal. In the choice to listen, even when we disagree. In the courage to let go, even when it feels uncomfortable. And in the humility to accept that we may not always be right.

Because unity is not about thinking the same. It is about staying connected, even when we don't.

Nidheesh lives with his family in Auckland. This topic was originally delivered at a Toastmasters club in Auckland.

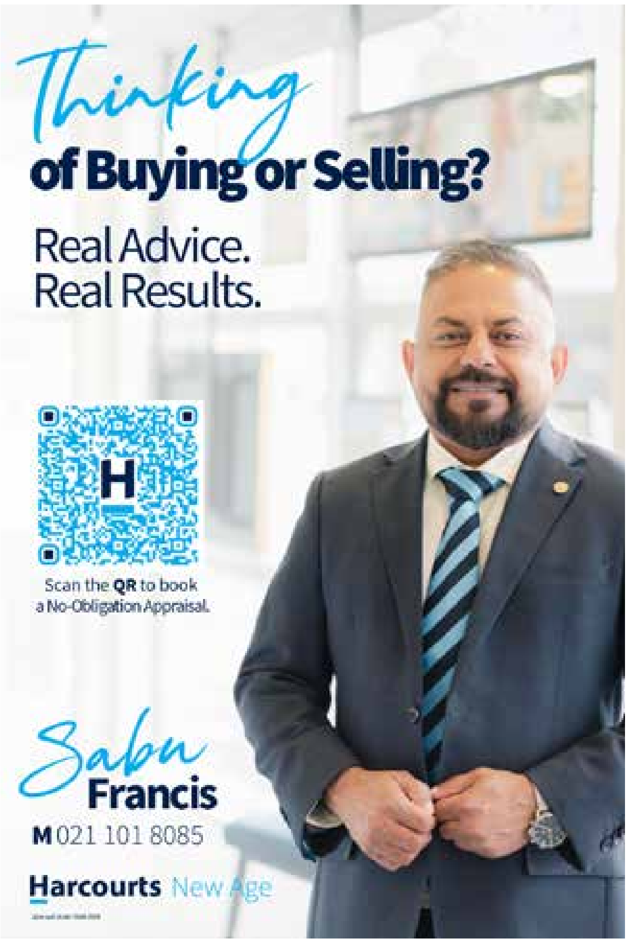

An ocean between two homes

Nanditha Asha

The morning in Kerala is unlike any other I've seen. It never arrives quietly, instead it bursts into life. Before the sun has shaken the sleep from its eyes, birds chatter outside my window and temple bells ripple through the damp morning air. Soon the warm aroma of freshly brewed chai drifts through the house. It curls beneath my bedroom door. My grandmother is already in the kitchen, waving away my protest as she slides just one more cloud-soft appam onto my plate. Around the breakfast table, conversations tumble over one another in a chorus of Malayalam and laughter. Yet somehow every voice finds its place to another, flowing together like the rivers outside.

Outside, Kochi moves its own vibrant rhythm. Crimson auto-rickshaws weave between lumbering buses, fruit stalls spill onto the pavement, and towering coconut trees sway gently above the crowded streets. Every corner burst with color, from fragrant jasmine garlands to vibrant spice markets. The air clings to my soft skin, thick with humidity, cardamom, and a scent of fresh **Pazham Pori** sizzling in roadside stalls. But the true soul of this place reveals itself when the chaos of the streets fades into the quiet magic of the backwaters. Drifting on a wooden houseboat, the world slows down entirely. The glass-like water mirrors the endless sky, disrupted only by the gentle ripple of our boat and the occasional splash of fish diving for gold. Here, the heavy humidity transforms into a cold, gentle breeze. Watching the sunset bleed into the horizon from the deck, Kerala's beautiful chaos settles into a profound peace. My cousin tugs my arm, pulling me back from my thoughts into endless games. My grandparents retell stories I know by heart, and for a moment, time feels as still as the water beneath us. Yet, like the tide, time never pauses. Day by day, my suitcase grows heavier as my room grows emptier, it's a burden. The excitement of arriving quietly gives way to the ache of leaving.

Hugs linger a heartbeat longer, smiles falter just a little sooner, and I find myself memorizing every sound before slowly slipping away. Kerala will always be sweet and sour, a place where every reunion carries a quiet shadow of goodbye. As I prepare to return to the quiet old order of New Zealand, I realize I am bounded by an ocean that stretches between my two beloved homes. Each journey leaves a little more of my heart behind, floating somewhere in the waters between them.

Nanditha Asha: A Year 12 student at Auckland Girls' Grammar School, whose family is originally from Kerala. Her parents have always encouraged her to value both her education and cultural heritage.

ARTICLE

Sangeetha Krishnakumar

Ego or Self-Respect? Learning the difference

For the longest time, like many others, I found myself caught between the fine line that separates ego from self-respect. Trying to honour my self-respect without slipping into ego has been one of the greatest challenges in my personal growth.

In fact, working on my ego became my New Year's resolution almost every year for the past decade. Each January, I promised myself that this would be the year I would become more self-aware, more understanding, and less driven by the need to be right.

Over time, through books, podcasts, and the wisdom shared by thoughtful speakers, my understanding began to change. I realised that while ego and self-respect can both appear to involve setting boundaries, they are driven by very different motivations.

Ego seeks validation. It wants to prove a point, to win an argument, and to be acknowledged as right. It often feels threatened by disagreement and reacts by defending itself, blaming others, or trying to gain control of the situation. When ego takes over, we become more concerned with how others perceive us than with our own inner peace.

Self-respect, however, comes from a very different place. It is quiet, steady, and deeply rooted in self-worth. A person with self-respect understands the importance of healthy boundaries but does not feel compelled to justify every decision or convince everyone else of their perspective. They recognise that not every misunderstanding requires an explanation and not every conflict deserves a response.

Instead of fighting to be right, they choose peace over pride. They walk away from situations that drain their energy, not because they are weak, but because they value themselves enough to protect their well-being. They understand that another person's opinion does not define their worth.

Perhaps the greatest lesson I have learned is that walking away is not a sign of defeat. It is often an act of courage. Choosing not to engage in unnecessary conflict does not make us lesser; it reflects emotional maturity and confidence in who we are.

The distinction between ego and self-respect is subtle, yet life-changing. Ego asks, "How can I prove that I'm right?" Self-respect asks, "Is this worth my peace?"

As I continue my own journey of growth, I realise that true strength is not found in winning every battle but in knowing which battles are no longer worth fighting. Self-respect is not about being the louder voice; it is about having the wisdom to preserve your dignity, your values, and your peace of mind.

And perhaps that is one of the most powerful forms of strength we can ever develop.

Sangeetha: True blue Capricorn, lives a lot of her time in her head. Loves good food and solitude. Has a deep interest in the secrets of the universe. Zumba, Pilates and long walks are the top favourites in her life.

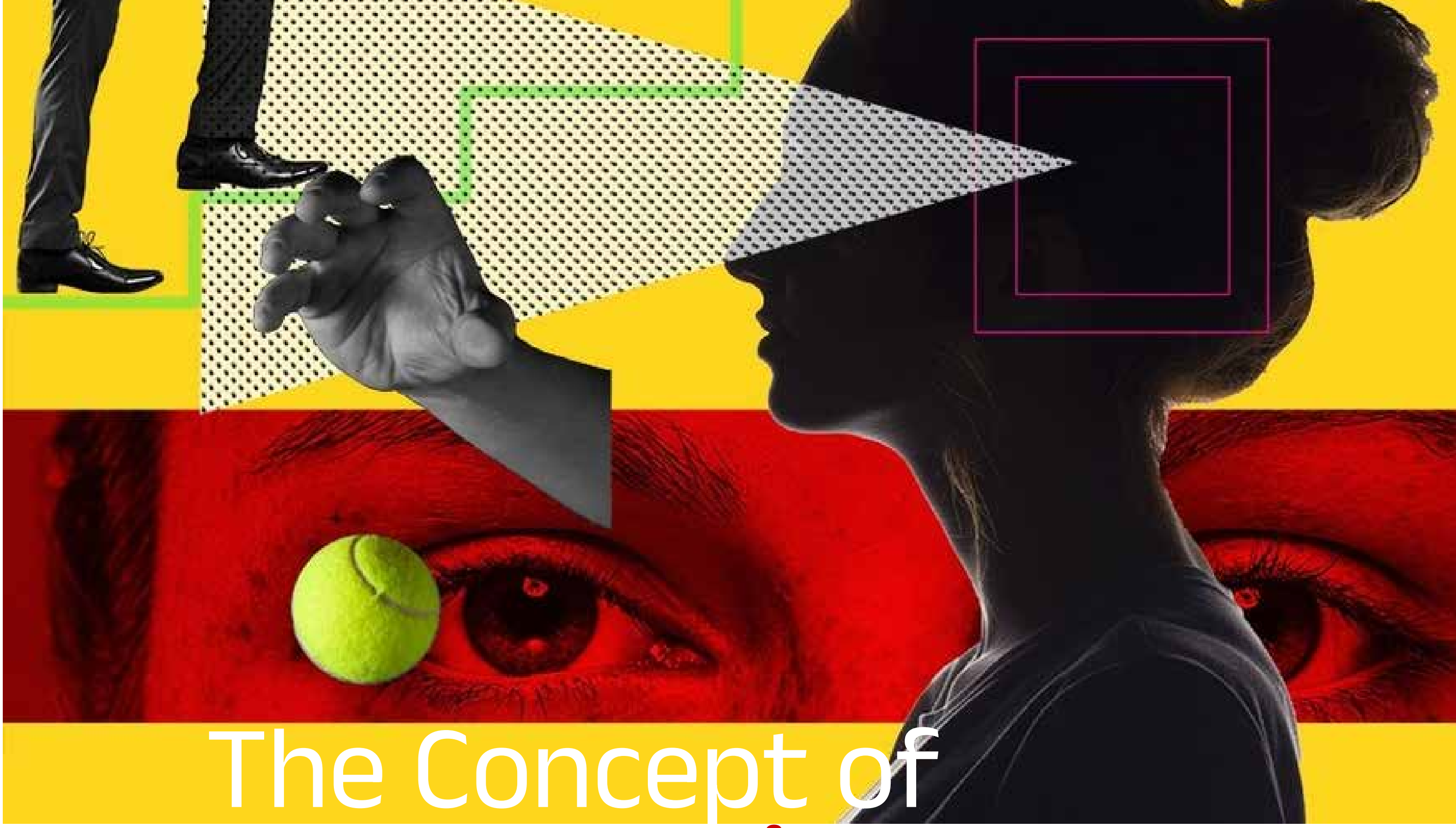

The Concept of Perception

Niharika Nidheesh

We like to believe that the way that we view the world is the reality, but the truth is much more personal. We don't see things as they are but instead as who we are. The vague idea of 'perception' or 'reader-response theory' (what students tend to hear in their English class) is how different people view the same topic/event from a different point of view based on their experiences. Perception can be a good thing in some cases, like helping people view the problem from different points of view to come up with a good solution, but it can also cause arguments when people disagree with another person's point of view.

Officially, perception is the process by which we organise and interpret sensory information to understand our environment. But to put it simply, perception is how a person's past and present experiences shape how they interpret what they see, hear, and feel, meaning two people can experience the exact same thing completely differently. For a long time, scientists debated whether our past experiences just changed our opinions after the fact or actually changed what we physically see. A pivotal 2016 neuroscience experiment using advanced brain-tracking technology settled the debate. Researchers found that when people were given background clues before looking at an object, their brains altered the visual information in just 80 to 95 milliseconds. Because this happens in less than a tenth of a second, it proves that our past knowledge literally rewires our vision in real-time, long before our conscious mind even has time to think about it.

In daily life, this unique way we perceive things can be a major advantage. When different people contribute to a problem from different perspectives, they can find a solution that works for everyone. For example, on a school board, there would be a student representative representing the students' point of view, parents or caregivers representing the families' point of view, and a teacher to represent the teachers of the school. All these people come together to discuss an issue the school is facing or the precautions needed for the future. Because

they all have different backgrounds, they will spot things that others might completely miss. A student will know how a rule affects their day, a teacher will see how it works in class, and a parent will think about how it impacts life at home. When they all have a say in the issue or the precautions being made, they can make decisions that will be helpful to all the respective groups. Ultimately, this shows that combining our different viewpoints allows us to see the whole picture and make better choices as a community.

However, there can also be a massive downside to perception. Because our brains rely so heavily on past experiences, perception can easily lead to stereotypes and misunderstandings. For example, if we have one bad experience with a person/group or even just see something negative on social media, our brain can instantly build a "shortcut" that wraps how we perceive everyone else in that same group. Instead of seeing people for who they actually are, we view them through a biased lens. When we just trust our first thoughts without questioning them, we easily make unfair judgments. This can lead to big misunderstandings and unnecessary arguments with friends, family, or strangers. Allowing these stereotypes to control our perception means we let an unfair shortcut decide how we treat people before we even get to know them.

Ultimately, perception is a powerful tool that can be both useful and harmful to ourselves and the people around us. As demonstrated by the school board, combining our unique viewpoints can lead to brilliant, inclusive solutions for a community. However, when we allow stereotypes to take over, perception becomes a biased lens that causes unfair judgments and division. In the end, it all depends on how we choose to use it. We can either let automatic shortcuts control our minds, or we can use our perceptions wisely to understand others and build a better world. So, let's stop trusting our first assumptions and start using our minds to bring people together.

Niharika is a year 11 student at Mt. Roskill Grammar School. She is passionate about dance and enjoys writing

STORY

Jerin John

Strong Roots, Open Wings

Bridging Indian Heritage and New Zealand Education

When I first walked into a New Zealand secondary school classroom as a teacher, I carried with me the memories of Indian classrooms, the experience of teaching in the UAE, and the hopes of a parent raising children in a new country. Over the years, I have come to realise that education in Aotearoa is not only about examinations and grades, but also equally about wellbeing, belonging, curiosity, and the confidence to ask questions. As an Indian teacher living in New Zealand, I often find myself acting as a bridge between two worlds, one rooted in strong family values and respect for education, and the other encouraging independence, creativity, and cultural diversity.

Many Indian families who move to New Zealand arrive with a deep respect for academic achievement. We grew up in systems where board examinations such as CBSE, ICSE, or state boards often determined future opportunities. Naturally, when our children enter the New Zealand education system, many parents feel confused. The terms NCEA, credits, endorsements, and University Entrance can sound like a completely different language.

One of the most important conversations I have with Indian parents is about demystifying NCEA. In simple terms, NCEA is a qualification system based on earning credits through a combination of internal and external assessments. Internal assessments are completed during the school year through assignments, practical investigations, presentations, reports, or tests conducted by the school. External assessments are usually the end of year examinations set nationally. Students accumulate credits across subjects, and they can also achieve Merit or Excellence endorsements when they perform at a higher standard. University Entrance requires a specific combination of NCEA Level 3 credits, literacy, and numeracy requirements. A common misconception is that continuous assessment makes the system easier than the Indian exam system. In reality, it is different rather than easier. A student cannot simply study intensely for one final exam and ignore the rest of the year. Consistency matters...Time management matters... Participation in class, completion of practical work, and the ability to apply knowledge in different contexts, all contribute to success. As a Physics teacher, I often see students who may not be the strongest in traditional written exams but excel in investigations, data analysis, problem-solving, and scientific communication. NCEA recognises a broader

range of abilities.

In New Zealand, students are encouraged to take greater ownership of their learning, which can sometimes make parents feel less involved. However, parents remain important partners in education. Schools provide many ways for families to stay connected through online portals, emails, parent-teacher conferences, reports, and communication with teachers and careers advisors. Parents should feel comfortable asking questions about attendance, progress, NCEA credits, subject choices, and future pathways. A strong relationship between home and school provides students with the support they need to succeed.

At the same time, New Zealand education is undergoing significant curriculum and assessment changes. These reforms are designed to provide greater consistency across schools and ensure that all students develop strong foundational knowledge and skills. Parents and students can expect a greater emphasis on structured literacy and mathematics, clearer year-by-year learning expectations, and a more knowledge-rich curriculum. The intention is to ensure that students build strong foundations in reading, writing, mathematics, science, and other key learning areas while maintaining opportunities for creativity, inquiry, and critical thinking.

One of the most beautiful findings I made in New Zealand was how deeply Māori values resonate with many traditional Indian values. The Māori concept of whānaungatanga emphasises relationships, family connection, and a sense of belonging. When I first learned about it, I was reminded of the Indian idea that family extends beyond the nuclear household to grandparents, cousins, neighbours, and the wider community. Similarly, manaakitanga showing hospitality, generosity, and care for others felt instantly familiar. In Indian culture, welcoming guests, sharing food, and looking after others are considered expressions of respect and humanity.

Recognising these shared values can help our young people feel rooted in both cultures. They do not have to see Māori culture and Indian culture as separate worlds competing for their loyalty. Instead, they can appreciate the common threads: respect for elders, community responsibility, hospitality, storytelling, spirituality, and connection to heritage. When schools teach concepts such as whānaungatanga, manaakitanga, and Te Tiriti o Waitangi, our students can engage with them not as outsiders but as people who already understand many of these values through their own cultural upbringing.

As a teacher, I have also learned that academic success is closely connected to wellbeing. In our families, we sometimes focus so intensely on achievement that we overlook stress, anxiety, loneliness, or the pressure of living between cultures. New Zealand schools place significant emphasis on student wellbeing, and I believe this is one of the strengths of the system. A child who feels safe, connected, and supported is far more likely to succeed academically in the long term.

My journey has taught me that education is not a race with a single finish line. It is a process of becoming. Our children need strong roots and open wings. The roots come from our language, traditions, faith, family stories, and the sacrifices that brought us here. The wings come from the opportunities of Aotearoa, the freedom to ask questions, explore different pathways, embrace diversity, and contribute to a society that values many forms of talent.

To the parents reading this, I would say your dedication to your children's future is a tremendous strength. But alongside ambition, offer trust. Learn the New Zealand system with your children rather than fearing it. Celebrate effort, curiosity, kindness, and resilience, not only marks. And to our young people, I would say you do not have to choose between your heritage and your future. You can carry the warmth of your Indian home, the wisdom of your ancestors, and the opportunities of New Zealand in the same heart. Being between two worlds is not a weakness. It is a unique strength that allows you to understand multiple perspectives, build bridges across cultures, and help shape a more connected and compassionate society.

Jerin is a teacher in Auckland having years of international teaching experience. As both an educator and a parent, he enjoys sharing his perspective and insights to help others better understand New Zealand's education system. He lives in Northshore with family.

Case Diamond

Jake Thomas Jinomon

It was a gloomy night. Everyone was asleep, except for two. Of course, it was Pretzel and me. I took another step forward into the dark night, wondering what this meant...

Chapter 1 - Breach! Breach!

It was a normal morning for me. I woke up, got changed, and quickly ate pancakes, bacon, eggs, and a banana smoothie. Then I drove to Leo's Detective Agency, which I own. I should introduce myself: my name is Leonardo McAllister, but everyone calls me Leo. I am 24 years old, about five foot nine, and I live in Medford with my dog, Pretzel. I waited and waited, but no one called.

Meanwhile, at the Museum of Medford (MOM), everything was going according to schedule. That was until—"Breach! Breach! The "Lightning Jade" has been stolen! Close all exits!" OIC Dale said.

People running here, people running there. Pure chaos. But out of this chaos, a figure emerged, running. He got up and got out of the museum just before the officers sealed the doors. Masked face, black hoodie, baggy jeans, and a purple packed pouch with the name Ashton sewn on. Once out, he took off his mask and walked calmly to a shack.

Chapter 2 - Ring! Ring!

OIC Dale asked the museum officers and owners to meet him outside for a discussion. They started arguing straight away. Some said, "The police should investigate," while others suggested calling Interpol.

OIC Dale stepped in to suggest they call Leo's Detective Agency, to which they all agreed. What can I say? I am the best

detective in town. By the way, I was about to drink my morning coffee when suddenly—"Ring! Ring!" I immediately ran to the phone, picked it up, hoping for a good mystery to solve.

It was my good friend, OIC Dale. She told me that the "Lightning Jade" had been stolen from the museum. She also forgot to mention one small detail: the Lightning Jade was worth millions of dollars. At once, I grabbed Pretzel and raced to my car. Before long, we arrived at the museum.

Before you knew it, I was at MOM. Oh yeah, OIC Dale had forgotten to mention a small detail: the Lightning Jade is a 15-carat jewel! I went to the room with the Lightning Jade, expecting it to be gone, but it was still there. Huh! What is the meaning of this? Lightning Jade was right where it was supposed to be all along. As soon as OIC Dale saw the Lightning Jade was right where it was supposed to be, she looked at me and started trying to get words out of her mouth, but she could not speak.

Chapter 3 - The investigation begins.

I told Dale to send the diamond to a gemmological lab (a lab where they test to see if diamonds are fake or not) to test the diamond to see (you guessed it) whether it was fake or not.

In the meantime, Pretzel and I started looking for clues, sniffing for clues in Pretzel's case. I looked everywhere, and that's when I saw it... a note? It said, "When one hits the face, the other hits back." What did that mean? I started thinking with all available brainpower, and that is when it came to me. Maybe, just maybe, could he or she have already been caught for something? Maybe he or she was bailed from jail, and maybe he or she was avenging the officers that arrested him or her.

I went to my car, with Pretzel following closely. I drove straight to the Ministry of Justice office to get some files on past criminals with similar cases.

Lan Malay, Anon Rony, and Tony Xavier were just a few of those people who were arrested for a similar case and were recently out on bail. I was just about to read Jones McLaren's case when OIC Dale came bursting in.

"The diamond is real!" OIC Dale shouted.

"Hmm... interesting. Are you sure that you saw the diamond missing?" I asked.

"We all saw it," said OIC Dale.

"Hmm... interesting."

I went back to the museum to look for more clues.

"Ruff! Ruff!"

"What is it, Pretzel?" I asked frustratedly.

"Ruff!"

He was pointing his nose to some broken glass (near the extraordinary jade) with a fingerprint!

I told an officer to go and send the fingerprints to a lab to see who they belonged to. I started looking for other clues, and that is when I saw it: a piece of black clothing. There was a tag on it. The tag said, "The Clothes Warehouse."

Chapter 3 - Closer To The Truth

"Leo, the fingerprint belongs to a little girl, not a criminal!"

"What! No! But that was my best lead."

Then I looked at the other lead. Maybe I should go back to the scene of the crime. As I was running, I tripped on a pouch. The pouch was clearly labelled Ashton.

I should keep this, I thought; it could come in handy.

When I got to the stand, the Lightning Jade wasn't there again. It had been stolen again!

"What!"

I was so confused. I had no choice. I went straight to the Clothes Warehouse and asked Mr Clarkson (the owner of the shop) if he had seen anything suspicious, but he said he hadn't.

I quickly looked in my bag and found the pouch with the name Ashton on it, so I asked Mr Clarkson if he remembered anyone named Ashton who had come to the store.

He told me there were 2 Ashton's.

Now what would I do?

"Wait a minute," I said. "Do you have any camera surveillance footage here?"

"Yes!" Mr Clarkson answered. "I'll go and get it right now."

He skipped the video back to when the first Ashton came in, and it showed him just casually walking up to the counter. Then Mr Clarkson pointed to a piece of paper and said something (the video didn't have any sound in it), and Ashton scribbled something on the piece of paper which looked like a signature.

The recording of the second Ashton also showed the same thing!

"Yes, I had solved it... Where does the second Ashton live?" I asked.

"I don't know, but I have seen him going into a shed just up the road sometimes."

Chapter 4 - The reveal

It was another gloomy night. Everyone was asleep except for two. Of course, it was Pretzel and me.

I took another step into the dark night, wondering what it all meant. The shack stood silhouetted against the inky sky. When I reached it, I froze.

"You!" I shouted. "You stole the Lightning Jade!"

There it was—the glimmering, glowing green wonder.

"How did you work it out?" a cold voice replied.

"There was a piece of cloth left at the store," I said. "It had a tag from The Clothes Warehouse, so I went there and discovered that two people named Ashton had visited on the same day. In the footage, one Ashton was left-handed, and the other was right-handed. The note you left had smudges only a left-handed person could make. That's how I knew you stole the Lightning Jade. Now tell me—why did you do it?"

"Because of you," the thief croaked.

"Me?" I asked. "You stole the Lightning Jade because of me?"

"You embarrassed me in front of the whole school, remember? Yes, I'm Ashton—the key thief. You were always a smug little detective. When the principal's master key went missing, you found out it was me straight away. I was humiliated. I don't even know how to explain how it felt. I was suspended, and when I came back, no one gave me a second chance. Everyone only called me 'Ashton the key thief.'"

I stood there, shocked, realising what he said was true.

"That still doesn't give you the right to steal," I said. "I, Leonardo McAllister, arrest you in the name of the law."

Chapter 5 - A Few Days Later

Finally, I had got some rest and some time to relax.

When suddenly, "Ring! Ring!"

"Ah, my rest was over. Another great adventure is waiting for me."

Jake is a Year 6 student at Star of the Sea School, Howick, who loves books, reading and movies. He is a student Librarian and was honoured to review one of the latest kids' books released in New Zealand - 'Marlon Foundling and The Circus of Lost Children' by James Russell.

Have you ever wondered what an ancient Banyan or towering oak would say, if it could talk? Trees have always been silent companions to life on Earth, providing us with shade, oxygen, and beauty. Let us examine the imagination of two students in our community on this topic. **If trees could speak**

- Editor

The Little Oak Tree

ANUMITHA

My stub is thick, my arms are long.
My hair is green and my legs are strong.
I watch you all from above,
and although you ruin the world.
I speak today for all that's shoved.
My sisters were cut down,
my parents were used for what you all are writing on.
Crops are grown where trees should breathe,
and foster the birds you see on TV.
If you wish to see a different world,
free of pollution and melting poles.
Plant a tree, or two for us,
and let my family be spread across.
Though I know innovations and efficiency do trend.
There would be no future without trees to tend.
So let me grow, breathe and die.
Through mother nature's circle of life.
Let my leaves turn green then darken
Let my branches stretch through the sky.
And let my wish be fulfilled for one last time.
For we do not get another Earth, or another tree this time.

Anumitha is a Year 10 student at Mt Albert Grammar School who is actively involved in school life through a range of leadership roles, including serving as an Environment Leader, promoting sustainability. She is also a finalist in the MAGS Spelling Bee, reflecting her strong language skills. Outside of school, she enjoys dancing, ice skating, and listening to music.

If Trees Could Speak...

Agatha Binu

If trees could speak, what would they say?
"Please don't play with my leaves."
Green and strong, my leaves are.
"Please don't kick my sturdy trunk."
Brown and growing, my trunk is.
"Please don't dig up the soil that protects my roots."
Firmly rooted in rich earth, my roots are.
Treat me the way you would want to be treated!
Would you want someone to kick your body,
as you kick my trunk?
Would you want someone to pull at your hair,
as you play with my leaves?
Would you want someone to destroy your growth,
as you damage my roots?
Please don't swing from my branches.
They are my arms, just as you have your own.
Are you a monkey,
swinging from branch to branch?
Are you a squirrel,
climbing my trunk and resting inside my hollow?
Every action causes me harm,
even if you don't realise it.
Is it worth hurting innocent trees
that cannot stand up for themselves?
Trees are one of nature's greatest gifts.
They give us the fresh air we breathe every single day.
Without trees, the world would not be the same.
Treat trees the way you would want to be treated.
They are living beings, just as we are.
Every action we take can affect them,
so choose kindness.
If trees could speak,
this is the truth they would want us to hear!

Agatha Binu is a Year 9 student at Sancta Maria College. Outside school, her hobbies are reading, cooking, and storytelling, while her love of K-dramas and music inspires her imagination. Taking regular singing lessons, Agatha continues to develop her talents and hopes to grow as both a writer and a singer.

kids art

Harini Nair

Harini Nair is a 15-year-old girl with a love for art, music and books. She is in year 11, and loves to perform onstage, even if she's absolutely terrified of it.

Janvi Geethu Jeevan

Year 5 student at Glenfield Primary School.

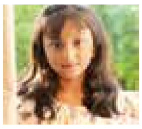

Caitlyn

Caitlyn is a year 3 student at Reremoana School. She has a flair for singing, dancing, and painting.

kids art

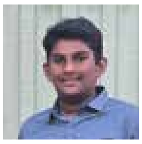

Adithya Kiran

Adithya Kiran is a year 9 student at Lynfield College.

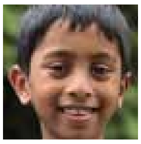

Aiden Jimmy is a year 3 student at Holy Coss Catholic School.

Aiden Jimmy

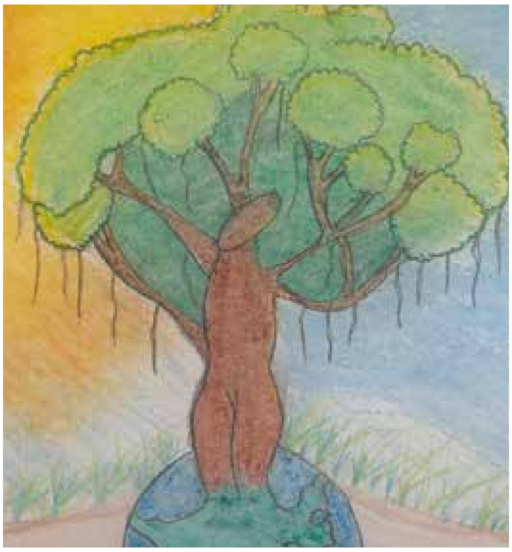

AKIRA PANAKKAL

Akira Panakkal Sreekanth is an year 4 student at Glen Eden Primary School.

Daveed Ipe

Daveed Ipe is a year 4 student at Henderson North School.

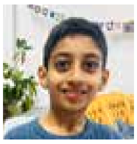

Evan Deon Parackal

Evan Deon Parackal, a 9-year-old student at Freeman's Bay School in Auckland. He loves dinosaurs, playing with LEGO, and painting.

Kyra Krish Lijo

Kyra Krish Lijo is a year 3 student in Oratia district school.

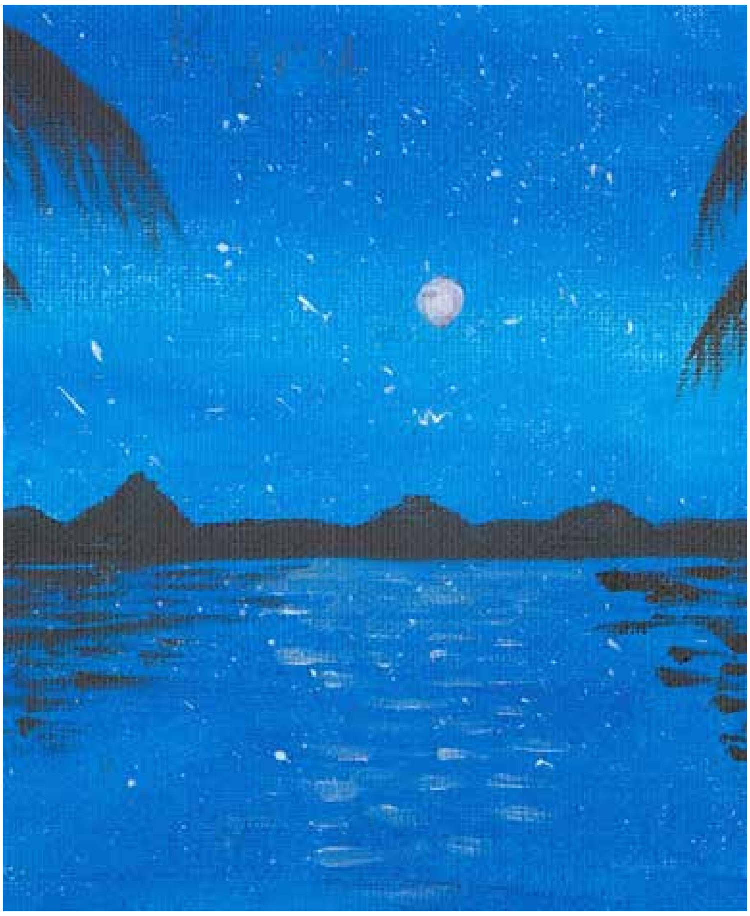

Izza Mary Paul

Izza Mary Paul is year 2 student at Kaurilands school

kids art

kids art

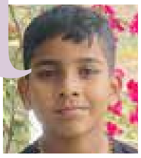

Jayden Ajith

Jayden Ajith is a Year 5 student at Holy Trinity school. He is interested in Football, biking and watching TV.

Joseph Joice

Joseph Joice is year 6 student at Holy Cross Catholic School, Papatoetoe. He won the 1st prize for drawing and dancing in Kalolsavam 2026. He loves sports, athletics and singing.

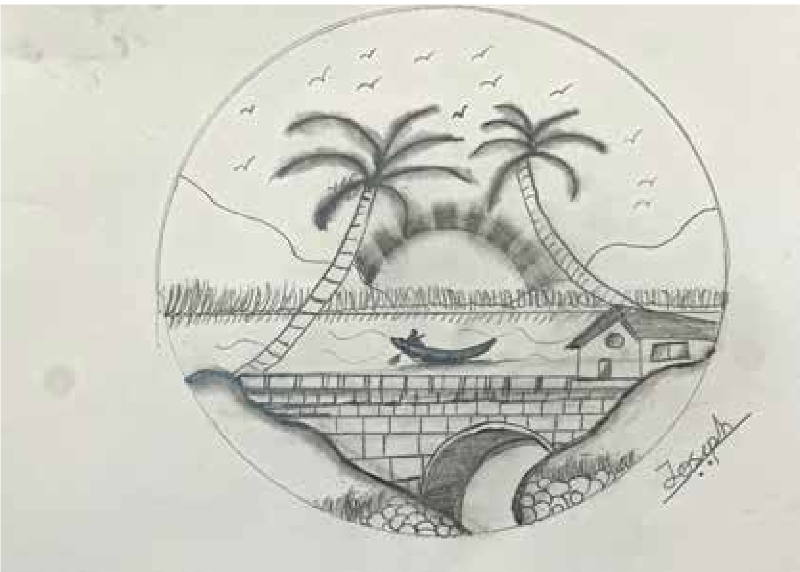

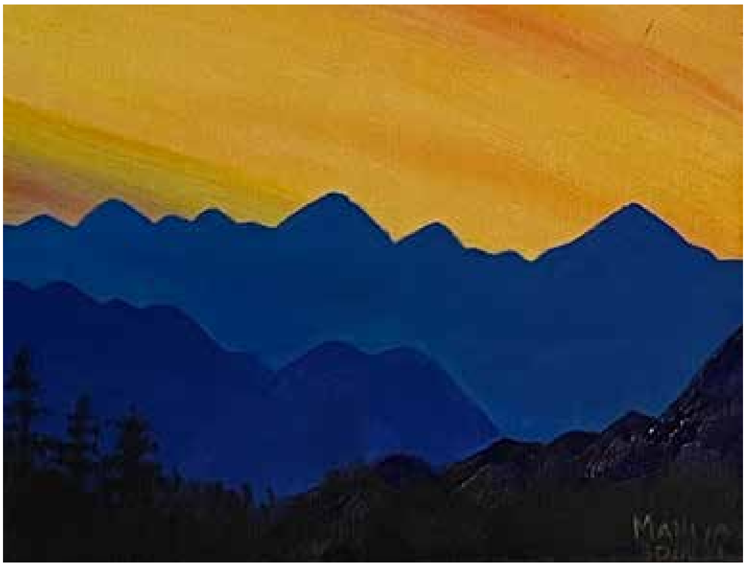

Mahiya

Mahiya is a Year 7 student at Glen Eden Intermediate with a passion for both dance and art.

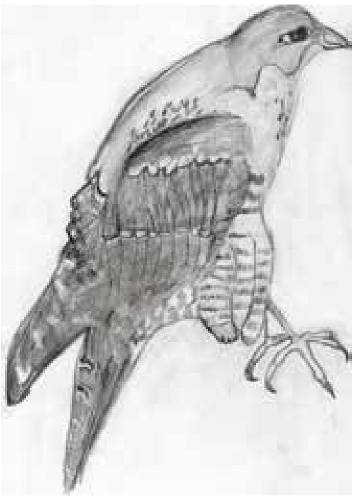

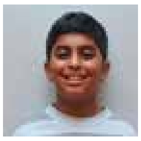

Manav Sams

Manav Sams is a year 5 student at Blockhouse Bay Primary School. Manav's hobbies include drawing, reading, solving puzzles and swimming.

Niya Kiren

Niya is a Year 5 student at Blockhouse Bay Primary School.

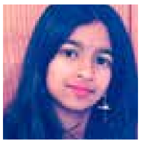

Esha Ann Paul

Esha Ann Paul is a year 7 student at Glen Eden Intermediate school.

ARTICLE

Shaun Raphel Kokkadan

Chai, Football, and the Violin

My Awesome 14-Year-Old Kiwi-Malayali Life

If you walked into my house any weekend, you might hear the mellow notes of a Western classical violin piece mixing with the rich aroma of fresh Kerala dosa and thenga chutney. Welcome to my world! I am a 14-year-old Kiwi-Malayali, and my life is a beautiful, high-energy blend of two incredible cultures. From Namaskaram to Kia Ora, my life revolves around a mix of Indian and Kiwi culture.

A Little Keralam in New Zealand

My parents have beautifully created a mini-Kerala right here in our wonderful home in New Zealand. Our kitchen is like a fusion restaurant with a mix of Kiwi foods and Indian delicacies. Our kitchen utensils vary from a traditional Indian "meen chatti" to a modern air fryer. One day we are eating traditional South Indian dishes, and the next, we are adapting those flavours into Kiwi-style meals or enjoying local favourites.

This cultural mix means our calendar is filled with celebrations. We celebrate Matariki (the Māori New Year), and we celebrate Onam with vibrant, colourful flowers, traditional clothing, and a massive

sadya on banana leaves.

I power through my days just like any normal Kiwi teen, balancing school, friends, and everyday routines—but with a splash of my Indian tradition. You can find me on the football pitch or playing the violin. On weekends, I'm basically always playing football. I love it because it's super fast, loud, and competitive. But I also have a quieter side—I play the violin! It takes a lot of practice and focus to nail the tricky scales, but it's really fun. It's cool because football and music are totally different, but they both let me show who I am.

Even though living in NZ is awesome, my absolute favourite thing is going to Kerala. Flying back to India to see my grandparents and my massive group of cousins is the best. Our days are filled with nonstop laughing, teasing each other, and hanging out. It feels like a second home where time slows down, and I get to absorb the roots of where my family comes from. I love seeing the big elephants and experiencing the amazing Christmas and palli perunal vibes. I love going to Munnar and Athirappilly again and again each time I visit.

The Two Cultures

Living through two cultures is like switching worlds each time I am in a different environment. Just like anyone my age, I get stressed with school, deal with standard friend drama, and sometimes wonder where I fit in. There are days when it all feels like a bit much.

But honestly, growing up with both Kiwi and Indian roots has just made me tougher. When things go wrong, I don't let it wreck my day. I just back myself, sort the problem out, and get right back to it. Being a Kiwi-Indian doesn't stop me from experiencing each culture fully; instead, it lets me embrace a fusion of amazing traditions all at the same time. Think of it as a win-win.

Shaun is 14-year-old Kiwi-Indian born and raised in New Zealand. He loves sharing what it's like navigating two amazing cultures. When not playing football or the violin, he enjoys writing.

The Future - An Acrostic Poem

Joshua Micheal Kokkadan

Fast cars roaming the Earth.
Underground bases to search for data.
Testing space-shuttles to send humans to Mars.
Up over the Earth where the upgraded satellites orbit.
Reviving engines ready to take off.
Excited architects ready to design flying cars.

....

Joshua Micheal Kokkadan is a year 4 student and has a passion for poetry.

Malayali Justices of the Peace at your service in Auckland

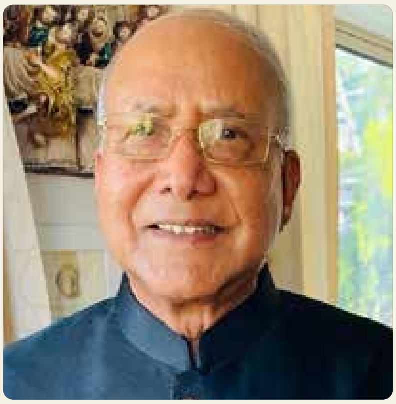

CDR. P. Joseph Mathew
Hogans Road, Glenfield, North Shore
Mob: 027 605 4444

Mr. Sasidharan Nambissan
Codrington Crescent,
Mission Bay
Mob:021 797 573

Mr. John Varghese
Lifford Place, Mt Roskill
Mob: 021 263 5066

Dr. Sam Mathai
St. Georges Road, Avondale
Mob: 021 024 086 20

Mr. Joby Cyriac
Hill Road, Manurewa
Mob: 02 1237 4725

Mr. Joseph Kuriakose
Mt Albert Road, Mt Roskill
Mob: 021 041 3060
09-6205525

Mr. Yeldos Pukkunnel Varghese
Hyar Road, Three Kings. Mob: 021 0417162

Our community is proud of You!

APL: RISE OF A CRICKET EMPIRE - SEASON XI

THE BATTLE FOR AUCKLAND.

Every year, as October rolls into November, something special awakens across Auckland's parks.

The sun climbs over the trees, families gather with foldable chairs, and the crisp weekend air fills with the unmistakable sound of leather meeting willow.

This is the Auckland Premier League (APL) — a daylight cricket saga that has captured the hearts of New Zealand's migrant communities for more than a decade.

The Beginning of a Movement

In 2014, two cricket diehards — Anto Augustine and Tinu Kochery — saw the spark of IPL style excitement growing among migrants and decided to build a league that felt like home.

No stadiums.

No night lights.

Just open fields, sunshine, and passion.

They launched with four teams, a handful of believers, and a dream that refused to stay small.

Today, the APL has grown into an eight team powerhouse, drawing players from Whangarei, Hamilton, Dunedin, Wellington, and every corner of Auckland.

Every Sunday becomes a festival — kids running around with mini bats, parents cheering from the boundary, and players giving everything under the bright New Zealand sky.

The Auction — Drama in Broad Daylight

The APL's signature twist?

A player auction that transforms everyday cricketers into prized picks.

Players register online.

They showcase their skills at open nets.

Owners bid with virtual currency.

And teams are built with strategy, instinct, and heart.

It's dramatic.

It's unpredictable.

It's cricket theatre — in full daylight.

Season XI: The Daylight Duel

Season XI wasn't just competitive — it was cinematic.

The Auckland Avengers, owned by Basty Kudiyate, entered the season with fire in

their eyes. Led by the fearless and composed Ranjith Raveendran, they played with intensity that echoed across every Sunday morning.

Their greatest challengers, the Calicut Knights, were a story of friendship and grit. Owned by three close mates — Abin Koshy, Bibin Bose, and Anoop Menon — and captained by the calm, tactical Sherwin Michael, the Knights became the season's iron fortress.

Week after week, under the bright sun, these teams clashed.

No lights.

No theatrics.

Just raw cricket, sweat, strategy, and heart.

And when the final ball was bowled, the Auckland Avengers lifted the Season XI trophy, with the Calicut Knights earning their place as proud runners up after a season of courage and consistency.

More Than Cricket — A Community Legacy

The APL is more than a league.

It's a meeting place.

A cultural bridge.

A Sunday ritual that binds families and friends.

For migrants who left home behind, the APL became a new home — a place where memories are made, friendships deepen, and heroes rise from everyday life.

Season XII Approaches

As the league steps into Season XII, the story continues — brighter, louder, and more cinematic than ever.

New battles.

New heroes.

New Sundays under the Auckland sun.

The APL isn't just growing.

It's becoming a legacy.

Kerala Premier League
Where Cricket Carries the Spirit of Kerala Across Aotearoa

From humble beginnings to an Eden Park final, the Kerala Premier League has grown into one of New Zealand's most distinctive community sporting movements—uniting Malayalees through cricket, culture and a shared sense of belonging.

More Than a Cricket Tournament

On a March afternoon in 2025, the Eden Park Outer Oval became the setting for a landmark moment in New Zealand's Community sporting history.

The Kerala Premier League Grand Final was more than the culmination of another cricket season. It represented how far a community-led tournament had travelled—from modest beginnings and limited resources to one of the most anticipated cultural sporting events for Malayalees in Aotearoa.

Players, families, sponsors and supporters gathered at one of New Zealand cricket's most recognisable venues to celebrate not only the game, but also identity, friendship and community achievement.

At the heart of that journey are three passionate cricket figures: Ranjith Raveendran, Sreekanth Vidhyadharan and former Kerala cricketer P.T. Subramanyan. Their shared vision, persistence and voluntary commitment helped transform KPL from an ambitious idea into a nationally recognised community platform.

A Journey Rooted in Culture and Community

KPL began in Season 1 with a small group of organisers, limited resources and a strong belief that cricket could bring New Zealand's Malayalee community closer together.

Season by season, that belief gathered momentum. Participation increased, teams became more competitive and the tournament's reach extended well beyond Auckland. Players now travel from Whangārei, to Christchurch and other parts of the country, making KPL one of New Zealand's most geographically diverse Malayalee gatherings.

That national reach has given the competition a meaning that extends beyond results and trophies. For players, KPL offers the opportunity to compete in a professionally presented tournament while reconnecting with familiar traditions. For families, it provides a place to renew friendships and strengthen community relationships. For children growing up in New Zealand, it creates a visible and engaging connection to their Kerala heritage.

For many participants, KPL has become a cultural homecoming played out through cricket.

The Theatre of the Auction

One of KPL's defining features is its IPL-style player auction, held each October.

Team owners bid for cricketers of Kerala heritage, assembling squads that combine established performers, emerging players and community personalities. The auction brings anticipation and theatre to the competition while reinforcing the tournament's distinct identity.

It also helps build connections across regions. Players who may otherwise compete only within their local cricket communities become teammates, rivals and friends through KPL. That mix of sporting competition and cultural connection has become central to the league's success.

The result is a tournament that feels both familiar and distinctly New Zealand: inspired by the energy of franchise cricket, but grounded in the values and experiences of the Malayalee diaspora.

Community Partnerships Behind the Growth

KPL's development has been strengthened by organisations that recognise the power of community sport.

Kripa Financial Solutions, the league's long-standing title sponsor, has played a significant role in supporting KPL's progress. The contribution of other sponsors has also enabled the tournament to improve its presentation, accessibility and reach with each season.

KPL's valued partners include:

Auckland Cricket Association, Eden Roskill Cricket Association and Ellerslie Cricket Club — grounds and facility partners

Kookaburra and Omtex — sporting partners supporting KPL's distinctive competition identity

Access to quality grounds and facilities has been crucial to the league's growth, while its equipment and sporting partnerships have helped give the competition a recognisable professional character.

KPL has also benefited from the strong support of Carlos Cheung, the Member of Parliament for Mt Roskill. A keen follower of the competition, Cheung has regularly supported the tournament through his presence and engagement with the community.

Together, these relationships have helped KPL progress from a local initiative into an event recognised across New Zealand's Malayalee community.

Innovation With a Cultural Heartbeat

KPL has continually sought to improve the experience for players, spectators and supporters watching from overseas.

Team-coloured uniforms and branding create a strong visual identity, while customised sealed KPL cricket balls (courtesy to Kookaburra), give the tournament a distinctive point of difference. Floodlit matches have turned cricket evenings into family occasions, creating an atmosphere in which sport and community celebration come together.

Live streaming has extended that experience far beyond the boundary. Friends, relatives and former participants can follow the tournament from across New Zealand, Australia, Kerala, Dubai and other parts of the world.

The introduction of Orange and Purple Caps to recognise leading batting and bowling performances has added another layer of prestige and competition.

These innovations are not merely decorative. Collectively, they have helped KPL establish an identity of its own combining the spectacle of contemporary franchise cricket with the warmth and inclusiveness of a community festival.

A Non-Profit Society with a Community Mission

In 2025, KPL reached another important milestone by registering as an incorporated non-profit society.

The formal step reflected the organisation's expanding responsibilities and clarified its purpose: to foster unity, friendship and the development of cricketing skills while strengthening social connections within New Zealand's Kerala community.

That mission now guides the organisation's decisions, from delivering tournaments and creating opportunities for emerging players to supporting families experiencing hardship.

KPL's growth has been driven largely by volunteer effort and community goodwill. Its organisers remain committed to ensuring that the league develops responsibly and continues to serve the people who helped build it.

Standing Together Beyond the Boundary

KPL's contribution to the community is not confined to cricket.

During the COVID-19 crisis, the organisation supported relief initiatives and assisted families experiencing financial hardship. Those efforts demonstrated the values beneath the tournament's competitive surface: compassion, solidarity and a willingness to stand alongside community members during difficult times.

That spirit continues to influence KPL's direction. Cricket may be the vehicle, but community service remains fundamental to its purpose.

The Next Innings: Tennis-Ball Cricket in 2026

KPL will broaden its national reach again in October 2026 with the introduction of a nationwide tennis-ball cricket tournament.

At least 16 teams are expected to take part, opening the KPL experience to a wider group of players and supporters. The new competition is intended to lower barriers to participation, uncover emerging talent and welcome more people into the KPL community.

The initiative represents a natural next step for an organisation built on inclusion. It will complement the established league while providing another pathway for community members to participate in competitive cricket.

A Cultural Movement in Full Flight

The Kerala Premier League has grown into something larger than its founders could have measured through scorecards alone.

It is now a gathering place for a dispersed community, a platform for sporting talent and a celebration of Malayalee identity in Aotearoa. It connects generations, regions and countries while demonstrating how community sport can preserve culture and create belonging.

That achievement belongs to the players, volunteers, team owners, sponsors, partners, families and supporters who have contributed to the league's journey.

At its centre, however, remains the vision first carried forward by Ranjith Raveendran, Sreekanth Vidyadharan and P.T. Subramanyan. Their passion for cricket helped create a lasting community institution—one whose influence is now being felt both on and beyond the boundary.

From a modest opening season to a Grand Final at Eden Park, KPL's story is still being written.

And its most exciting innings may be yet to come.

RAIDERS

A Decade of Passion,Perseverance and Pride
Winners Mamankam - 2025

As we celebrate the vibrant journey of Vadamvali in New Zealand, Raiders Auckland proudly reflects on a decade of dedication to preserving and promoting this traditional sport. For the past 10 years, we have had the privilege of representing our community with pride, passion, and an unwavering commitment to excellence.

The story of Vadamvali in New Zealand is one of remarkable growth. Until 2022, there were only three active teams in the country—KCANZ Thekkans, Kings Hamilton, and Raiders Auckland. Together, these teams carried the responsibility of keeping the spirit of Vadamvali alive, laying the foundation for future generations.

Today, it fills us with immense pride to see more than 20 teams competing across New Zealand. This extraordinary growth reflects the passion of our players, the dedication of clubs, and the unwavering support of the Malayali community. Watching new teams

emerge and the standard of competition continue to rise is one of the greatest achievements for everyone involved in this sport.

For Raiders Auckland, the journey has been defined by hard work, sacrifice, discipline, and teamwork. Every practice, every competition, and every challenge has shaped us into the team we are today. One of the proudest chapters in our journey came when we were crowned Champions of Mamankam 2025. This title is more than a trophy—it is a
symbol of years of perseverance, unity, and the relentless pursuit of excellence.
We express our heartfelt gratitude to our families, friends, former players, coaches, volunteers, and supporters who have stood beside us through every victory and every setback. Your encouragement has been our greatest source of strength.

Our sincere thanks also go to our valued sponsors—Live the Day Holidays, Malayali Simson, AR Staffing Solutions, Smartlife Financial Solutions, Bworth, Craft Shed, Salt Mango Tree, and Homeland. Your generous support has enabled us to continue our mission of promoting Vadamvali and representing our community across New Zealand.
Finally, we extend our deepest appreciation to the Auckland Malayali community. Your unwavering support has inspired us throughout our ten-year journey. Every cheer from the sidelines and every word of encouragement has reminded us that Raiders Auckland is more than a team—we are a family united by culture, tradition, and a shared passion. As we look to the future, we hope Vadamvali continues to flourish across New Zealand,
inspiring more young athletes to embrace this incredible sport. Together, let us continue to preserve our heritage, strengthen our community, and create a lasting legacy for generations to come.
Raiders Auckland

COMMUNITY

Santosh Iyer

Representing the Kerala Community in the New Zealand Police is a proud moment — not just for me, but for every Malayali who has travelled far from home with a dream in their heart. Our community has always stood for hard work, humility, and strong values, and carrying those values into the frontline of policing is an honour I hold deeply.

But more importantly, this achievement is a message to every youngster: dreams do not fade when you cross oceans — they grow. They evolve with every challenge, every setback, and every step forward. When you stay committed, when you keep learning, and when you refuse to give up, those dreams become reality.

From India to Aotearoa, from aspiration to uniform — this journey is proof that your background is not a limitation; it is your strength. If someone from a small town in Kerala can earn the New Zealand Police uniform, then every young Malayali carrying ambition in their heart can rise too. This is not just my story. It belongs to every young person who believes in perseverance, discipline, and courage. I am proud to represent our community, proud to serve this country, and proud to show that a dream followed with dedication can take you anywhere.

Amal Asok,

Myself Amal Asok, born and brought up in Aluva, Kerala, India. Came to New Zealand for my studies, and along the way cricket became a big part of my life here. I was fortunate to represent and play Hawke Cup cricket for North Otago. Those days on the field taught me teamwork, resilience, and discipline. Wearing a uniform has always been my dream, and that passion led me to join the NZ Police. From the streets of Aluva to the grounds of North Otago, and now to serving the community in New Zealand — it's been a journey of hard work, opportunity, and pride.

Shankar Rajendrakumar

From a Broken Dream to a New Calling: My Journey to the New Zealand Police

I was raised in Nedumangad, Kerala, India, dreaming of joining the Indian Army. After completing my degree on my parents' advice, I cleared the Services Selection Board (SSB) interview. However, I was declared permanently unfit during the medical examination, shattering my childhood dream. Devastated, I could not imagine joining the local police instead.

Years later, I moved to New Zealand. Observing the New Zealand Police interact with the community with professionalism, respect, and compassion changed my perspective, and I grew to admire the organisation.

Believing only citizens could apply, I hesitated until my friend, Vishnu, explained that permanent residents were eligible and helped me apply. Meanwhile, my wife became my greatest support, carrying family duties and sacrificing so I could focus on preparation.

Although scared to dream again after past heartbreak, I choose faith over fear.

Justin Mathew

My name is Justin Mathew, and I am originally from Adoor, Pathanamthitta. Although my roots are in Adoor, I spent most of my childhood in Puthencruz, Ernakulam. I graduated as a Civil Engineer, but policing had always been my dream. My parents encouraged me to pursue engineering, so I followed that path first. After moving to New Zealand, I decided it was time to pursue the dream I had always carried with me.

The journey was a rollercoaster. It took me around one and a half years to prepare for the recruitment process and meet all the entry requirements. I then completed the 20-week New Zealand Police College training programme. Looking back, every challenge was worth it to earn the privilege of wearing the New Zealand Police uniform.

My wife, Caroline, is a registered nurse, and together we have a four-year-old daughter Leonore. My sister, Jeni, lives in Hamilton and works as a Traffic Management Planner.

I am now serving as a Police Constable based in the West Coast. It is a privilege to serve the community and represent the New Zealand Police.

ARTICLE

Is Brevity the soul of wit, or is it Shakespeare?

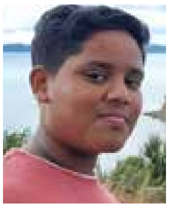

AARON JIMMY

In this article, I will argue why studying Shakespeare is an essential part of a student's educational development, and scrutinise common criticisms that question its relevance. While some claim that Shakespearean literature is outdated or impractical, I say this view overlooks the significant benefits it provides.

William Shakespeare's works are all filled with these impeccable and complex plots filled with universal themes such as vengeance and adventure. These themes that he employs in his works can be carried throughout multiple settings, from a medieval Scottish town, to modern day New York. Apart from his plays' entertainment, they are also highly useful for a child's linguistic upbringing. Studying his plays can be an excellent way for children to learn about language evolution whilst also understanding implicit and explicit ideas observed throughout texts.

Shakespeare's influence on today's English is substantial; the enduring themes of his plays such as A Midsummer Nights Dream and Romeo and Juliet are not only fun to read and interact with, but it can help students gain a better understanding to the English language itself. Shakespeare is accredited with coining more than 1,700 words, for example, fundamental words such as "bedroom" and "rant"; without words like these, the English language would be much less expressive. The only way to be thankful for Shakespeare's contributions to the language is to study and understand his pieces.

However, students have many criticisms about why students shouldn't be spending their time studying Shakespeare. One of

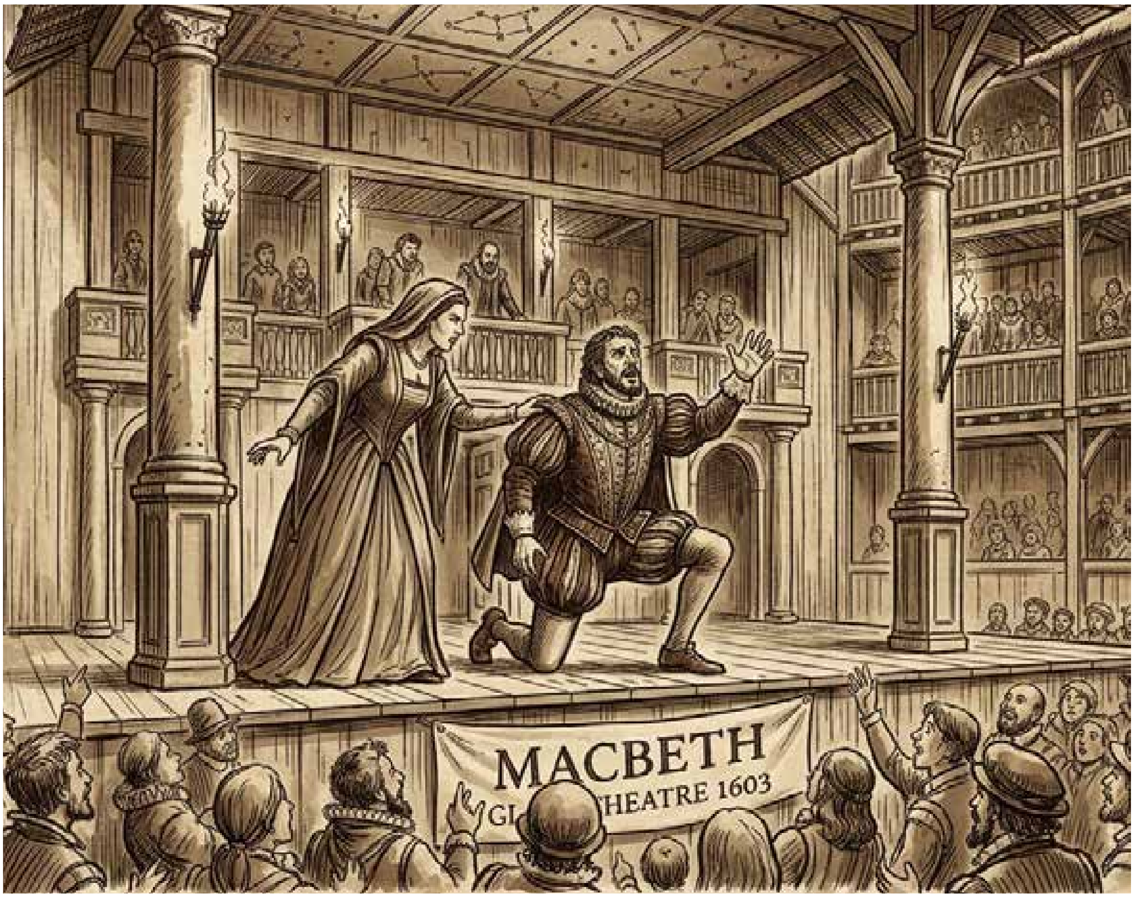

the central arguments critics bring forth is that his pieces, which are written in Early Modern English, can be difficult to read and understand. This can make students frustrated and they could potentially give up on wanting to learn about Shakespeare's texts.

I, however, argue that even though this language may be difficult for people to read and understand, students should not give up. Students should re-read and re-analyse the text to understand the deeper message. This consistency and keeping up with the task can help build strong analytical and interpretive skills.

Another criticism that people bring up is that the texts by Shakespeare, written many centuries ago, do not meet the needs of 21st century students. They argue that students require much different competencies such as digital literacy and modern communication. They also argue that reading plays made by a man in the 16th century does not relate or resonate with students and they should study more contemporary pieces.

However, studying Shakespeare can develop many transferable skills such as critical thinking and argumentation. Furthermore, his texts can be taught with very modern teaching techniques where students can understand his complex language much more and which can help them with intellectual resilience.

Another argument is that Shakespeare does not have cultural diversity. Critics argue that students should be studying more varied texts which are accommodating to more cultures. They say that Shakespeare's texts prioritize one historical perspective over a wide range of voices.

However, Shakespeare's universal themes allow students from diverse backgrounds to connect with his works and his texts can be studied alongside more diverse literature rather than replacing it. I also argue that Shakespeare's themes transcend cultural boundaries, which means that they can be used in multiple contexts.

Aaron Jimmy is an year 11 student at Manukau Christian Scool.

ARTICLE

From playdates to screendates: What are kids losing?

ALEENA AARON

Let's take a moment to travel back to the beautiful memories of our childhood. Many of us remember visiting friends' homes and cousins' houses for playdates. We ran, jumped, explored nature, went fishing in streams, built huts, cooked with mud, and created endless adventures. At the end of the day, we returned home with laughter, stories, and unforgettable memories.

Our childhood was filled with joy, creativity, exploration, and connection. However, times have changed, and our daily habits have changed too. Today, screens have become a major part of our lives. While technology provides many benefits, excessive screen use can affect children in different ways, especially their ability to build relationships and develop important social skills.

In the past, neighbourhood connections and outdoor play were a natural part of childhood. Children learned through playing together, exploring their surroundings, and interacting with others. Today, opportunities for face-to-face play are becoming less common and family gatherings are an important opportunity to connect. Sadly, during birthday parties, family gatherings, and playdates, it is becoming increasingly common to see children sitting together but not actually playing together. Instead, they may be watching on iPads, playing video games, or focusing on a mobile phone. It is important to remember that this is not the children's fault. Sadly, many children have not been introduced to the beautiful world of playing, exploring, and connecting.

Every play experience is a learning lesson. When children play together, they naturally experience disagreements, challenges, and different opinions. Although these moments may seem difficult, they are valuable learning opportunities. Through play, children learn how to communicate, solve problems, compromise, share, take turns, show patience, and understand the feelings of others. These are essential life skills that cannot be fully developed through a screen. If children do not develop these skills during childhood, how will they manage difficult situations and relationships as they grow older?

Play also encourages imagination and

creativity. A simple cardboard box can be turned into a Playhouse, or they can create stories and drawings together. These experiences help children develop their thinking skills and support their growing minds.

Friendships are also built through shared experiences. The laughter, conversations, and adventures children have together become important memories. Ask a child who spent an entire birthday party on an iPad, "What did you do at the party?" They may struggle to remember much. However, ask a child who spent the day playing, laughing, and interacting with others, and they will have many stories to share.

Fast-paced short videos and video games can be highly entertaining and rewarding, which can make children addictive to it. Over time, some children may find slower activities, such as reading, outdoor play, or conversations, less exciting. They may also become less interested in social gatherings because they feel all they do at home or outside is going on their device. So, what's the difference?

When children are young, we have an important opportunity to guide their habits and choices. Helping them develop a healthy balance between technology and real-life experiences can support stronger relationships in the future. Simple actions, such as encouraging children to play together, turning off devices when guests arrive, and teaching them the importance of conversation, can make a big difference Every single interaction with another human being is a wonderful learning experience. Each time we replace that connection with a screen, we take away a valuable part of childhood - the opportunity to learn, connect, and create memories.

We should not underestimate the power of play. Children need opportunities to explore, imagine, communicate, and build friendships. They need spaces where they can make mistakes, solve problems, laugh loudly, and create stories of their own.

A noisy house is a symbol of connection!

A messy house is a symbol of exploration, creativity, and learning!

Whereas a silent house where children are lost in their devices can be a concerning sign. It may mean they are missing opportunities to develop social skills, build relationships, and create meaningful memories. As adults, we need to recognise these changes and create better opportunities for children to connect. The greatest gift we can give our children is not a device or an expensive toy, but meaningful experiences and memories that they will carry with them forever.

Let's help our children experience the joy of play, friendship, and connection. Let's give them something far more valuable than a screen - a childhood filled with beautiful memories they will cherish forever.

Aleena Aaron has completed a Master of Commerce, a Master of Business Administration, and a Master of Teaching and Learning. She is currently working as a teacher in New Zealand and is passionate about inspiring children through education, creativity, and positive values. She is the author of two children's books, published in New Zealand and a songwriter who has written lyrics for six original songs.

The internet has transformed the way we learn, communicate and spend our leisure time. So deeply woven into our daily routine is this invisible network that we seldom pause to imagine life without it. We invited our junior students to explore this theme and let us see how their imagination unfolded...Editor

The Day internet stopped working

Agatha Binu

The day the internet stopped working, I woke up from a nightmare. My nightmare showed me a world where I had lost something I couldn't bear to live without. The internet was my lifeline. It allowed me to communicate with my friends, kept me entertained, and was the source of my happiness. How was I supposed to be happy without it?

No, I refused to believe it. This had to be a nightmare that had somehow come true. Without the internet, how was I supposed to use social media? I couldn't say goodbye to my socials! I needed to post cute pictures, upload my daily stories, and communicate with my friends. This had to be a cruel joke. Maybe I would wake up, and everything would go back to normal. The internet would be working again, and I'd be able to get my daily dose of it.

But reality struck. When I finally woke from my blinding haze, I discovered that a deadly virus had taken over the internet. Somebody had hacked into it, and there was no going back. Experts tried everything they could to fix the virus-filled internet, but their efforts were in vain.

I grabbed my phone and immediately opened Instagram. Nothing loaded. I refreshed the page over and over again, hoping it was just a glitch, but the screen remained blank. I tried YouTube. Nothing. TikTok. Nothing. Every app I depended on had stopped working. My heart began to race. This couldn't actually be happening.

I didn't want to accept the reality of the situation. I'd never even considered the possibility that one day the internet would stop working. If I could travel back in time to erase this event, I would. However, there were no time machines I could use, as even the ones being developed had been infected by the virus. It wasn't fair. I refused to sit back without taking action.

After screaming and crying for three hours straight, I decided to take action. I studied every technology and cyber safety book I could find in the library, searching desperately for a solution. I filled pages of my notebook with ideas and possible ways to stop the virus, but none of them seemed good enough. Every answer only led to another question. After hours of researching, I began to lose hope. If even the world's leading experts couldn't destroy the virus, then how could I?

The next few days were the hardest. I kept reaching

for my phone without even thinking, only to remember that the internet was gone. There were no notifications waiting for me, no messages from my friends, and no videos to watch whenever I felt bored. My phone, once full of life, had become little more than a camera and a clock. The silence felt strange.

As the days passed, I decided to focus on the good things in life, such as spending time outdoors and catching up with family and friends. Instead of messaging my friends online, we met up at the park and actually talked face to face. My family and I played board games together after dinner, something we hadn't done in years. I even found myself spending more time reading books and going on walks instead of staring at a screen for hours.

Although I was devastated by the day the internet stopped working, I slowly realised it had taught me something important. I had been so glued to screens that I had missed out on many of life's simple joys, such as feeling the warmth of the sunshine, spending time with loved ones, and appreciating what life has to offer. The experience opened my eyes and made me realise how many wonderful moments I would have missed if things had stayed the same. Although I still missed the internet, I no longer felt like I needed it every second of the day. I had discovered that some of life's happiest moments didn't need Wi-Fi at all. And for that, I am truly grateful for the day the internet stopped working.

Agatha Binu is a Year 9 student at Sancta Maria College. Outside school, her hobbies are reading, cooking, and storytelling, while her love of K-dramas and music inspires her imagination. Taking regular singing lessons, Agatha continues to develop her talents and hopes to grow as both a writer and a singer.

Disconnected

Anumitha Menon

It was a normal Monday afternoon. I had got off from work and decided to make myself a cup of coffee, now resting on my plush purple couch. BANG! Thunder struck outside, as the rain pattered harder against my window. The darkness swallowed me whole after that, a warm lit flame came to life, the only light amongst it all. My phone's screen, in the middle of watching a Reality TV show, dimmed to black. My only company? The gold lit flame. This was the day the internet stopped. Everyone outside was instantly panicking, I woke up from my nap to the sound of women speaking hushed outside. Neighbours. Friendly women from across the street. They had come to find one another's presence. But me. I sat up slowly, taking the gold candle with me to go beside the window. Looking out, it was an almost dystopian looking sight. Men and women panicking. Some even cried! I didn't demand answers. I didn't beg God for one more session of doomscrolling. Instead, I set the candle beside my bedside table, braiding my silky brown hair in the dimly lit room and blew the fire out. The next morning, I came to the conclusion that the internet hadn't come back after relentlessly trying to turn on my TV. My phone was now only useful for offline necessities like music and photos, but even that became a boring blur of nothingness. Outside, I watched as people panicked—running around to find one single phone that provided the safe space of scrolling, of calling, of knowing what happens next. But me. I sipped my herbal tea calmly,

enjoying the silence and freedom of not having an electronic to please you. Days turned into weeks. Humans had become unhinged, even the next door lady, who seemed so sure that this generation was corrupted by devices, was becoming restless. The normal routine of life had stopped. It was apocalyptic. Electronics were crushed out of pure rage and fire lit the dark nights of desperation. It had been 3 weeks since the internet had stopped. I sat outside, perched on my deck, as the scene outside became an almost catastrophic-like civilisation. That was when my phone glowed. PING!

An automated voice spoke out,

"Your network access has been restored."

A relieved smile broke out as I quickly picked up my phone. It was pure ecstasy. It had been 3 weeks since I had any internet whatsoever! 3 weeks without TikTok, movies or recipes for dinner! I was too engrossed in opening my phone to realise how many heads had turned. Suddenly a rock flew right past my head, crashing into my glass window, creating a small web-like crack. "That woman— That woman has internet! Get her!" A man yelled as a group of people charged at me. I quickly ran inside, panting. The front door shut behind me.

That was when I realised.

We hadn't just been **disconnected** from the internet. We had been **disconnected from ourselves**.

Anumitha *is a Year 10 student at Mt Albert Grammar School who is actively involved in school life through a range of leadership roles, including serving as an Environment Leader, promoting sustainability. She is also a finalist in the MAGS Spelling Bee, reflecting her strong language skills. Outside of school, she enjoys dancing, ice skating, and listening to music.*

Atharv Umesh

One gloomy, rainy afternoon a strike of thunder slashed on a global satellite hub. The noise, for the split second, was deafening! But the noise was not the bad part... The bad part was that a single satellite hub caused a Domino-effect reaction on the places throughout Auckland! But it turned out that not only was Auckland affected, but the whole world! This mayhem was caused by a titanic cloud caused by excessive pollution which made torrential rain and now the world had no Wi-Fi.

Every person now, across the world, were petrified. The people affected were not the parents, but the kids like me. Our childhood was shaped by the great invention of the internet. We couldn't even imagine what our lives would be without it. I had a friend, Raj, who went into depression, and loneliness since he couldn't play games online with his friends. This was a serious situation for kids across the world. The adults knew that they had to do something about this disaster, and quickly.

This unpleasant situation made the world unite for the first time in history not for themselves but, for the future of Earth, the children. Everyone, the Politicians, world leaders, grandparents, parents gathered around to help save the children. But it obviously wasn't a piece of cake, the whole world spent weeks brainstorming plans, however eventually, there came one plan that everyone agreed upon... Building more outdoor facilities. When this idea was first proposed everybody laughed at it, Brian's Mum even said "If we couldn't get our children to get off their devices, then how can we convince them to go outdoors?" to which the council head replied, "It's not about coming with a flawless plan anymore, this is for our children, and we don't care if we have to try 2 different plans or 2000 different plans!"

The room stood in silent agreement. This idea was proposed to countries across the world, and I am still proud to say that New Zealand was the heroic country that

came up with this master plan. What followed was possibly one of the most drastic changes in human history; cranes, JCB's, thousands of people, all worked together to build playgrounds, massive board games, and a thousand other things. And in less than a month there were more than 14 million outdoor facilities on the face of our planet Earth!

The adults were absolutely thrilled when they saw the results through their own eyes! The children were wanting to go outside and play with their friends face-to-face 24 hours a day! The adults had done it and they had saved the new generation! When I grew older my dad told me "Nothing could beat the rush of pride I had at that moment.", which made a smile spread across my face. However, technologies were bound to spread their wings, leading to...

Wi-Fi, and more importantly the Internet coming back! I can still remember the terror that grew over my parent's faces, but it wasn't just on my parents' faces, it was on every parent's face throughout our blue planet. The wrath of the Internet came back! Fortunately, the children had become bored of the internet and still wanted to burn calories outside! Ultimately, the children had learnt that life is way more fun if you run around in nature rather than stare at a screen.

Atharv Umesh is a Year 7 student at Murrays Bay Intermediate School, Auckland. He enjoys solving maths problems and has a keen interest in chess, cricket and football.

Darshan Sreekanth

I woke up in a startle as I could hear the endless raindrops crashing on the mossy stone path. "Yes!" I thought in my mind it was the weekend! I rapidly ran down the stairs and I went on my TV, but it didn't work?

"Mum, why is the TV not working?"

"Oh, have you not heard the internet stopped?"

When I heard those words my heart stopped. She was joking right? Next, I went on my computer and it didn't work either. What was happening? Did the maker of the internet die, or the whole world's power went off? As I had these strange thoughts a small teardrop rolled down my saddened face. I tried to tell my friends what had happened, but of course there was no internet. It was so frustrating! I decided to take a walk, after all it was quite a sunny day. As I went outside I could feel a pull of fresh air. I never knew that outside the world could be so beautiful and glorious. The next day I went again and again but the no internet ban still wandered in my head. I kept on going for these walks, I saw evergreen pine trees and beautiful butterflies fluttering around. Soon I got more independent doing things like my homework and going on for those peaceful walks. I still wanted to watch my favourite shows and text my friends. Then one day the internet came back! But now I only watched my shows... still went on those walks. I learnt a very important lesson after that to never rely on the internet.

Malavika Deepu

It was an ordinary day; Mia was sitting at the dining table while scrolling through her phone. Mum was talking to her, but Mia didn't seem to care. She was watching her favourite video when suddenly it just started loading. Mia was confused, since they lived in the city the internet was never a problem, yet today it had suddenly stopped working. She asked her mum but was left hanging as her mum tried to contact her dad. Left with no choice, she told her mum she was going to her best friend Aimy's house and left.

On the way to Aimy's, Mia noticed the gate to the Watson mansion was open. She was puzzled since that exact mansion was abandoned by its owners long before. As she walked towards the entrance a mysterious shadow popped out the side, heading straight for her. She stood there, not knowing what to do. Should she run to her house and lure some random human like creature into her house or just run into the mansion. As the figure came closer, Mia realized she didn't need to either do both her options since it was just Aimy, her best friend. Mia and Aimy both wanted to ask the same question but knew each other's answers beforehand. Aimy was curious about the gate being opened as she also knew it was never opened. So, both friends took a bold decision, To Enter the Mansion.

What welcomed them inside was not a scary creature they expected, but dust. The entire place was covered in thick dust. As they looked around Mia noticed an open door. As she walked inside, she was terrified. A projector was shining on the wall; it was showing modems around every house in the neighborhood. Mia was turning around to tell this discovery to her best friend. That's when she noticed Aimy was no where to be seen. Mia's eyes frantically roamed around the room. A shock went down her spine as she heard a scream from another room. She kept telling herself that it wasn't Aimy but as she walked towards the scream her hope slowly faded. When she entered, the room was filled with all kind of olden weapons. Then she noticed an open window. Mia realized that someone has escaped through the window already. As she looked down, she noticed the floor was covered with blood. She slowly bent down to touch it and realized it was fresh blood. That's when it came to her; Aimy was kidnapped.

Mia's heart pounded in her chest as she stared at the fresh blood on the floor. Whoever had taken Aimy couldn't have gone far. Then she remembered the projector showing the internet modems across the neighbourhood. Was Aimy's disappearance connected to the internet outage? And if so, who was behind it? As the lights flickered and silence filled the mansion, one terrifying question remained - was Aimy still somewhere inside... or had she already disappeared forever?

Malavika is year 8 student attending Opaheke School, living in Papakura. She enjoys reading, writing, painting, and dancing.

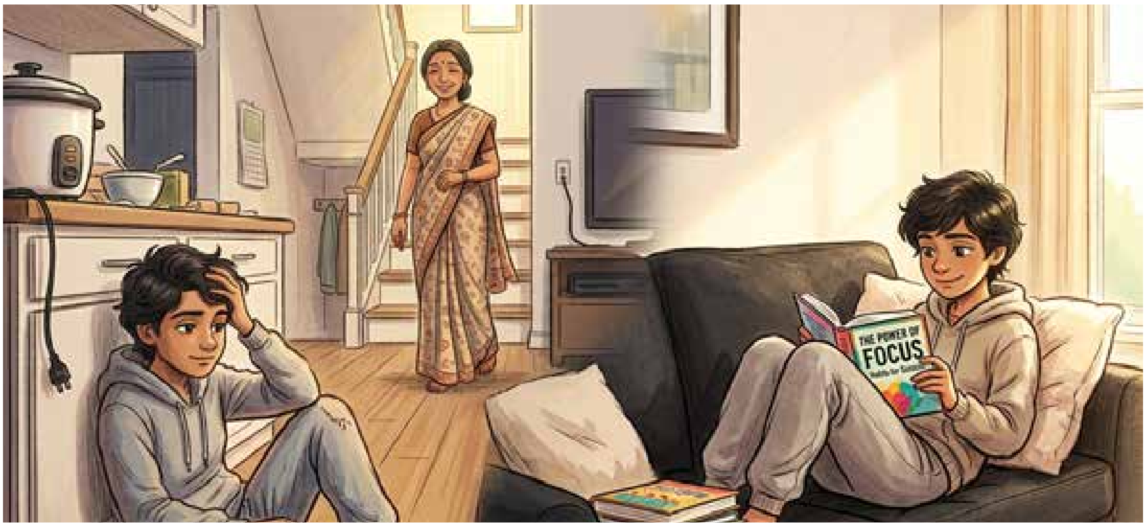

Jagan
Sreekanth

Today was shaping up to be absolutely horrible.

Straight out of bed, the silence in the house was deafening. There was no television playing in the background, no music blasting on full volume, and no 24-hour news streaming through the rooms. The realization hit me quickly: the internet was undeniably gone. My heart ached at the sudden, cruel fact that I wouldn't be able to do anything I had planned today.

Anxiety settling in my stomach, I reached across the room, desperately grasping for my phone. I stared at the top of the black screen, hoping against hope for a signal.

"No!" I muttered. No Wi-Fi. Absolutely no Wi-Fi.

I jolted out of my room and dashed along the corridor, flying down the stairs of my suddenly empty, boring home. I swiped the television remote off the couch and pointed it at the blank screen, but it wasn't turning on. Growing more frantic, I began checking the outlets, twisting and turning through the house, begging for some sign of life.

The further I searched, the lower my heart dropped. Slowly but surely, I reached the last corner of the kitchen and the very last plug in our house: the rice cooker. To my absolute despair, its cord was dangling uselessly along the side of the counter. The power was completely out. I slumped down to the floor in pure agony, completely overwhelmed. The fact that I would have to survive an entire day without my "first love"—the internet—made me feel genuinely queasy every time the thought crossed my mind. It felt like a true horror story.

Meanwhile, Amma calmly strolled down the stairs in absolute delight, while I sat there on the verge of tears. Her composed, serene smile fed me enough fury to make me want to bang my fist against the wall.

Finally, after hours of frustration and a silent, exhausting tantrum, I gave up and slumped down onto the charcoal-black couch in total resignation.

Surprisingly, once I stopped fighting it, the situation began to feel a lot lighter and easier than I had first imagined. The quiet actually wasn't too bad. After relying on screens for so long, it seemed difficult to imagine reading a book or playing a board game, but I decided to give it a shot. I picked up a self-improvement book that I had procrastinated over for months on end.

It genuinely felt good to do something productive instead of just lying in bed, mindlessly staring at a screen. Even though my favorite thing in the world was temporarily gone, I had discovered better habits to help me enjoy life away from the digital world. I learned that there are far better things out there than scrolling endlessly on TikTok—a real lesson in focus that will undoubtedly help shape a successful future.

Indian newslink
Established in 1999

12TH ANNUAL SPORTS, COMMUNITY, ARTS & CULTURE AWARDS 2026

Congratulations to our community members on their well-deserved awards!

Robin K Babu

Honored with the Community Award for his outstanding service to the wider community.

Dr. Smitha Nair

Honored with the Ravin Lal Memorial Award for her outstanding contributions to the Kerala Hindu community.

Mr. Vinod Menon

Honored with the Dr. Robert Lateef Khan Memorial Award for his service to the wider community.

Congratulations
Achievers in the community

Asha Thomas

The first Malayali to be featured on a New Zealand Postage stamp. She is a Sr. Scientist with the Ministry for Primary Industries.

Richa Cherian

Winner of “New Zealand Political Studies Association” (NZPSA) award for the Best Essay on Aotearoa New Zealand politics (2025)

Akshaya Kiran

Represents Rangitoto College cricket team, emerging as the top-ranked schoo team in Auckland and has earned her the opportunity to compete at the National Secondary School Cricket Tournament.

Michalle Susan Shyju

Won the prestigious Best Female Dancer title at Bollywood Showdown 2026 - **Auckland’s premier high school Bollywood dance competition -** bringing great pride to the Malayali community. Michalle is a year 12 student at Marist College and is trained in both Indian Classical and Bollywood dances.

Congratulations

These five Malayali Nurses were honoured by the Western Knights Club for their outstanding dedication, professional excellence and compassionate service on International Nurses Day 2026

That 'Butterfly' Feeling

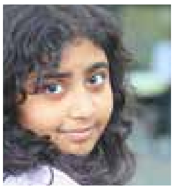

Harini Nair

Have you ever felt 'butterflies?'

Everyone always associates the feeling with happier things. Excitement, romance.

What about fear? Worry?

A fear of disappointing everyone at a certain moment. Worry about something that's happening days later?

I felt my butterflies today.

They fought in my stomach , their wings batting at my gut as they searched for a way out. It felt as if my heart would fall out of my chest, drop past my shadow, past the ground, past the very memory of me.

Behind the curtain, my butterflies thrived. Peeking through, at the binding lights and throes of unfamiliar people, I felt afraid.

Alone.

They fluttered and beat their wings harshly, but they didn't hurt anymore. The familiarity of their anger was a love in itself. A soft whisper of "You'll be great." A touch with the promise of pride. They didn't make me feel sick. They felt soothing, comforting. Like a lullaby in the rhythmic flap of their sparkling gossamer wings. My breathing eased, my heart stopped slipping through my shadow, held in by the fluttering petals of a familiar feeling as I waited for my turn to let my butterflies go.

Heat thrummed through my veins, giving me one last high before we stepped into the light.

I felt my butterflies as I waited in the dark, fluttering through every bone, every nerve.

I felt them in my fingertips as I flexed them around the cold microphone in my palm.

I felt them buzzing in the arches of my feet as my name is called, as I step into the blinding white lights and the eyes of unfamiliar people, but I don't feel alone. My butterflies are with me, finally taking their leave.

Their wings stroked past my lips as they bid goodbye, fluttering through the air as I began my song.

Maybe butterflies aren't as bad as I thought.

Harini Nair is a 15-year-old girl with a love for art, music and books. She is in year 11, and loves to perform onstage, even if she's absolutely terrified of it.

POEM

Where the Forest Ends

Olivia Therese Kokkadan

Olivia Therese Kokkadan is a year 7 student in Carmel college. She loves writing poems.

Green walls closing a living screen,
The thickest maze I ever saw.
High overhead the emerald ceiling covers the sun,
The tangled paths blend into one.
Giant root snakes across the damp mud,
As heavy rain triggers a flash flood.
Strange birds call echoes from the trees,
A humid weight rides the breeze.
Golden eyes watch from the deep bush,
The jungle falls into a sudden hush,
I trace the river's winding spine to find,
To find a way out of this vine,
Then I realized I was lost deep in the Amazon Forest!
The sound of the flow from the river sounded louder as I came closer,
Wild birds hide in the highest branches as I come through the bushes
I was expecting the flowing river of the Amazon, but there was a rush of cars...
I was lost and now found.

PET STORY

Ayush Viju

Champ my favorite pet

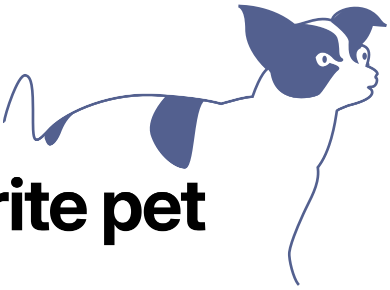

My favorite pet is a dog. It is my favorite pet because dogs are loyal and clever friends. They are fluffy and adorable too. I like small dog breeds because they are cute with cuddly bodies.

Guess what, I have a dog too. My dog's name is Champ. He is a black and white dog which makes him unique because his siblings were brown and white. We got Champ close to Christmas. He was very shy and quiet. I like Champ because he plays with me. We usually play tug of war or run around the house together. Sometimes we take him to the beach so he and I can play in the water and have fun in the sand. We also take him for walk during summer, for him to be healthy.

I love my pet very much because he is always there for me to play with. He is not just an animal but also a friend to me. Even though he bites me sometimes, still I love him.

***Ayush Viju** is a year 5 student at Papakura central school. His hobbies are reading, drawing and sports*

കഥ

സാബു
ഹരിഹരൻ

ട്രാഫിക്ക് **ബ്ലോക്ക്**

വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ് അയാൾ ആ വഴി പോകുന്നത്. സത്യത്തിൽ, ഒരടുത്തബന്ധുവിന്റെ മരണവാർത്ത അയാളെ അതു വഴി പോകാൻ നിർബന്ധിതനാക്കുകയായിരുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം മുൻപ് പലവട്ടം, പലകാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞ് ഒഴിവാക്കിയത് പോലെ ആ യാത്രയും അയാൾ ഒഴിവാക്കുമായിരുന്നു. ബസ്സ് പരിചയമുള്ള ഇടങ്ങളിൽ കൂടി പോയപ്പോൾ അയാൾ പഴയ സ്ഥലങ്ങളും മുഖങ്ങളും ഓർത്തെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഗ്രാമവേഷമഴിച്ച് കളഞ്ഞ്, ചെറുപട്ടണമാകാനുള്ള വ്യഗ്രത അവിടെ പ്രകടമാണ്. ചുറ്റുപാടുകളിൽ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരിലും. നിരവധി കാറുകൾ, ബൈക്കുകൾ, നിരത്തിലേക്ക് തലനീട്ടി നില്ക്കുന്ന കടകൾ. പട്ടണങ്ങളുടെ പ്രഥമലക്ഷണമായ തിരക്കാണെവിടെയും. അയാൾ ഓർമ്മയിൽ പതിഞ്ഞു പോയിരുന്ന മരങ്ങളും, ചില ചെറുപീടികകളും തിരഞ്ഞു. മരങ്ങൾക്ക് പകരം കോൺക്രീറ്റ് കെട്ടിടങ്ങൾ. പീടികകൾക്ക് പകരം പരസ്യം പരിചിതമാക്കിയ പേരുകളെഴുതിയ വലിയ ഷോപ്പുകൾ. തയ്യൽക്കടകൾക്ക് പകരം റെഡിമെയ്ഡ് ഷോപ്പുകൾ. അങ്ങാടിക്കുരുവികളും തെരുവ്നായ്ക്കളും അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. പൊടിതട്ടിയെടുത്ത ഓർമ്മകൾക്ക് ഒത്തുനോക്കാൻ അവിടെ ഒരു കാഴ്ച്ചയും ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. താൻ പുതിയ ഏതോ സ്ഥലത്ത് വന്നുപെട്ടതായും സ്വയമൊരു അപരിചിതനായി മാറിപോയതായും അയാൾക്ക് തോന്നി.

ബസ്സിന്റെ പച്ചഷട്ടർ മുഴുവനായുമുയർത്തി വെച്ച് അയാൾ ചുറ്റിലും കണ്ണോടിച്ചു. പരിചിതമുഖങ്ങൾ ഇപ്പോഴുമിവിടെ ഉണ്ടാവും. ഏതെങ്കിലും കെട്ടിടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അല്ലെങ്കിൽ വാഹനങ്ങൾക്കുള്ളിൽ. ഒരുപക്ഷെ അവർ പലരും തന്റെ ഓർമ്മയെ

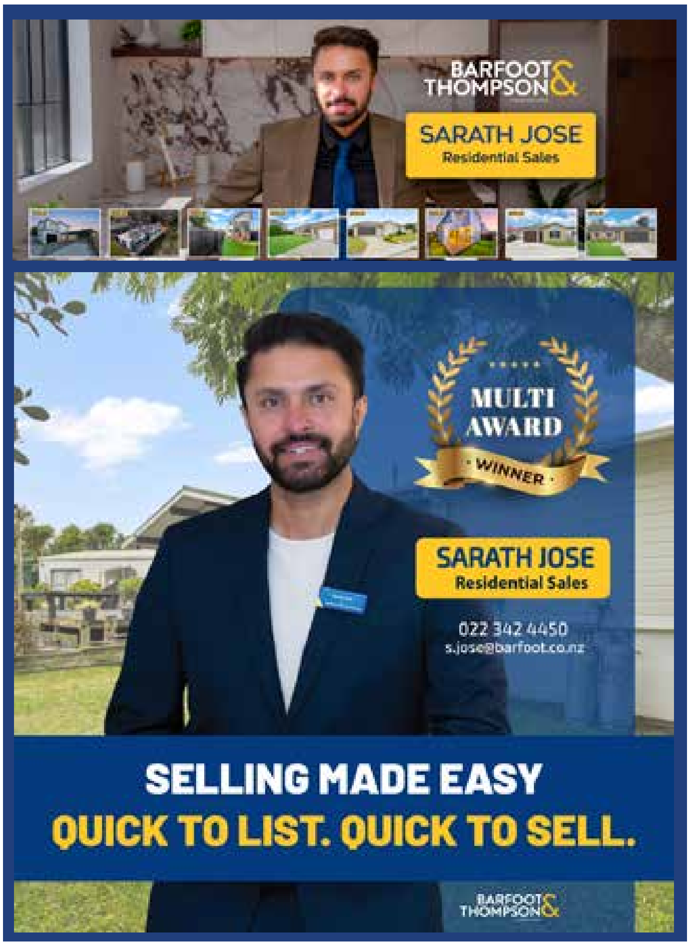

BARFOOT & THOMPSON
SARATH JOSE
Residential Sales
MULTI AWARD
WINNER
SARATH JOSE
Residential Sales
022 342 4450
s.jose@barfoot.co.nz
SELLING MADE EASY
QUICK TO LIST. QUICK TO SELL.
BARFOOT & THOMPSON

Meet Our Team
Qualifications & Experience
Master of Business Administration (MBA) with specialization in Human Resource Management Finance, Bachelor of Commerce (B.Com) in Finance and Taxation,currently pursuing Master of Commerce and Management (MCM) AccountExecutive at Unicorn Accounting Ltd, New Zealand.
Career Passion
I am passionate about business, finance, and continuous learning. Ienjoy understanding how organizations grow, adapt, and succeed through effective management and sound financial practices. My professional journey has strengthened my interest in accounting, taxation, and business management, motivating me to continuously expand my knowledge and skills
Professional Goals
My goal is to build a strong foundation in both industry and academia through lifelong learning and professional excellence. While pursuing my MCM, I aspire to undertake a Ph.D. in Management & contribute to the field through research, innovation, & knowledge sharing.
Language spoken: English, Malayalam, Hindi & Tamil
Arun Shaji
(Accountant &Manager)
Qualifications & Experience
Bachelor of Commerce (B.Com), MG University, Kerala
Account Executive at Unicorn Accounting Ltd, New Zealand
Experienced in bookkeeping, financial reporting, bank reconciliations, payroll administration, GST compliance, GST return preparation, Income Tax Return preparation, MYOB accounting software
Strong analytical, organizational, and problem-solving skills with a keen attention to detail
What I Am Passionate About in My Career
I am passionate about helping businesses maintain accurate financial records and meet their accounting and tax obligations efficiently.
I enjoy analycing financial data, solving accounting challenges, and providing reliable financial support that helps clients make informed business decisions and achieve their goals.
Professional Goals
My goal is to continuously develop my expertise in accounting and taxation while delivering high-quality service to clients. I aspire to take on greater responsibilities, strengthen my professional skills, and contribute to the growth and success of both my clients and organization
Language spoken: English, Malayalam
Hebal Saji
(Assistant Accountant)
Qualifications & Experience
Bachelor of Commerce (B. Com), University of Kerala
Account Executive at Unicorn Accounting Ltd, New Zealand
Experienced in bookkeeping, financial reporting, bank reconciliations, payroll support, GST compliance, and cloud accounting software including MYOB.
What I Am Passionate About in My Career
I am passionate about helping businesses maintain accurate financial records and gain meaningful insights from their financial data. I enjoy working with numbers, solving accounting challenges, and supporting clients in achieving their business goals through reliable and efficient financial management.
Professional Goals
My goal is to continue developing my expertise in accounting and finance while delivering high-quality service to clients. I aspire to take on greater responsibilities, strengthen my professional skills, contribute to the growth success of both my clients & organization.
Language spoken: English, Malayalam, Hindi
Vishnu Vijay
(Assistant Accountant)
UNICORN
ACCOUNTING Ltd.
INCOME TAX GST PAYE
Suite 2/27D Waipareira Avenue, HENDERSON, AUCKLAND
Info@uca.co.nz
02254 60143, 02108 19080
Abhinand Paul (Director & Senior Accountant)
James Cherian (Director & ACCA)
myob

മലയാളിക്കട
എന്നും മലയാളികൾക്കൊപ്പം
malayalikada.co.nz
570A SWANSON ROAD, RANUI
HENDERSON, AUCKLAND.
MONDAY - SATURDAY
11AM TO 7:30PM
SUNDAY
2PM TO 7:30PM
INDIAN NATIONAL AWARD WINNER
FOR BEST ENTREPRENEUR OF THE YEAR.
STAR EXPORT HOUSE
RECOGNISED BY GOVT OF INDIA
Viswas
VISWAS FOODS
QUALITY EARNED FROM TRADITION
Frozen, Snacks, Rice and Coconut oil are now available New Zealand Wide.
Imported and distributed by Auklet Traders Limited, Since 2016.

Novino
NOVINO MOTORS
QUALITY CARS
FAIR PRICE
TRUSTED SERVICES
DRIVE YOUR DREAMS.
Quality used cars
for every need & budget.
QUALITY CARS
Inspected & Verified
FAIR PRICES
Best Market Prices Guaranteed
EASY FINANCE
Flexible Options to Suit You
AFTER SALES SUPPORT
We're With You All The Way
TRUSTED SERVICE
Honest Advice, Trusted Support
NOVINO MOTORS
3011 Great North Road, New Lynn, Auckland
022 536 1363
www.novinomotors.com
sales@novinomotors.com

തോൽപ്പിക്കും വിധം മാറിപോയിട്ടുണ്ടാവും. മറക്കാൻ ആവുംവിധം ശ്രമിച്ച ഒരു മുഖമേയുള്ളൂ. എന്നാലിപ്പോൾ...ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ ആ മുഖം മാത്രമേ തിരയാൻ തോന്നുന്നുള്ളൂ. സത്യത്തിലവൾ എന്തിനാവും വേർപിരിയണമെന്ന ആവശ്യം മുന്നോട്ട് വെച്ചത്? അതും പന്ത്രണ്ട് വർഷം നീണ്ട ദാമ്പത്യബന്ധത്തിനു ശേഷം? കുട്ടികൾ ഉണ്ടാവാത്തത് അവളുടെ ശരീരത്തിൽ സംഭവിച്ച ചില ജൈവീകമായ മാറ്റങ്ങൾ കാരണമാണെന്ന് നിരവധി തവണ വെളിപ്പെട്ടിട്ടും താൻ കുറ്റപ്പെടുത്തിയതേ ഇല്ലല്ലോ. എന്നിട്ടും... എത്രയെത്ര ചികിത്സകൾ. വിജയിക്കും എന്ന ശുഭപ്രതീക്ഷ പലവട്ടം അവസാനനിമിഷം നിരാ ശയായി കൊഴിഞ്ഞടർന്നത്... ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ അച്ഛനാവണമെന്ന തന്റെ അദമ്യമായ ആഗ്രഹത്തി നൊരു തടസ്സമാവരുതെന്ന തോന്നലിൽ തന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കിയതാവുമോ അവൾ? തനിക്കാ സ്വാതന്ത്ര്യം വേണ്ടെന്നെത്ര വട്ടം വാദിച്ചതാണ്... വേർപെടുത്തിയാലും താനിനി മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിക്കില്ലെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടും...അതോ അവൾ തന്റെ സാന്ത്വനവും ആശ്വാസവാക്കുകളും മടുത്തു തുടങ്ങിയതു കൊണ്ടാവുമോ? എന്തിനാവുമവൾ തന്നെ കാണുമ്പോഴൊക്കെയും നിരാശ വന്നു മൂടുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞത്...നുണയായിരുന്നില്ലേ ആ കുറ്റപ്പെടുത്തലുകൾ? അയാൾ ഓർക്കാനിഷ്ടപ്പെടാ ത്തത് പലതും ഓർത്തു കൊണ്ടിരുന്നു.

തമ്മിൽ കണ്ട അവസാനദിവസം. രണ്ടു പേരും ഒപ്പു വെച്ച്, രണ്ട് ദിശകളിലേക്ക് നടന്നകന്നത്. എല്ലാം ഒപ്പുകളിലാണാരംഭിക്കുന്നത്. അവസാനി ക്കുന്നതും ഒപ്പുകളിൽ തന്നെ. മഷി കൊണ്ട് വരച്ച അമൂർത്തരൂപങ്ങളിലെത്ര മനുഷ്യജീവിതങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും ഒടുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു! എത്ര വിചിത്രം! വിവാഹരജിസ്ട്രറിൽ ഒപ്പുവെ യ്ക്കുമ്പോൾ ചുറ്റിലും അനുഗ്രഹം നിറഞ്ഞ അനേകം മുഖങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ വേർപിരിയുമ്പോൾ...അപരിചിതരുടെ നടുവിൽ... എല്ലാം ഒരുതരം യാന്ത്രികതയോടെ...അയാൾ പുതുകാഴ്ച്ചകളിലൂടെ അലക്ഷ്യമായി കണ്ണോടിച്ച് ചിന്തകളെ വഴിതിരിച്ചു വിടാൻ ശ്രമിച്ചു.

ഇപ്പോൾ ഓർമ്മകൾക്കൊപ്പമായിരിക്കുന്നു ജീവിതം. ജീവിതം ഒരുപിടി ഓർമ്മകൾ മാത്രം. വ്യദ്ധിക്ഷയം വന്ന നാളുകളിൽ എടുത്തോമനി ക്കാൻ ഓർമ്മകൾ മാത്രം ബാക്കി. വേർപിരിയാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത കൂട്ടുകാരാണവർ. എവിടെ വെച്ചാണാ മുഖം ആദ്യം കണ്ടത്? ഒരു ബസ്സ്റ്റോപ്പിൽ വെച്ചാ യിരുന്നില്ലെ? അതും ആൾത്തിരക്കിനിടയിൽ. മറ്റുള്ളവർക്ക് ആകർഷണമൊന്നും തോന്നാത്ത ഒരു മുഖം. ഒരു നേർത്ത പുഞ്ചിരിയിലാരംഭിച്ച്, ചെറുഭാഷണങ്ങളിലൂടെ വളർന്ന സൗഹൃദം. അതൊരു പ്രണയമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവ്...എത്ര പെട്ടെന്നായിരുന്നു പിന്നീടെല്ലാം?...പുരോഗമനചിന്താഗതിയുള്ള മാതാപിതാക്കളുടെ അനുഗ്രഹം. അതൊരു ഭാഗ്യം. ഭാഗ്യം...തികച്ചും ആപേക്ഷികമായ അതിന്റെ നിർവ്വചനം കാലത്തിനു മാത്രം സ്വന്തം.

മുന്നോട്ട് നീങ്ങിയെങ്കിലും വേഗത നഷ്ടപ്പെട്ട് ബസ്സ് ഒരു ട്രാഫിക്ക് കുരുക്കിൽ പെട്ടു നിശ്ചലമായി. ചുറ്റിലുമുയർന്നു, അക്ഷമ നിറഞ്ഞ ഹോൺശബ്ദ ങ്ങൾ. ചില വാഹനങ്ങൾ പുക തുപ്പി നിന്നു കിതച്ചു.

HELPING YOU FIND YOUR HOME IN AUCKLAND
Trusted advice. Proven results.
LOCAL EXPERTISE
In-depth knowledge of Auckland's property market.
PERSONALISED SERVICE
Tailored strategies to help you achieve your goals.
PROVEN RESULTS
Focused on getting you the best outcome.
SOLD
CHERIAN MATHEW
RESIDENTIAL SALES
022 312 5364
YOUR GOALS. MY PRIORITY.
BARFOOT & THOMPSON

UNIVERSAL
TOURISM AND TRADES NZ LTD
(Travel and Tour)
LET'S TRAVEL
Discover handpicked destinations, exclusive fares, and real-time travel deals.
www.universaltourism.co.nz
New Zealand
KALATHIL CHERIAN MATHEW
MANAGING DIRECTOR
022 312 5364
cherian@universaltourism.co.nz
Kerala
GINJU GOPI NATH
OPERATIONS MANAGER
0091 974 713 3322
ginjunath@gmail.com

FULL LICENSED AND EXPERIENCED
ആയിട്ടുള്ള ഒരു IMMIGRATION ADVISER
ആണോ നിങ്ങളുടെ CHOICE !
Process with Confidence and Trust the Expertise.
IMMIGRATION VISA NETWORK
Our Services
Talk to Licensed Immigration Adviser
• All Types of Visitor Visas
• Student Visas
• Partnership-Based Visas
• Employer Accreditation
• Accredited Employer
• Work Visas
• Job Check
• Parent Boost Visas
• Section 61 Request
• Character and Health Issues
• Potential Prejudicial Information (PPI)
• Variation of Conditions
• Post Study Work Visas
ANOSH JOSEPH
(Managing Director)
Licensed Immigration Adviser
Licence Number: 202300098
AQUINOS JOSEPH
Licensed Immigration Adviser
Licence Number: 202500065
WE SPEAK
English | தமிழ் | മലയാളം
+64 22 531 0004
+64 204848955
OFFICES IN: INDIA | SRILANKA | NEPAL | NEW ZEALAND | PHILIPPINES

കുരുക്കിനിടയിലൂടെ നൂണ്ട് പോകുന്ന ഇരുചക്രവാഹനങ്ങൾ. സർക്കസഭ്യാസികളുടെ മെയ്യ് വഴക്കം ആ കാഴ്ച്ച ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. അയാൾ ഓർമ്മകളിലൂടെ വീണ്ടും സഞ്ചരിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു അപ്പോൾ. ആദ്യമായി ഒരു വീട്ടിൽ താമസമായത്...ആ വാടക വീട്ടിൽ കനകാംബരവും കാനപൂക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു... സാമ്പാറുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ, 'ഇതു സാമ്പാറാണെങ്കിൽ രസം എങ്ങനെ ഇരിക്കും?!' എന്നു പറഞ്ഞവളെ കളിയാക്കിയത്. അതോർത്തപ്പോൾ ഒരു നേരിയ ചിരി അയാളുടെ ചുണ്ടിൽ വന്നു മാഞ്ഞു. തറവാട്ട് കുളത്തിൽ നീന്തൽ പഠിപ്പിച്ചു തരണമെന്നവൾ പറഞ്ഞത്...മധുവിധുവിനു കൊടൈക്കനാലിൽ പോയിട്ട് മുഴുവൻ സമയവും 'പുറത്ത് നല്ല തണുപ്പ്. ഒരിടത്തേക്കുമില്ല' എന്നും പറഞ്ഞ് മൂടിപുതച്ചു കിടന്നത്...ഒക്കെയും ഓർമ്മകൾ മാത്രം. ഏതോ രണ്ടു പേർ. പരസ്പരം ജീവനു തുല്യമിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു യുവതിയും യുവാവും. അങ്ങനെയേ തോന്നുന്നുള്ളൂ. സമയത്തിലൂടെ പിന്നിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചാൽ അവരിപ്പോഴുമവിടെയുണ്ടാവും.

റോഡിൽ ഒരു ചെറിയ അനക്കമുണ്ടായി. വാഹനങ്ങൾ പതിയെ മുന്നോട്ടെടുത്തു തുടങ്ങി. അയാൾ ചുറ്റിലും നോക്കി. ബസ്സ്റ്റോപ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയിലപ്പോഴാണ് ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞത്. അതേ രൂപം. ഇല്ല, ആവാൻ വഴിയില്ല. ആയിരങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന ഈ പട്ടണത്തിൽ, ഈ തിരക്കിനിടയിൽ വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം ബസ്സിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, കണ്ണിൽ വന്നുപെടാൻ തക്ക യാദൃശ്ചികത. അതസാധ്യം. അയാൾ ആ സ്ത്രീയെ തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അവൾ അയാളെ തന്നെ നോക്കിനിൽക്കുകയായിരുന്നു ആ സമയമത്രയും. നോക്കും തോറും അയാൾക്ക് തോന്നി അത് അവൾ തന്നെയാണെന്ന്. തന്റെ രൂപം...ഇപ്പോൾ തനിക്ക് പഴയ പോലെ തല നിറച്ചും ചുരുണ്ടമുടിയില്ല. ശരീരത്തിനു പഴയ ഓജസ്സുമില്ല. ശരിക്കും അവൾ തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞുവോ? അവളും മാറി പോയിരിക്കുന്നു. മുടി നരച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ കണ്ണാടി വെച്ച മുഖം... അതവൾ തന്നെയല്ലെ? കൈയ്യുർത്തിയാലോ?

അതോ ഇനി ഏതെങ്കിലും അപരിചിത? തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ വാഹനത്തിൽ നിന്നും ഒന്നിറങ്ങി ചെന്നാലോ? അടുത്ത് ചെല്ലുമ്പോൾ അത് അവളല്ലെങ്കിൽ...? ബസ്സ് മുന്നോട്ടെടുക്കുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീ അയാളുടെ നേർക്ക് നോക്കി പതിയെ കൈവീശി കാണിക്കുന്നത് കണ്ട് അയാളും കൈയ്യുർത്തി വീശി കാണിച്ചു. ദൂരെയാത്രകൾക്ക് പോകും മുമ്പ് പണ്ടും ഇതു പോലെ കൈ വീശി കാണിച്ചായിരുന്നു അവൾ യാത്ര പറഞ്ഞിരുന്നത്... തല ഒരു വശത്തേക്ക് ചെരിച്ച് പിടിച്ച്...നിസ്സഹായത നിറഞ്ഞ മുഖഭാവത്തോടെ...അവൾ തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു? ബസ്സ് മുന്നോട്ടെടുത്തിട്ടും അയാൾ ആ സ്ത്രീയെ തന്നെ നോക്കി കൈ വീശി കാണിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ തിരിച്ചും.

ശരിക്കും അത് അവൾ തന്നെയായിരുന്നു? തനിക്ക് ബസ്സ് നിർത്തിച്ച് അവളുടെ അടുത്തേക്ക് പോകാമായിരുന്നു. ഇനിയൊരിക്കലും കാണില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞതാണെങ്കിലും. ഇപ്പോൾ താനൊരു വൃദ്ധനായിരിക്കുന്നു, മനസ്സു കൊണ്ടും ശരീരം കൊണ്ടും. താൻ ജീവിക്കുന്നത് കൂടി തനിക്ക് വേണ്ടി അല്ല. അവൾ ഇപ്പോൾ... തനിയെ ആയിരിക്കുമോ? ഇപ്പോഴും തന്നെ ഓർക്കുന്നുണ്ടാവില്ലെ? അതോ യാദൃശ്ചികമെന്നു തോന്നുന്ന ഈ കാഴ്ച്ച ഒരു നിമിത്തമാണോ? എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ബസ്സ് ഇവിടം വിട്ട് മുന്നോട്ട് പോയ്ക്കഴിയുമ്പോൾ അവൾ മറ്റെവിടെയെങ്കിലും പോകും. ഇനിയൊരിക്കലും കാണുവാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടാവില്ല.

ഒരു നിമിഷത്തെ ആലോചനയ്ക്ക് ശേഷം ഏതോ ഒരു ഉൾവിളി കേട്ടതു പോലെ പെട്ടെന്നയാൾ എഴുന്നേറ്റ് കണ്ടക്ടറിന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു. ബസ്സ്, ട്രാഫിക്ക് തടസ്സത്തിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയ ആശ്വാസത്തിൽ മുന്നോട്ട് പോകാൻ വേഗതയാർജ്ജിക്കുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ്, അവിടെ, ആ മണ്ണിലേക്ക് വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം വീണ്ടും കാലെടുത്ത് വെയ്ക്കുമ്പോൾ, അയാൾക്കു പിന്നിൽ ബസ്സിനുള്ളിൽ ഇരട്ടമണിശബ്ദമുയർന്നു.

സാബു ഹരിഹരൻ: ഐ. ടി. ഫീൽഡിൽ ജോലി.   തിരുവനന്തപുരം സ്വദേശി. ഭാര്യ: സിന്ദു; മകൻ: നന്ദൻ. വായന, എഴുത്ത്, യാത്ര, ഭക്ഷണം എന്നിവയിൽ കമ്പം. ദേശാഭിമാനി, കേരള കൗമുദി, മാതൃഭൂമി, ജനയുഗം, കേരളകൗമുദി, ചന്ദ്രിക, കേരളഭൂഷണം തുടങ്ങിയ ആനുകാലികങ്ങളിൽ കഥകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതുവരേയും മൂന്ന് കഥാസമാഹാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.1. 'നിയോഗങ്ങൾ' (പൂർണ്ണ),2. 'ഉടൽദാനം' (സൈകതം)3. 'ഓർവ്വ്" (ധ്വനി ബുക്സ്). നന്മ- സി വി ശ്രീരാമൻ സ്മാരക കഥാമത്സരം 2020 ഒന്നാം സമ്മാനം ലഭിച്ചു.

കഥ

മുരളീധരൻ
ഗോപീകൃഷ്ണൻ

അഷിത

ഹൗറാ ബ്രിഡ്ജിന്റെ പാതയോരത്ത് തന്റെ സ്കൂട്ടർ പാർക്ക് ചെയ്തിട്ട് രശ്മി പതിയെ നടന്നു വരികയാണ്. സമയം ഏകദേശം വൈകുന്നേരം ആറു മണിയോട് അടുക്കുകയാണ്. ചുറ്റും നല്ല തിരക്കുണ്ട്. ആളുകളുടെയും, വാഹനങ്ങളുടെയും ശബ്ദത്താൽ മുഖരിതമായ അന്തരീക്ഷം. രശ്മി കൊൽക്കത്തയിൽ എത്തിയിട്ട് ഏകദേശം അഞ്ച് വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു സ്വകാര്യ ബാങ്കിന്റെ മാനേജർ ആയിട്ടാണ് ജോലി ചെയ്യുന്നത്. ഹൗറാ ബ്രിഡ്ജിന്റെ ഒരു വശത്തുനിന്ന് നോക്കിയാൽ സൂര്യാസ്തമയം വളരെ ഭംഗിയായി കാണാവുന്നതാണ്. എത്ര തവണ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു. ആദ്യമായി ഇവിടെ വന്നത് രാകേഷിന്റെ ഒപ്പമാണ് രാകേഷിനെ പറ്റി ഓർത്തപ്പോൾ രശ്മിയുടെ കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞു. ഹൂഗ്ലി നദിക്ക് അഭിമുഖമായി നിൽക്കുമ്പോൾ ഇളം ചൂടുള്ള കാറ്റ് വീശുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രശ്മിയുടെ കണ്ണിൽ നിന്ന് ഉതിർന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ കാറ്റിന്റെ ദിശക്കൊത്ത് വഴിമാറി ഒഴുകി.

കൊൽക്കത്ത സ്വദേശിയായ രാകേഷിന്റെ വിവാഹാലോചന വളരെ തുറന്ന മനസ്സോടുകൂടിയാണ് രശ്മിയുടെ വീട്ടുകാർ സ്വീകരിച്ചത്. പക്ഷേ ആ പ്രണയം തകരാൻ അധികസമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. രശ്മിയുമായി വിവാഹം നിശ്ചയിച്ച രാകേഷ് മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിയുമായി പ്രണയത്തിലായി. രാകേഷ് ആ നാലുവർഷത്തെ പ്രണയത്തെ ഏതാനും വാക്കുകളിലൂടെ അവസാനിപ്പിച്ചു പോയി. 'എന്തോ... ജീവിതത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് ആയപോലെ' രശ്മി നെടുവീർപ്പെട്ടു.

ബ്രിഡ്ജിന്റെ താഴെ അനുസ്യൂതം ഒഴുകുന്ന ഹൂഗ്ലി നദിയിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു രശ്മി മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു, 'ജീവൻ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു, ഒന്നെടുത്തു ചാടിയാൽ ആ നദിയുടെ തണുപ്പിൽ അലിഞ്ഞുചേരാം, എല്ലാ വിഷമങ്ങൾക്കുമുള്ള പരിഹാരം'...

വിവാഹനിശ്ചയത്തിന് ഇട്ട രാകേഷിന്റെ പേര് എഴുതിയ മോതിരം ഇടത്തെ തള്ളവിരൽ കൊണ്ട് പതിയെ രശ്മി തടവി. ഇനി ഇതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. മോതിരം പതിയെ ഊരി നദിയിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ശരീരത്തിന് ഭാരം കുറയുന്ന പോലെ... കാലുകൾ നിലത്ത് ഉറക്കുന്നില്ല... പാലത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തുചാടുവാൻ ആയിട്ടുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് എന്ന

വണ്ണം കണ്ണുകൾ അടച്ച് ദീർഘനിശ്വാസം എടുത്തു കൊണ്ട് രശ്മി അൽപനേരം നിന്നു.

'ആപ്കൊ പീലാ ഗുലാബ് ചാഹിയെ'? രശ്മി മെല്ലെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു നോക്കി.

'തീൻ പീലാ ഗുലാബ്, ദസ് റുപിയ'

മുഷിഞ്ഞ ചുരിദാർ ധരിച്ച ഏകദേശം 11 വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി, ഇരു നിറമാണ് അവൾക്ക്.

വലത്തെ കൈയിൽ മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള റോസാപ്പൂവിന്റെ ഒരു കൂട. ഒക്കത്ത് ഒരു മൂന്നു വയസ്സുള്ള ആൺകുട്ടി. രണ്ടുപേരും വിയർത്തു കുളിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെരുപ്പ് ധരിക്കാത്ത പെൺകുട്ടിയുടെ കാലിലെ പാദസരം അഴുക്ക് കൊണ്ട് നിറംമങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 'എനിക്കൊന്നും വേണ്ട'-രശ്മി പറഞ്ഞു.

വിഷമിച്ചു നിൽക്കുന്ന രശ്മി യോട് ആ പെൺകുട്ടി ചോദിച്ചു- 'എന്താണ് നിങ്ങൾ ആ നദിയിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞത്'?

ആ കുട്ടിയുടെ ചോദ്യത്തിന് രശ്മി പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു- 'എന്റെ ജീവിതം'.

കുറച്ചു പൂക്കൾ വാങ്ങിയേക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ ഈ പെൺകുട്ടി ഇവിടുന്നു പോവുകയില്ല. 50 രൂപ രശ്മി തന്റെ പേഴ്സിൽ നിന്ന് എടുത്തുകൊടുത്തു. ആൺകുട്ടിയെ നിലത്തു നിർത്തി ആ കുട്ടി മൂന്നു പൂക്കൾ രശ്മിക്കു എടുത്തു കൊടുത്തു. ബാക്കി രൂപ തിരികെ വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് രശ്മി ആ പൂക്കൾ വാങ്ങി. അടുത്ത നിമിഷം ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന എനിക്ക് എന്തിനാണ് ഈ ചില്ലറത്തുട്ടുകൾ. രശ്മി വിഷാദത്തിൽ ആണെങ്കിലും ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു കൗതുകം കൊണ്ട് രശ്മി ആ പൂക്കൾ വിൽക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയെ പരിചയപ്പെടാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ഒരുപക്ഷേ ഈ ഭൂമുഖത്ത് എന്നെ ജീവനോടെ കാണുന്ന അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അവസാനമായി സംസാരിക്കുന്ന ആൾ ആയിരിക്കും ഈ കുട്ടി, രശ്മി മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. ആ സംഭാഷണം അല്പനേരം നീണ്ടു- ആ കുട്ടിയുടെ പേര് ആഷിത, അവളുടെ സഹോദരൻ അഭിജോയ്, അമ്മ കമല. ഇവരെല്ലാം ദൂരെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നുള്ളവരാണ്.

ആഷിതയുടെ അച്ഛൻ ആറുമാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് മരണപ്പെട്ടതാണ്. അയാളും ഒരു പൂക്കച്ചവടക്കാരനായിരുന്നു. തൊട്ടടുത്ത് പൂമാർക്കറ്റിൽ ചെറിയ സ്റ്റാൾ ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. അവളുടെ അമ്മയാണ് ഇപ്പോൾ അതു നോക്കുന്നത്.

എവിടെയാണ് അവളുടെ പൂക്കട എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ അത് താഴെ ബ്രിഡ്ജിന്റെ ഇടതുവശത്ത് ആയിട്ട് താഴത്തോട്ടുള്ള പടവുകൾ ഇറങ്ങിയാണെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു. രശ്മി ആ കുട്ടിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു, എത്ര പ്രതികൂലമായ സാഹചര്യങ്ങളോടാണ് ആ കുട്ടി മല്ലിട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയിട്ട് ഏകദേശം ആറുമാസമാകുന്നു. അമ്മയ്ക്ക് സുഖമില്ല.

എന്നിട്ടും അവർ ഒരു ചെറിയ പൂക്കട കൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നു.
അവളുടെ കുഞ്ഞനുജനും അമ്മയ്ക്കും അവൾ മാത്രമാണ് ആശ്രയം. എത്ര പക്വതയോടാണ് അവൾ ജീവിതത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നത്. അനുജൻ വളർന്നു വലുതായി അവളെ സഹായിക്കും എന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ, ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലത്ത് സ്കൂളിൽ പോകാൻ പറ്റുമെന്നും പഠനം തുടരാൻ പറ്റുമെന്നും പിന്നീട് നല്ലൊരു ജോലി കിട്ടും എന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ. പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും തളരാത്ത ഒരു മനസ്സ് ആ പതിനൊന്നു വയസ്സുകാരിയിൽ കണ്ട രശ്മി അതിശയപ്പെട്ടു.
'എവിടെയാണ് നിന്റെ പൂക്കട'? രശ്മി ചോദിച്ചു. ഇവിടെ അടുത്താണെന്നും താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ വന്നു കാണാം എന്നായി ആ പെൺകുട്ടി. എന്നാൽ ശരി അവിടെ പോയി നോക്കാം, കുറച്ചുകൂടെ നല്ല പൂക്കൾ അവിടെ കണ്ടാലോ. രശ്മി മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. മുഷിഞ്ഞ പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ പടവുകൾ ഇറങ്ങി ആ ഫ്ളവർ മാർക്കറ്റിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ രശ്മി അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ചുറ്റിലും എത്ര തരം പൂക്കൾ ആണ്. പല വർണ്ണത്തിൽ, വിദൂര സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് വിൽക്കാനായി കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന പൂക്കൾ അങ്ങുമിങ്ങുമായി കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ നടന്നു കടയുടെ മുമ്പിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ഏകദേശം അൻപതു വയസ്സ് തോന്നിക്കുന്ന, മെലിഞ്ഞു നല്ല ഉയരമുള്ള ഒരാൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു.
ദുലാൻ ഭയ്യ എന്നാണ് അയാൾ മാർക്കറ്റിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ആഷിതയുടെ കടയുടെ തൊട്ടടുത്ത കടയിൽ പൂക്കൾ കച്ചവടം ചെയ്യുന്നത് അയാളാണ്. ആഷിതയുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചതിനുശേഷം ആ കട കൂടി ഏറ്റെടുത്ത് നടത്താൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആളാണ്. പലവട്ടം ആഷിതയെയും അവളുടെ അമ്മയെയും ദുലാൻ ഭയ്യ കട ഒഴിയാൻ വേണ്ടി ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അവളുടെ അമ്മയെക്കാൾ ഉപരി ആഷിതയാണ് അതിനെ ചെറുത്തു നിന്നത്.
ദുലാൻഭയ്യയുടെ രൂക്ഷമായ നോട്ടത്തെയും, വെറുത്തു കൊണ്ടുള്ള സംസാരത്തെയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ആഷിത രശ്മിയെ അവളുടെ കട കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ചെറുതാണെങ്കിലും വളരെയധികം പുഷ്പങ്ങൾ അവിടെ വിൽക്കുവാനായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടുതലും റോസാപുഷ്പങ്ങൾ ആണ്, അതിലേറെയും മഞ്ഞ നിറത്തിലുള്ള റോസാപ്പൂക്കൾ. കുറച്ചു ദൂരെയുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്.
ആഷിതയുടെ അമ്മ കമലയോട് രശ്മി സംസാരിച്ചപ്പോൾ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലായി. ആഷിതയെ എങ്ങനെയെങ്കിലും സ്കൂളിൽ അയക്കണമെന്ന് അതിയായ ആഗ്രഹം കമലയ്ക്ക് ഉണ്ട്. പക്ഷേ സാഹചര്യങ്ങൾ മൂലം ആഷിത ജോലി ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതയായിരിക്കുന്നു. ആഷിതയുടെ അച്ഛന്റെ ചികിത്സയുടെ ഭാഗമായിട്ട് നല്ലൊരു തുക കടം എടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. 'ഞങ്ങൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ ഒന്നും പോകുന്നില്ല. കടമൊക്കെ ഞങ്ങൾ വീട്ടും. മക്കളെ നല്ലപോലെ പഠിപ്പിക്കും'-അവളുടെ അമ്മ പറഞ്ഞു.
സമയം വൈകുന്നു... അവരോട് യാത്ര പറഞ്ഞിട്ട് രശ്മി വീണ്ടും ഹൗറാ ബ്രിഡ്ജിൽ മുൻപ് നിന്ന അതേ ഇടത്ത് എത്തി. സത്യം പറഞ്ഞാൽ ആഷിതയുടെയും അവളുടെ അമ്മയുടെയും പ്രശ്നങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ തന്റെ പ്രശ്നമൊക്കെ എത്ര ചെറിയതാണ്. എന്നിട്ടും താൻ ആത്മഹത്യക്ക് വേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്നു. സ്വന്തം ചിന്താഗതിയിലും തീരുമാനങ്ങളിലും ലജ്ജ തോന്നി രശ്മി അല്പനേരം ആലോചിച്ചു നിന്നു.
ഇല്ല, ഇതൊരു തിരിച്ചുവരവാണ്... താൻ ഇനി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നില്ല. ജീവിച്ചു കാണിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആഷിതയുടെ കയ്യിൽ നിന്നും വാങ്ങിയ മഞ്ഞ റോസാപ്പൂവിനും ഹൂഗ്ലി നദിയ്ക്കപ്പുറം അസ്തമിക്കുന്ന സൂര്യനും ഒരേ നിറം, പ്രതീക്ഷയുടെ മഞ്ഞ നിറം.
മൂന്നു മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം...
ഇത്തവണ നാട്ടിൽ നിന്നും കൊൽക്കത്തയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ രശ്മിയോടൊപ്പം പുതിയ ഒരാൾ കൂടിയുണ്ട്. സിറിൽ എന്നാണ് അയാളുടെ പേര്. രശ്മിയുടെ ക്ലാസ്സ്മേറ്റും അടുത്ത സുഹൃത്തും ആണ് അദ്ദേഹം. സമൂഹത്തിലെ നിരാലംബരായ കുട്ടികളുടെ ഉന്നമനത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു എൻജിഒയിലെ അംഗമാണ് സിറിൽ. ആഷിതയുടെയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രശ്നത്തെ പറ്റി സിറിലിനോട് രശ്മി സംസാരിച്ചിരുന്നു. തന്നാൽ കഴിയുന്ന വിധം അവരെ സഹായിക്കുമെന്ന് സിറിൽ ഉറപ്പു തന്നിട്ടുണ്ട്.
വളരെ പ്രതീക്ഷകളോടുകൂടിയാണ് ആഷിതയെ കാണാനായിട്ട് വീണ്ടും ആ ഫ്ളവർ മാർക്കറ്റിൽ രശ്മിയും സിറിലും എത്തിയത്. പക്ഷേ അവരെ വരവേറ്റത് ദുലാൻഭയ്യയുടെ ക്രൂരതയോടുള്ള ചിരിയാണ്. 'ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലായിരുന്നോ ഈ കടയും ഞാൻ എടുക്കും. ഞാൻ എടുത്തു, അവരുടെ കട ഞാൻ ഒഴിപ്പിച്ചു' -അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു. അവരെ ബലംപ്രയോഗിച്ച് അവിടുന്ന് ഒഴിപ്പിച്ചതാണെന്നും ആഷിതയും കുടുംബവും അവരുടെ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് പോയെന്നും മറ്റുള്ള പൂക്കച്ചവടക്കാരിൽ നിന്നും

രശ്മിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു.

ആഷിതയുടെ വീടിന്റെ വിലാസം മറ്റു കച്ചവടക്കാരിൽ നിന്നും ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയ രശ്മി അങ്ങോട്ട് പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഏകദേശം നാലു മണിക്കൂർ കാറിൽ യാത്ര ചെയ്തിട്ടാണ് അവർ അവിടെ എത്തിയത്. ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു വീഴാറായ ആ പഴയ ഓടിട്ട കെട്ടിടത്തിന് പേരിനു മാത്രമേ വാതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

വീടിനുമുമ്പിൽ അവിടെയും ഇവിടെയുമായി ഉണങ്ങി കിടക്കുന്ന റോസാപ്പൂവിന്റെ ഇതളുകൾ. 'ആഷിത...ആഷിത...'-രശ്മി ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ട് ആഷിതയുടെ അമ്മ പുറത്തേക്കിറങ്ങി വന്നു. അമ്മയുടെ പിന്നാലെ തെല്ലൊരമ്പരപ്പോടു കൂടി ആഷിതയും ഇറങ്ങിവന്നു.

'നിനക്കെന്നെ ഓർമ്മയുണ്ടോ'? രശ്മി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. ആഷിത അത്ഭുതത്തോടെ മെല്ലെ തലയാട്ടി. 'ഞാൻ നിന്നെ സ്കൂളിൽ ചേർക്കാൻ വന്നതാണ്. ഈ അങ്കിൾ അതിനായി നിന്നെ സഹായിക്കും'. ഈറനണിഞ്ഞ ആഷിതയുടെ കണ്ണുകളിൽ പ്രതീക്ഷയും അതോടൊപ്പം ഒരു അങ്കലാപ്പും ഉണ്ടായി.

'നിന്റെ പഠനത്തിനുള്ള ചെലവുകൾ ഈ അങ്കിളിന്റെ സംഘടന വഹിക്കും... നീ ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കേണ്ട' -ആഷിത പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് രശ്മിയെയും സിറിലിനെയും മാറിമാറി നോക്കി.

'ഇനിയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം. കുറച്ചു ഫോമുകൾ പൂരിപ്പിക്കാൻ ഉണ്ട്. ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതിന് കൃത്യമായിട്ട് ഉത്തരം തന്നാൽ മതി, ഞാൻ അത് പൂരിപ്പിച്ചു കൊള്ളാം' -സിറിൽ ആഷിതയോടും അവളുടെ അമ്മയോടുമായി പറഞ്ഞു.

നടപടികൾ പൂർത്തിയാക്കി ആഷിതയോടും അവളുടെ കുടുംബത്തോടും യാത്ര പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അധികം വൈകാതെ സിറിലും രശ്മിയും തിരിച്ചു കാറിലേക്ക് നടന്നെത്തി. 'അല്ല ഈ കാര്യത്തിൽ ഇത്ര താല്പര്യം എടുക്കാൻ എന്താ കാരണം'? സിറിൽ ചോദിച്ചു. 'ചിലപ്പോൾ ചില കാര്യങ്ങൾ അങ്ങനെ ആണ്. ജീവിതത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ എനിക്ക് പ്രത്യാശ തന്നത് ആ കുട്ടിയുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ ആണ്. എന്നെ ആത്മഹത്യയിൽ നിന്നു പിന്തിരിപ്പിച്ച ആഷിതയുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ. അവർക്കു വേണ്ടി ഈ ചെറിയ കാര്യം എങ്കിലും ചെയ്യാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞല്ലോ'-രശ്മി സംതൃപ്തിയോടെ പറഞ്ഞു.

രശ്മിയും സിറിലും സഞ്ചരിക്കുന്ന കാർ ഇപ്പോൾ വീണ്ടും ഹൗറ ബ്രിഡ്ജിലൂടെ കടന്നു പോകുകയാണ്. അവ്യക്തമായ കാർ റേഡിയോയിലെ ഗാനം ഡ്രൈവർ ഉറക്കെ വച്ചു. ശിവജി ചാറ്റർജിയുടെ 'ഖോൻപർ ഐ ഗോലാപ് ദിയെ' എന്ന നിത്യ ഹരിത പ്രണയ ഗാനം. ആ ഗാനത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം പ്രണയം ആണെങ്കിലും രശ്മിക്ക് അതു സ്വന്തം ജീവിതത്തോടും മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തോടുമുള്ള പ്രണയമായി തോന്നി. വരികൾ കൃത്യമായി അറിയില്ലെങ്കിലും രശ്മി ആ ഗാനത്തിനൊത്തു മൂളാൻ തുടങ്ങി...

Gopikrishnan Muraleedharan is an education professional specialised in digital health. Currently serves as Team Lead–Technology Online Programs at Yoobee Colleges in Auckland. A passionate reader and writer of Malayalam literature, he enjoys crafting short stories inspired by human emotions, hope, and resilience.

ജോണി
ജോർജ്

ഒരു ഓണാഘോഷക്കാലത്ത്

ചെണ്ടപ്പുറത്തു കോലു വക്കുന്നിടത്തെല്ലാം നിറസാന്നിധ്യമായി നിലകൊണ്ട കലാകാരന്മാരുടെ കൂട്ടായ്മക്ക് അക്കൊല്ലത്തെ ഓണാഘോഷം കളറായി നടത്താനുള്ള നറുക്ക് വീണു.
എന്തായാലും സംഭവം ഗംഭീരമാക്കിയേക്കാമെന്ന് ഞങ്ങളും തീരുമാനിച്ചു. മറ്റു പല സഹോദര സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും ആളുകൾ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മുഖ്യ ആകർഷണം നമ്മളിലാകണമെന്ന അത്യാഗ്രഹത്താൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന ആലോചനയും തുടങ്ങി.
അന്യ നാട്ടിൽ വച്ചു നടത്തുന്നതിനാൽ അവരെ കേരളത്തനിമ ഒട്ടും ചോരാതെ നാട്ടിൽ എങ്ങനെ ആയിരിക്കുമോ അതേപോലെ കാണിക്കണമെന്ന ആശയത്താൽ പതിവ് ഐറ്റംസ് ആയ അത്തപ്പൂക്കളം, മാവേലി, ഓണസദ്യ എന്നീ ലൈൻ വിട്ട് ഒന്ന് മാറ്റിപ്പിടിക്കാമെന്ന തീരുമാനമായി.
സ്റ്റേജിൽ നിന്നും ഓഡിയൻസിലേക്ക് ആടാവുന്ന ഊഞ്ഞാൽ, വള്ളം കളി, ഓണപ്പാട്ട്, പുലികളി, ചെണ്ടമേളം- അവസാനം ആണുങ്ങളുടെ തിരുവാതിരകളി എന്നിവ കൂടി പഴയ കാര്യപരിപാടിയിലേക്ക് കൂട്ടിച്ചേർത്തുകളയാം.
മാല കോർത്തപോലെ ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി സ്റ്റേജിൽ അവതരിപ്പിക്കാനാണ് ശ്രമം. എല്ലാത്തിനും കൂടി അനുവദിച്ചതാകട്ടെ ഇരുപത് മിനുട്ടും. സ്റ്റേജിൽ ഹൂക്കില്ലാത്തത് കൊണ്ടും വേറെ ഐഡിയ ഒന്നും കിട്ടാഞ്ഞത് കൊണ്ടും ഊഞ്ഞാൽ ആദ്യമേ ഒഴിവാക്കി. രോഗികൾക്കു അലോസരമാകുമെന്നും പറഞ്ഞു ചെണ്ടമേളം പറ്റില്ലാന്ന് മുകളിൽ നിന്നും ഓർഡർ വന്നു. അപ്പോഴേ പകുതി ഓളം കുറഞ്ഞു. പിന്നെയുള്ള കൂടിയാലോചനയിൽ വന്ന ആശയമാണ് ഓരോ പരി പാടിക്കുമിടയിൽ “സഹ്യസാനുശ്രുതി” പോലെയുള്ള പാട്ടുകൾ പ്രോജെക്ടറിൽ സ്റ്റേജിലേക്ക് ഇട്ടു കൊടുത്താൽ ആ സമയത്തു അടുത്ത പ്രോഗ്രാമിന് സെറ്റാകാനുള്ള സമയം കിട്ടും! അങ്ങനെ അവസാനം “ഹൈലൈറ്റ്” ആയ തിരുവാതിരയും കൂടി ആകുമ്പോൾ സംഗതി ബലേ ഭേഷ്!!
അതിനിടക്ക് മറ്റൊരു സംഭവം നടന്നു. പുതിയ പിള്ളേരെല്ലാം പെട്ടെന്നു തന്നെ അപ്രത്യക്ഷരാകുന്നു. മെന്റൽ സ്ട്രെസ്സാണ് കാരണമെന്നു കണ്ടെത്തിയതിനാൽ പരിഹാരമെന്നോണം നഴ്സുമാരുടെ കലാമത്സരങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ഉത്തരവായി.
തകൃതിയായ പ്രാക്റ്റീസും തിരക്കിട്ട ഡ്യൂട്ടിയും എല്ലാരേയും ശാരീരികവും മാനസികവുമായി തളർത്തിയെങ്കിലും ഓരോ മത്സരങ്ങളുടെയും റിസൾട്ട് വരുമ്പോൾ സന്തോഷിക്കാനുള്ള വക ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ പ്രൈസ് ഞങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പിനായിരുന്നു...മത്സരങ്ങൾ എല്ലാം അവസാനിച്ചപ്പോഴേക്കും ഓണമിങ്ങെത്തിയിരുന്നു.
അകെ രണ്ടു ദിവസം അവശേഷിക്കുമ്പോൾ ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ അറേഞ്ച് ചെയ്യുകയെന്നത് ബാലി കേറാ മലയായി തോന്നിയിട്ടും വിട്ടുകൊടുക്കാൻ മനസ്സനുവദിച്ചില്ല. ലിസ്റ്റിൽ നിന്ന് പുലികളി ഒഴിവാക്കി... റെഡിയാകാൻ സമയം കിട്ടില്ല!
മുൻപത്തെ പ്രോഗ്രാമുകൾക്കു ഡ്യൂട്ടി അഡ്ജസ്റ്റ് ചെയ്തു തന്ന ഇൻ-ചാർജുമാർ ഇനിയൊരു കോംപ്രമൈസിനും തയാറായിരുന്നില്ല. കിട്ടിയ സമയത്തു ഓടിച്ചിട്ട് റിഹേഴ്സൽ നടത്തി.

വള്ളത്തിത്തിൻറെ മോഡൽ ഉണ്ടാക്കി. രണ്ടോ മൂന്നോ തവണ തിരുവാതിരയും പ്രാക്ടീസ് ചെയ്ത് ബാക്കി സ്റ്റേജിൽ കാണാമെന്ന ഓവർ കോൺഫിഡെൻസിൽ തലേദിവസത്തെ തയ്യാറെടുപ്പുകൾ പൂർത്തിയാക്കി.

പരിപാടി ദിവസം മറ്റൊരു പോസ്റ്റ് കൂടി വന്നുചേർന്നു.

മഹാബലിയെ ഒരുക്കണം! ഒരുക്കിവന്നപ്പോൾ ടോപ്പിൽ ഇടാൻ ഒന്നും ഇല്ല. “റെന്റി” ന് എടുത്തയാൾ കോസ്റ്റും നോക്കിയില്ലത്രേ! രോമാവൃതനായ മാവേലി, മുകളിലൊന്നുമില്ലാതെ ഈ പണിക്കില്ലെന്നു കട്ടായം പറഞ്ഞു നില്കുന്നു! രണ്ടോ മൂന്നോ പ്രാവശ്യം ചേഞ്ചിങ് റൂമിൽ മഹാബലിക്കായി കാൾ വന്നു. എല്ലാം ഇപ്പ ശരി യാക്കാമെന്നു ഞാനും. ആരുടെയോ ഒരു ഷാൾ വച്ചു മാറു മറച്ചു മാവേലിയെ റെഡിയാക്കി കുരവയോടെ പുറത്തിറക്കി സ്റ്റേജിലേക്ക് പറഞ്ഞുവിട്ടു!

അധികം താമസിയാതെ ഞങ്ങളുടെ ഊഴം എത്തി. സ്റ്റാർട്ടിങ് സോങ് "കേരനിരകളാടും" പെൻഡ്രൈവിൽ തപ്പിയിട്ട് കിട്ടുന്നില്ലെന്നും പറഞ്ഞു “ആങ്കർ” ഓടിവന്നു. പിന്നെ പോയി തപ്പിപ്പിടിച്ചു കൊടുത്തു. അങ്ങനെ തുടക്കം തന്നെ പാളി... പതറാതെ പാട്ടു തുടങ്ങി...പുറകെ വള്ളം കളിയും! അവസാനമായി, എല്ലാവരും കാത്തിരുന്ന ആണുങ്ങളുടെ തിരുവാതിരക്കുള്ള സമയമായി... ആദ്യത്തെ നാലു വരി എല്ലാരും തെറ്റാതെ കളിച്ചു. എന്റെ അഭിമുഖമായാണ് കൊറിയോഗ്രാഫർ കളിക്കുന്നത്. സ്റ്റെപ്പ് മാറേണ്ട സമയ ത്ത് ഞാൻ നോക്കുമ്പോൾ ആശാൻ ലിസ്റ്റിലില്ലാത്ത ചില അടവുകൾ പയറ്റുന്നു! എനിക്കാണ് തെറ്റിയതെന്ന് സംശയിച്ചു വീണ്ടും നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കൈ സ്റ്റെപ്പിലും മറുകൈ മുണ്ടിന്റെ കുത്തിലുമാണ് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രികരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന പരമാർത്ഥം മനസിലായി... ആറുപേർക്കും ആറു സ്റ്റെപ്പായി അടുത്ത വരിയിൽ...താമസിയാതെ എന്റെ മുണ്ടിനും സ്ഥാന ഭ്രംശം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന തിരിച്ചറിവ് പോഡിയത്തിലെ ലാപ്പിലെ “പോസ്” (pause) ബട്ടൺ ഞെക്കുവാൻ എന്നെ നിർബന്ധിതനാക്കി. സംഭവം അറിയാതെ കാണികളിൽ ചിലർ ആർത്തട്ടഹസിച്ചു, ചിലർ കൂവി, മറ്റുചിലർ കൈയ്യടിച്ചു. അത്രയും കൊണ്ട് നിർത്തിയതിനാൽ കൂടുതൽ മാനം കെടാതെ രക്ഷപെട്ടു! ഞങ്ങൾ സ്റ്റേജിനെ വന്ദിച്ചു, നൈസ് ആയി “സ്ക്കൂട്ട്” ആയി!

വാൽക്കഷ്ണം: കോമഡി സ്കിറ്റുകളിൽ ഞങ്ങൾ ഗവേഷണം നടത്തിയിരുന്നതു കൊണ്ട് ആളുകൾ കരുതി, ഇതും അങ്ങനെ ആയിരിക്കുമെന്ന്...അല്ലെന്നു പിന്നാരോടും പറയാനും പോയില്ല! വീണ്ടുമൊരോണക്കാലം ആഗതമാകുമ്പോൾ തികട്ടിവന്ന ചില നുറുങ്ങു ഓർമ്മകൾ! എല്ലാവർക്കും ഓണാശംസകൾ!!

Johny George: Nurse by profession, living in Christchurch. These are memories when I used to work in Delhi 20 years back.

അവളിടം

നീ എന്നൊരാളിനെ ആഴത്തിലറിയുവാൻ
നിന്നിലെ നിന്നെ ഞാൻ ഉറ്റുനോക്കി...
രാവെന്നോ പകലെന്നോ ഇരവെന്നോ അറിയാതെ
എന്തിനോ വേണ്ടി നീ വിങ്ങി നിന്നു-
ഒരു മാത്ര പോലും നിൻ മോഹങ്ങൾ അറിയാതെ!

കാലങ്ങൾ അനർത്ഥമായ് ഒഴുകിടുമ്പോൾ
പണ്ടെന്നോ മറന്നൊരാ പുസ്തകത്താളിലെ
അവസാന വരിയിൽ കുത്തിക്കുറിച്ചോർമ്മയിൽ
അവസാന നാളേക്ക് ദിനരാത്രമെണ്ണി നീ
ജീവിത നൗക തുഴഞ്ഞിടുന്നു...
ആരെന്നോ, എന്തെന്നോ അറിയാതെ പോകുമോ?

ആറടി മണ്ണിൽ പതിഞ്ഞിടുന്നു...
അപ്പോഴും നിന്നിലെ നീ എന്ന ആളിനെ
കാണാതെ അറിയാതെ പോയിടുന്നു...
എന്നെന്നും ഓർമ്മയായ് മാറിടുന്നു!

ഗീതു ജീവൻ: ചങ്ങനാശ്ശേരി സ്വദേശിനി. North Shore WDHB ൽ രജിസ്റ്റേർഡ് നഴ്സായി ജോലി ചെയ്യുന്നു. നഴ്സിംഗിൽ ഡിഗ്രിയും മാസ്റ്റേഴ്സ് ബിരുദവും നേടിയിട്ടുണ്ട് Mrs Kerala 2020 മത്സരത്തിൽ രണ്ട് subtitles സ്വന്തമാക്കിയ ഗീതു നിരവധി ഫാഷൻ ഷോകളുടെയും കലാ-സാംസ്കാരിക പരിപാടികളുടെയും ഭാഗമായിട്ടുണ്ട്. Auckland Malayali Samajam-ന്റെ Executive Committee Member ആയി പ്രവർത്തിക്കുന്നു

കവിത

ആരഭി ഓമന
ശശികുമാർ

പറയാൻ മറന്നൊരു ബാല്യം..

മറക്കാൻ തുടങ്ങിയ ബാല്യം...
വീണ്ടും തിരയാൻ തുടങ്ങിയ നേരം...
ചിലവേള ഞാനെൻ മനസ്സിന്റെ പടിവാതിൽ...
വെറുതെ തുറന്നിട്ട നേരം...
ഞാൻ അറിയാതെ ചിരി തൂകിയ നേരം...

മുക്കുറ്റി പാടത്തെ വാലാട്ടിക്കിളി
തന്റെ ഇണയോട് കൊഞ്ചിയ നേരം...
വാര്യത്തെ മുറ്റത്തെ തേന്മാവിൻ
കൊമ്പത്തു ഊഞ്ഞാലകെട്ടിയ കാലം...
ഉയരത്തിലാടി മാവിൻ നെറുകയിലെ
പഴമാങ്ങ പറിച്ചെടുത്തതും
മഴത്തുള്ളി കിലുക്കത്തിൽ
പാടവരമ്പത്ത് ആടി തിമിർത്തതും
കാലം എത്ര കടന്നാലും
മായാതെ മനസ്സിൽ
തെളിഞ്ഞു നിൽപ്പൂ...

തൊട്ടാവാടി തൻ ഇലകളെ നുള്ളി
പാവക്കളിക്ക് കഞ്ഞിവെച്ചതും,
കുപ്പിവളപ്പൊട്ടുകൾ നാണയമാക്കി
ചന്തകൾ നമ്മൾ തീർത്തതും,
ഇലക്കുമ്പിളിൽ കോരിയ വെറും വെള്ളം
അമൃതാണെന്നു കരുതി കുടിച്ചതും,

കൂട്ടുകാരൊത്തു ആ കുളക്കടവിൽ
പരൽ മീൻ പിടിച്ചു രസിച്ചതും,
കല്ലെടുത്തെറിഞ്ഞു നാം വീഴ്ത്തിയൊരു
പുളിയൻമാങ്ങ തൻ പുളിപ്പും മധുരവും
നുകർന്നതും.

അപ്പൂപ്പൻതാടിയെ കാറ്റിൽ പറത്തി
പുറകെ ഓടിയ ആ നാളുകളും,
പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകും വഴിയിൽ
കുട നിവർത്തി മഴയെ തടുത്തതും,
തെന്നി വീണൊരു കൂട്ടുകാരനെ നോക്കി
കൈകൊട്ടി ഉറക്കെ ചിരിച്ചതും.
ആരും കാണാതെ പുസ്തകത്താളിനുള്ളിൽ
മയിൽപ്പീലി പെറ്റു പെരുകാൻ വെച്ചതും,

പനിനീർപ്പൂവിന്റെ ഇതളുകൾ നുള്ളി
ഉള്ളംകൈയിലിട്ടു തിരുമ്മി മണത്തതും,
സന്ധ്യാനേരത്തു തിരിവെക്കും നേരം
നാമജപത്താൽ വീടുണർന്നതും,
മുത്തശ്ശിക്കഥ തൻ മായാലോകത്ത്
കണ്ണുകൾ പൂട്ടി മയങ്ങിപ്പോയതും...

ഇന്നീ നഗരത്തിൻ യന്ത്രച്ചുവടുകളിൽ
നഷ്ടമാവുന്നൊരു വസന്തകാലം,
ആ ഓർമ്മകൾ തൻ സുഗന്ധമറിയാൻ
മനസ്സിന്നു വീണ്ടും കൊതിച്ചിടുന്നു.
ഓടിയൊളിച്ചൊരാ കാലമത്രയും
നെഞ്ചോടു ചേർത്തു ഞാൻ വച്ചിടുന്നു.
ഒരു യന്ത്രപ്പാവയായ് മാറും മുൻപേ
ആ ബാല്യത്തിലേക്ക് മടങ്ങാൻ കൊതിപ്പൂ,
ഇനിയും പറയാൻ മറന്ന കഥകളുമായി
ആ പഴയ കുസൃതിയാവാൻ കൊതിപ്പൂ...

Arabhi is a lawyer by profession and was practising in India before moving to New Zealand in 2023. She's currently working with the Ministry of Social Development while spending her spare time with dance performances with her team 'Let's Nacho' and volunteering with AMS.

കഥ

അച്ഛൻ

സിബിൻ സെലിൻ
പൗലോസ്

രാത്രി. കനത്ത മഴ. മലമുകളിലെ അപകടകരമായ ഒരു വെള്ളച്ചാട്ടം.
ഒരു ആഡംബര കാർ പതുക്കെ അവിടെ എത്തി നിൽക്കുന്നു.
അതിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങുന്നത് നഗരത്തിലെ വിജയകരമായ ദമ്പതികൾ — അർജ്ജുനും
മീരയും. സമൂഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ അവർ "Perfect Couple". സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ സന്തോഷം നിറഞ്ഞ കുടുംബ ചിത്രങ്ങൾ. വലിയ വീട്, മികച്ച ജോലി, പണം, പ്രശസ്തി...
പക്ഷേ ആ ചിരികളുടെ പിന്നിൽ ഒരു തണുത്ത യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ട്.
വീട്ടിൽ അവർ പരസ്പരം സംസാരിക്കുന്നത് പോലും വഴക്കോടെയാണ്. അവരുടെ അഞ്ചുവയസ്സുകാരി മകൾ നില മാത്രമാണ് ആ വീട്ടിലെ അവസാനത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളം.
അവർക്ക് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നത്...
"കുട്ടിയാണ് നമ്മുടെ കരിയറിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഏറ്റവും വലിയ തടസ്സം".
ഒരു അപകടമെന്ന രീതിയിൽ അവളെ ഇല്ലാതാക്കാൻ അവർ തീരുമാനിക്കുന്നു!
അതേ സമയം...
മറ്റൊരു പഴയ കാർ അതേ സ്ഥലത്തേക്ക് എത്തുന്നു. അതിനുള്ളിൽ ദേവനും മായയും. പന്ത്രണ്ട് വർഷമായി വിവാഹിതർ.
നിരവധി ആശുപത്രികൾ, നിരവധി ചികിത്സകൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ, കണ്ണുനീർ.
എന്നിട്ടും ഒരു കുഞ്ഞില്ല.
സമൂഹത്തിന്റെ ഓരോ ചോദ്യവും അവരെ ദിവസവും കൊല്ലുകയാണ്.
"ഇനിയും വിശേഷമൊന്നുമില്ലേ?"
"ഇത്രയും വർഷമായിട്ടും കുഞ്ഞില്ലേ?"
"രണ്ടാമത്തെ വിവാഹം കഴിച്ചാൽ പോരേ?"
ആ വാക്കുകൾ അവരുടെ ആത്മാവിനെ തകർത്തു. അവർ അവസാനമായി തീരുമാനിച്ചത്-
ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ...
ഒരുമിച്ച് മരിക്കാം.
രണ്ട് കുടുംബങ്ങളും...ഒരേ ലക്ഷ്യത്തോടെ...
ഒരേ മലമുകളിലേക്ക് എത്തുന്നു.
ഒരാൾ ജീവൻ കളയാൻ.
മറ്റൊരാൾ ജീവൻ സംരക്ഷിക്കാൻ പോലും ആഗ്രഹിക്കാതെ.
അർജ്ജുൻ കുഞ്ഞിനെ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ അരികിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു.
നില ഒന്നും അറിയാതെ ചോദിക്കുന്നു.
"അച്ഛാ... നമ്മൾ ഇവിടെ എന്തിനാ വന്നത്?"
അർജ്ജുന്റെ കണ്ണ് നിറയുന്നു.
പക്ഷേ മീരയുടെ തണുത്ത ശബ്ദം...
"ഇപ്പോൾ തന്നെ..."
അവൻ കുഞ്ഞിനെ തള്ളാൻ കൈ

നീട്ടുന്ന നിമിഷം...
പിന്നിൽ നിന്ന് ഒരു നിലവിളി.
"വേണ്ട!"
ദേവൻ ഓടി വന്ന് കുഞ്ഞിനെ പിടിച്ചു രക്ഷിക്കു
ന്നു. മായ നിളയെ നെഞ്ചോട്
ചേർത്ത് കരയുന്നു.
ആ ചെറിയ കുട്ടിയുടെ ഒരു ചോദ്യം അവരുടെ
ജീവിതം മാറ്റിമറിക്കുന്നു.
"ആന്റി, നിങ്ങൾ എന്തിനാ കരയുന്നേ?"
മായ പൊട്ടിക്കരയുന്നു...!
പോലീസ് എത്തുന്നതിന് മുൻപ് അർജുൻയും
മീരയും ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നു. പിന്നീട്
അന്വേഷണം...സത്യം പുറത്തുവരുന്നു.
കോടതി...
അവർക്ക് മാതൃപിതൃ അവകാശം നഷ്ടമാകുന്നു.
അനാഥാലയം...
ദേവനും മായയും വീണ്ടും ജീവിതത്തിലേക്ക്
മടങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.
പക്ഷേ അവരുടെ മനസ്സിൽ നിന്ന് ആ കുഞ്ഞ്
പോകുന്നില്ല. അവർ അവളെ
ദത്തെടുക്കാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.
മാസങ്ങൾക്കുശേഷം...
അവൾ അവരുടെ വീട്ടിലേക്ക് വരുന്നു. ആ വീട്ടിൽ
ആദ്യമായി യഥാർത്ഥ ചിരി
മുഴങ്ങുന്നു.
ഒരു മഴയുള്ള രാത്രി.
വൈദ്യുതി പോയിരിക്കുന്നു. ദേവൻ മെഴുകുതിരി
തെളിയിക്കുന്നു.
നിള അവന്റെ അടുത്ത് വന്ന് ചോദിക്കുന്നു.
"ഒരു കാര്യം ചോദിക്കട്ടേ?"
"ചോദിക്കൂ..."
"എല്ലാവർക്കും അച്ഛന് ഒരു പേരുണ്ടല്ലോ..."
"നിങ്ങളുടെ പേര് എന്താ?"
ദേവൻ ഒരു നിമിഷം നിശ്ശബ്ദനാകുന്നു, കണ്ണുക
ളിൽ കണ്ണുനീർ...
അവളെ നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് പതുക്കെ പറയുന്നു-
"എന്റെ പേര്..."
"അച്ഛൻ."
നിള ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവനെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നു.
മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മതിലിൽ
വീഴുന്ന രണ്ട് നിഴലുകൾ,
ഒരച്ഛന്റെയും...ഒരു മകളുടെയും...!
"ചില ബന്ധങ്ങൾ ജനിക്കുന്നത് രക്തത്തിൽ അല്ല...
ഹൃദയത്തിലാണ്!"

Sibin Celine Paulose: An engineer with a passion for storytelling, dance and movies. Based in Mangere, Auckland. Originally from Thuravoor, Angamaly

art

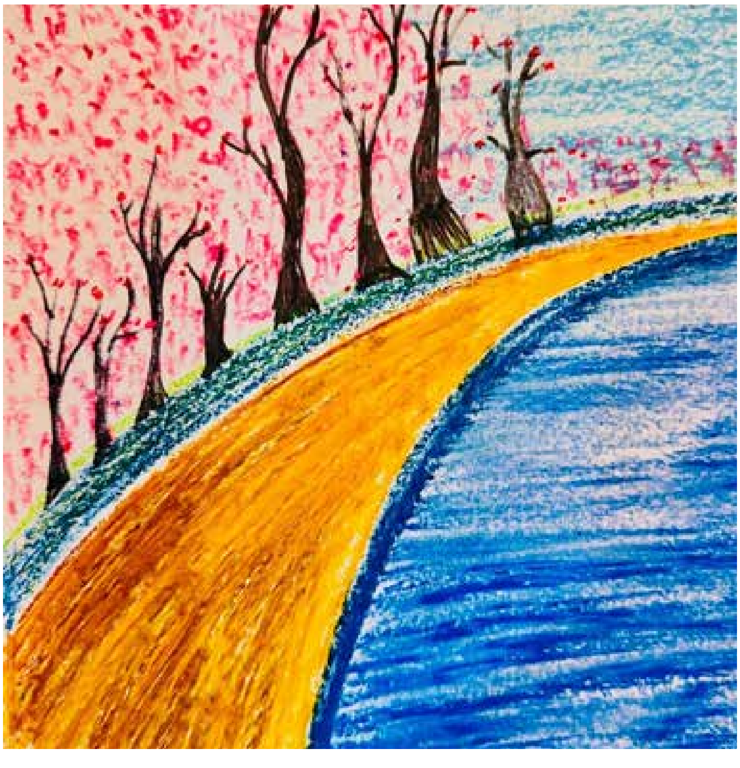

Anu George

is a registered nurse at Waitakere Hospital.

art

Anju Mobin

An active member of Waitakere Arts Community who loves to be identified as an amateur artist, actively helping parents host art parties for kid's birthdays, weekend get together and adult sip & paint parties to leverage her skills and interest in developing artistic skills in both kids and adults through her own art brand - nz_ArtZone. Looks forward to helping children rediscover their artistic talent and imagination while using art as a therapy for the rest of their life.

art

Annie Shintu Zachariah

is a 3rd year PhD student at the University of Auckland and an artist at heart. Black-and-white drawing is her favourite medium, as she finds beauty in the power of contrast and simplicity. Alongside her love for sketching, she is passionate about dancing and public speaking.

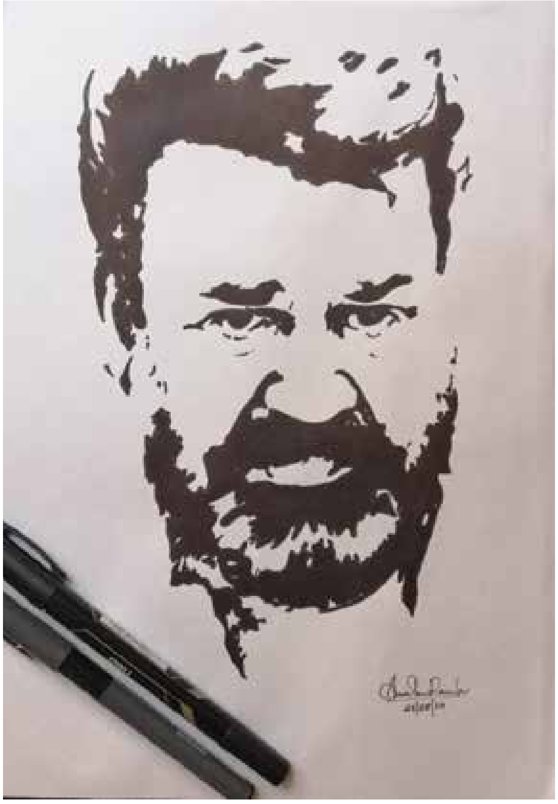

art

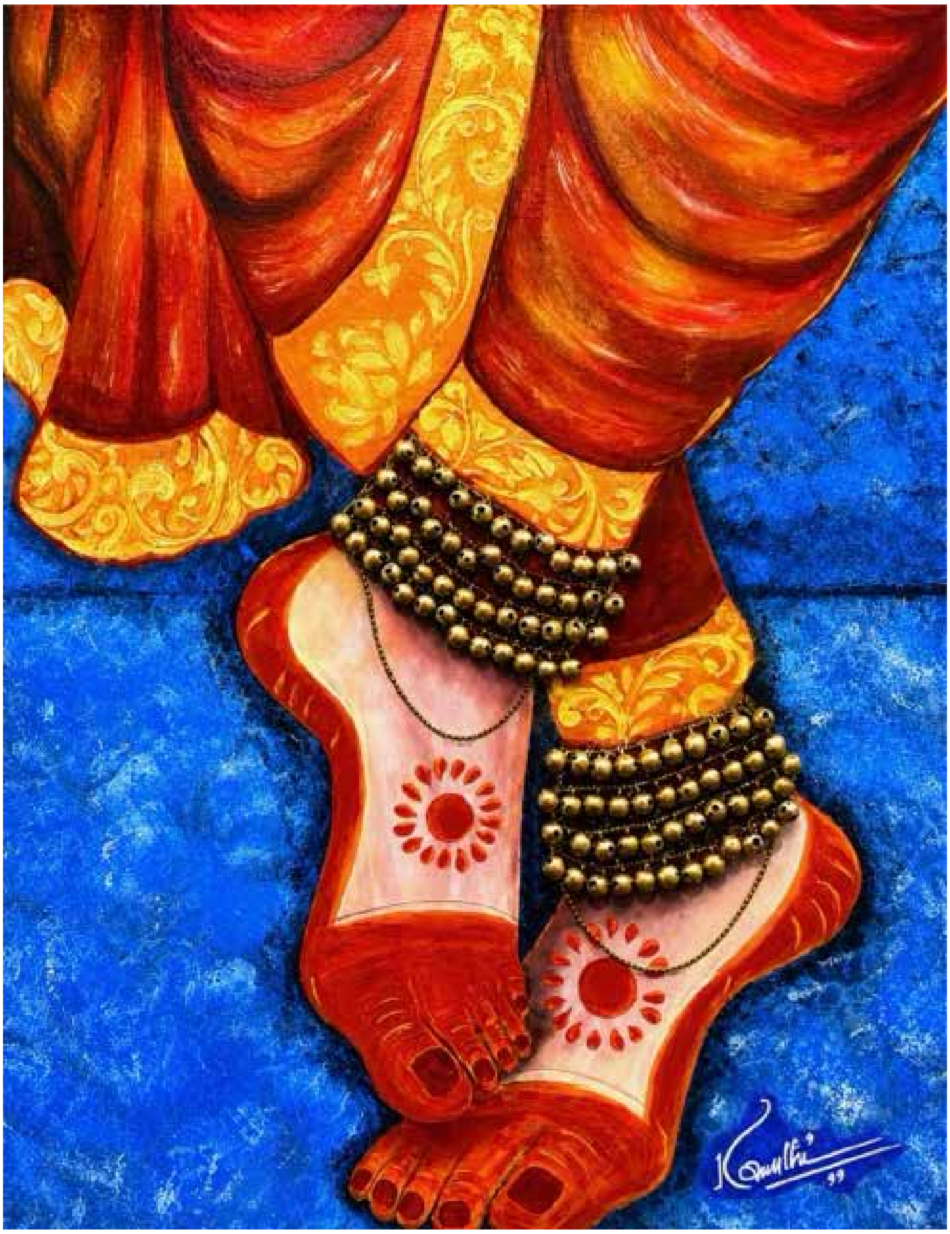

Karthi

CHILANKA is an acrylic painting from Karthi's Art House that captures the sacred moment before a dancer takes the first step. In the simple act of tying the anklets lies a lifetime of discipline, silent sacrifices, unwavering devotion, and unconditional love for the art. Every bell carries a heartbeat, every knot holds a prayer, and every step becomes an offering to the divine. This painting is a heartfelt tribute to every devoted dancer whose soul finds its truest expression through rhythm, grace, and faith.

Karthi is an artist specialising in oil, acrylic, portraiture, contemporary art, and traditional Kerala mural paintings. Rooted in pure imagination, each artwork reflects a love for storytelling, culture, and emotion. A member of the Auckland Art Gallery, Karthi has participated in numerous exhibitions across New Zealand. For Karthi, painting is a form of meditation—a creative journey that transforms imagination and emotion into meaningful art, with the hope of touching the soul of every art lover.

art

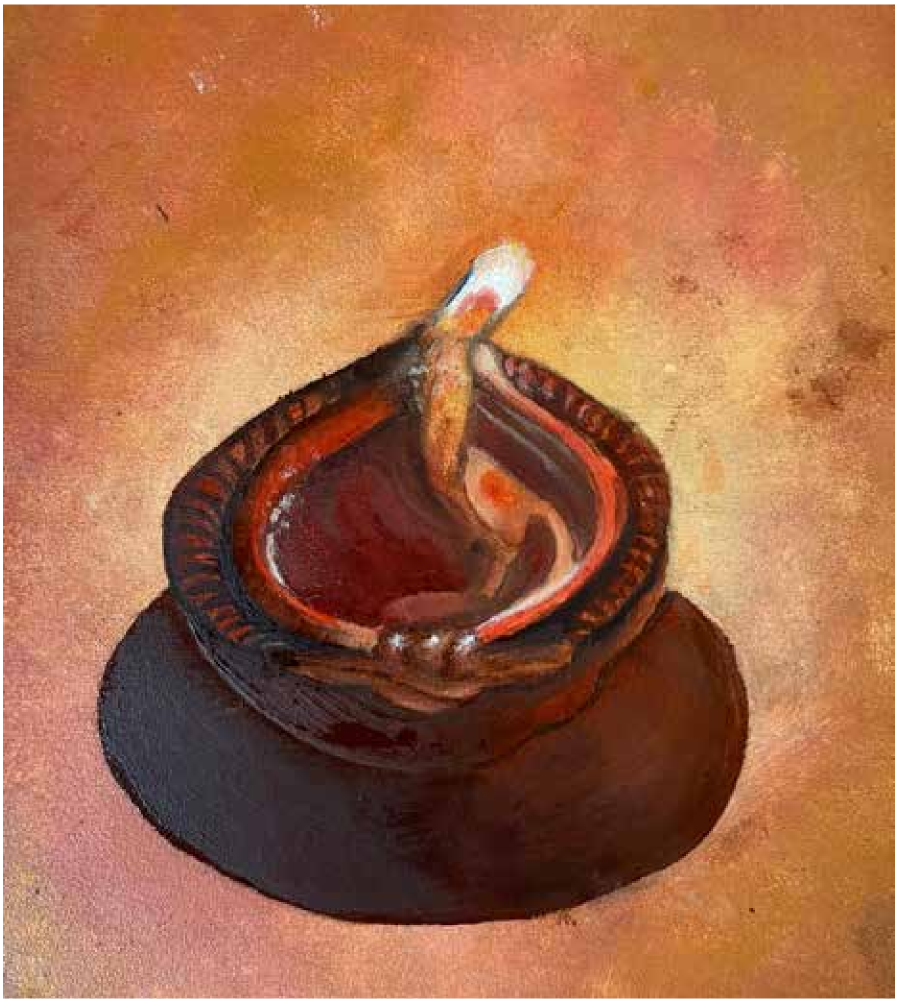

Akshaya Kiran

is a Year 12 student at Rangitoto College with a passion for art, sport and performing arts. She competes at a national level in cricket and is a committed Bharatanatyam dancer.

കഥ

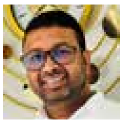

രെഞ്ജിത്
ജോസ്

മനസ്സ് ഒരു കടങ്കഥ

തൊടുപുഴയ്ക്ക് അടുത്തുള്ള പൂമല എന്നൊരു കൊച്ചു മലയോര ഗ്രാമത്തിലാണ് ഉണ്ണി ജനിച്ചതും വളർന്നതും. ഞങ്ങളുടെ നാട്ടുകാരനായ ഉണ്ണിയുടെ അച്ഛൻ അവിടുത്തെ ഇലക്ട്രിസിറ്റി ബോർഡ് ജീവനക്കാര നാണ്. അവിടെയുള്ള നാട്ടുകാർക്ക് പ്രിയങ്കരനായ തുകൊണ്ട് ഏതാണ്ട് 10 വർഷക്കാലം പൂമലയിൽ തന്നെയായിരുന്നു ജോലി. അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും ആറ്റുനോറ്റുണ്ടായ കുഞ്ഞാണ് ഉണ്ണി. അമ്മൂമ്മയും അമ്മയും അച്ഛനും അടങ്ങുന്ന ഒരു കൊച്ചു കുടുംബ ത്തിൽ വളരെ നാളത്തെ കാത്തിരിപ്പിന് ശേഷം ഉണ്ടായ കുഞ്ഞായിരുന്നതു കൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ണി ഏവർക്കും പ്രിയപ്പെട്ടവൻ ആയിരുന്നു. വളരെ ലാളനയോടെ, ഒരുപക്ഷേ അമിത പരിലാളന അനുഭവിച്ചാണ് ഉണ്ണി വളർന്നത്. വളർന്ന സാഹചര്യം കൊണ്ടാണോ, അതോ മറ്റെന്തെങ്കിലും കാരണം കൊണ്ടാണോ എന്നറിയില്ല, മറ്റെല്ലാവരിലും ഒരുപടി മുന്നിലാണ് ഉണ്ണി എപ്പോഴും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏഴുമാസം പൂർത്തിയായപ്പോൾ തന്നെ അമ്മയുടെ വയറ്റിൽ നിന്ന് പുറത്ത് ചാടി കരുത്ത് തെളിയിച്ചിരുന്നു! അവൻറെ പ്രായത്തിലുള്ള മറ്റു കുട്ടികളെ അപേക്ഷിച്ച് അവൻ നന്നേ ചെറുതായിരുന്നു. അതിനാലാകണം, എന്തിനും ഏതിനും മാതാപി താക്കളുടെയും മുത്തശ്ശിയുടെയും ഒരു അമിത പരിഗണന അവന് കിട്ടിയിരുന്നു. എങ്കിലും എല്ലാറ്റിനോടും പേടിയായിരുന്നു ഉണ്ണിക്ക്. അത് ഒരുപക്ഷേ അവൻ കേട്ടുവളർന്ന മുത്തശ്ശി കഥകളും, ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളും കൊണ്ടാകാം. ചിലപ്പോൾ ജന്മസിദ്ധമായി കിട്ടിയതും ആകാം! കുട്ടി ആയിരിക്കുമ്പോഴേ അവന് ഇരുട്ടിനെ പേടി ആയിരുന്നു. പിന്നെപ്പിന്നെ പേടിയും അവനോ ടൊപ്പം വളർന്നു വന്നു. ഉണ്ണിയുടെ പേടി മാറ്റാൻ പ്രാർത്ഥന മാത്രമല്ലാ, ആനവാൽ മോതിരവും മറ്റു പൊടിക്കൈകളും എല്ലാം പ്രയോഗിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ വീട്ടുകാരുടെ സമയവും ക്യാഷും പോയത ല്ലാതെ ഉണ്ണിയുടെ പേടി മാത്രം മാറിയില്ല!

മധ്യവേനൽ അവധി കഴിഞ്ഞ് അഞ്ചാം ക്ലാസിൽ എത്തിയപ്പോഴാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി ഉണ്ണിയെ കാണുന്നത്. പൊക്കത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ശരീരഘടനയിലും ഉണ്ണിയോടൊപ്പം കട്ടക്ക് നിൽ ക്കുന്നത് ആയതുകൊണ്ട് തന്നെ വളരെ പെട്ടെന്ന് തന്നെ ഞങ്ങൾ അടുത്തു. ഒരേ ബെഞ്ചിൽ അടുത്തടുത്ത് ആണ് ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാനം. മറ്റു കുട്ടികൾക്ക് എല്ലാം ഉണ്ണിയും അവൻറെ പേടിയും ഒരു തമാശയായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ ശക്തിമാനായി അഭിനയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ പേടിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഉണ്ണിയെ പോലെ തന്നെ ആയതു കൊണ്ടാകാം ഞങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് അടുത്തത്...

ഉണ്ണിയുടെ മനസ്സ് ഒരു പ്രത്യേക മെഷീൻ ആണെന്ന് എനിക്ക് പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. കൊതുകിനെ ആനയാക്കുന്ന പ്രത്യേക മെഷീൻ. ഒരു ചെറിയ കൊതുകിനെ അതിലിട്ടാൽ പുറത്തു വരുന്നത് ഒരു ആനയായിരിക്കും. ആരെങ്കിലും ഉണ്ണിയെ കണ്ടിട്ട് മിണ്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഉണ്ണി അതിനെ ക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച് വേവലാതിപ്പെടും, ചിലപ്പോൾ

സങ്കടപ്പെടും. അവർ മിണ്ടാത്തതിനെ ഓർത്ത് മനസ്സിൽ കഥകൾ മെനയും. അങ്ങനെ ഒരു ചെറിയ കാര്യം പോലും മനസ്സിൽ മൂന്ന് ദിവസത്തെ സിനിമയാകും. ഉണ്ണിയുടെ ഈ സ്വഭാവ"ഗുണം" കൊണ്ട് തന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ പലപ്പോഴും പരിഹാസപാത്രം ആകാറുണ്ട്.

സ്കൂൾ കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞ് പലരും പല വഴിക്ക് പിരിഞ്ഞു. എങ്കിലും ഞാൻ ഉണ്ണിയെ വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കാണാറുണ്ട്. പേടിയുടെയും, ഉത്കണ്ഠയുടെയും കാര്യം ഒഴിച്ചാൽ ഉണ്ണി പഠിത്തത്തിൽ കെങ്കേമൻ തന്നെ. ഐ.ടി. എൻജിനീയറിങ് പൂർത്തിയാക്കിയ ഉടനെതന്നെ തിരുവനന്തപുരത്ത് ടെക്നോപാർക്കിൽ ജോലിക്ക് കയറി. അധികം വൈകാതെ ഉണ്ണിക്ക് വിവാഹാലോചനകളുടെ തിരക്കായി! അതോടെ ഉണ്ണിക്ക് പുതിയ പേടിയുടെ ആരംഭവും!! കല്യാണം കഴിച്ചാൽ ശരിയാകുമോ, പെൺകുട്ടിക്ക് തന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുമോ, തനിക്ക് നല്ല ഭർത്താവ് ആവാൻ പറ്റുമോ, കുട്ടികൾ ഉണ്ടാകുമോ അങ്ങനെ അങ്ങനെ... അതോടെ ഉണ്ണിയുടെ ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെട്ടു.

"എനിക്ക് കല്യാണം വേണ്ട" ഉണ്ണി മടിച്ചു മടിച്ച് അച്ഛനോട് പറഞ്ഞു.

"ഇതൊന്നും സാരമില്ലടാ, എല്ലാം ശരിയാകും" അച്ഛൻ ആശ്വസിപ്പിച്ചു! അച്ഛനെ എതിർക്കാനും ഉണ്ണിക്ക് പേടിയായിരുന്നു.

അങ്ങനെ അമേരിക്കയിയിൽ കുടിയേറിയ ഒരു മലയാളി പെൺകുട്ടിയുമായി ഉണ്ണിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. ഏകദേശം ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം ഉണ്ണി അമേരിക്കയിലേക്ക് കുടിയേറി. ഞാൻ മറ്റൊരു ലോകത്തേക്കും!

അതോടെ ഉണ്ണിയും ഞാനും ആയിട്ടുള്ള ഫോൺ സംഭാഷണങ്ങൾ പതിയെ പതിയെ ഇല്ലാതെയായി എന്നു പറയാം. ഈയടുത്ത കാലത്ത് നാട്ടിൽ ലീവിന് ചെന്നപ്പോഴാണ് അമ്മ പറഞ്ഞ് അറിഞ്ഞത്-ഉണ്ണിയും നാട്ടിലുണ്ടെന്ന്.

അവനെ കാണാൻ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ മുമ്പിലത്തെ ചാരു കസേരയിൽ ചാരികിടന്ന് ഉച്ചയുറക്കത്തിലാണ് ഉണ്ണി. കസേരയുടെ താഴെ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ ഗ്ലാസും പകുതിയോളം തീർന്ന സ്കോച്ച് വിസ്കിയും!

ഞാനും ഉണ്ണിയുടെ അമ്മയും കൂടെ പലവട്ടം ഉണർത്താൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും കുടിച്ച മദ്യത്തിൻറെ ലഹരിയിൽ നല്ല ഉറക്കത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു ഉണ്ണി. അവൻ വന്നിട്ട് കുറച്ചു നാളായത്രെ... ഉണ്ണിയുടെ അമ്മ പറഞ്ഞു. ഭാര്യയുമായി എന്തോ സൗന്ദര്യ പിണക്കങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്ന് തിരിച്ചു പോകുമെന്നും അമ്മക്കറിയില്ല. ഭക്ഷണം കഴിക്കൽ തീരെയില്ല. രാവിലെയും ഉച്ചയ്ക്കും വൈകിട്ടും മരുന്നു പോലെ വിസ്കി മാത്രം. എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അമ്മയോട് ദേഷ്യപ്പെടും. എവിടെയെങ്കിലും ചികിത്സയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ അമ്മയോട് ഉപദേശിച്ച് ഞാൻ തിരിച്ചു പോന്നു. ഉണ്ണിയുടെ അവസ്ഥ കണ്ടിട്ട് എനിക്ക് അതിയായ ദുഃഖം തോന്നി.

കഥയിൽ അല്പം കാര്യം

അവധി കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചെത്തിയതിനു ശേഷം ഉണ്ണിയെ ക്കുറിച്ച് എൻറെ സുഹൃത്തും സൈക്കോളജിസ്റ്റുമായ കിരണോട് ഞാൻ സംസാരിച്ചു. തികച്ചും കണ്ണ് തുറപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു കിരൺ പറഞ്ഞ ഓരോ കാര്യങ്ങളും. ശാസ്ത്രീയമായി തന്നെ ഓരോ കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു തന്നു. വാസ്തവത്തിൽ നമ്മളിൽ പലരും കാണുന്ന ഉത്കണ്ഠയും അമിത ചിന്തയും നമ്മുടെ തലച്ചോറിൽ Amygdala എന്നൊരു ചെറിയ ഭാഗത്തെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെ അപകട അലാറം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്...

ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു നായ പിന്തുടരുകയോ അപകടമുണ്ടാക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടാ വുകയോ ചെയ്താൽ ഈ അലാറം പ്രവർത്തിക്കും. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ശരീരം മൂന്ന് രീതിയിൽ പ്രതികരിക്കും.

1) പോരാടുക(Fight)- നായയെ കല്ലോ വടിയോ ഉപയോഗിച്ച് നേരിടുക.

2) ഒഴിവാകുക(Flight) - സംഭവസ്ഥലത്തു നിന്നും നിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുക.

3) സ്തംഭിച്ചു പോകുക(Freeze)- എന്ത് ചെയ്യണം എന്ന് അറിയാതെ പകച്ച് നിൽക്കുക.

ഈ മൂന്ന് കാര്യങ്ങളും മനുഷ്യനെ പരിരക്ഷിക്കുവാൻ പ്രകൃതി നൽകിയ അത്ഭുത സംവിധാനങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ചില സമയത്ത് തലച്ചോറിന് യഥാർത്ഥ അപകടവും മനസ്സിൽ സൃഷ്ടിച്ച ഭയവും തമ്മിൽ വ്യക്തമായി തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയില്ല."

ഉദാഹരണത്തിന്

"നാളത്തെ ഇൻറർവ്യൂ മോശമായാൽ എന്ത് ചെയ്യും"?

"മറ്റ് ആളുകൾ എന്നെപ്പറ്റി മോശമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ"?

"എനിക്ക് എന്തെങ്കിലും അസുഖമുണ്ടോ"?

ഇവ യഥാർത്ഥത്തിൽ അപകടങ്ങൾ അല്ല. പക്ഷേ ഈ ചിന്തകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും വരുമ്പോൾ നമ്മളുടെ തലച്ചോറ് അതിനെ ഒരു യഥാർത്ഥ ഭീഷണിയായി കാണും. അപ്പോൾ ശരീരം വീണ്ടും അലാറം മുഴക്കും, ഹൃദയമിടിപ്പ് കൂടും, നെഞ്ചിടിപ്പ് അനുഭവപ്പെടും, ഉറക്കം കുറയും, മനസ്സ് ഒരേ കാര്യം വീണ്ടും വീണ്ടും ചിന്തിക്കും...! ഇതാണ് ഉൽക്കണ്ഠയും അമിത ചിന്തയും (Anxiety and

overthinking). വാസ്തവത്തിൽ അമിതചിന്ത ഒരു പ്രശ്നത്തിനുള്ള പരിഹാരം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള മനസ്സിൻറെ ശ്രമമാണ്. പക്ഷേ, അത് പലപ്പോഴും പരിഹാരം കണ്ടെത്താതെ ഭയത്തെ കൂടുതൽ ശക്തമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

വളരെ ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ നമ്മളുടെ മിക്ക വരുടെയും വീട്ടിൽ സെക്യൂരിറ്റി അലാറം സിസ്റ്റം ഉണ്ട് എന്ന് ചിന്തിക്കുക. വീട്ടിൽ കള്ളൻ വാതിൽ പൊളിച്ച് അകത്ത് കയറിയാലും പൂച്ചയോ മറ്റോ ഉള്ളിലൂടെ നടന്നാലും അത് അടിക്കും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഉൽക്കണ്ഠയുള്ളവരുടെ മനസ്സ് പൂച്ചയെ കള്ളനായി തെറ്റിദ്ധരിച്ച് അലാറം മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

നമ്മുടെ ഇടയിൽ അനേകം പേർ ഉത്ക്കണ്ഠയും അമിത ചിന്തയും മൂലം വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്. പലപ്പോഴും അവരുടെ ജീവിതം ദുസ്സഹമാ കാറു മുണ്ട്. ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളും പ്രാരാബ്ധങ്ങളും മറ്റുള്ളവർ അറിഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന മാനഹാനി ഭയന്ന് ഉള്ളിൽ ഒതുക്കി ജീവിതം തള്ളിനീക്കാറാണ് പതിവ്. പലപ്പോഴും അതിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ മദ്യത്തിലോ മയക്കുമരുന്നിലോ അടിമകളാകും ഇക്കൂട്ടർ.

പ്രവാസിയുടെ ജീവിതം

നാം ഓരോരുത്തരും നമ്മളുടെ സ്വന്തം നാട്ടിൽ നിന്ന് അന്യനാട്ടിലേക്ക് കുടിയേറി പാർത്തവരാണ്. ഒരു പ്രവാസിയുടെ ജീവിതം പലപ്പോഴും ഉൽക്കണ്ഠയും ആകുലതകളും നിറഞ്ഞതാണ്. കുടിയേറ്റം എന്നത് ഒരു രാജ്യത്ത് നിന്ന് മറ്റൊരു രാജ്യത്തേക്ക് വെറുമൊരു യാത്ര പോകുന്നതല്ല. അത് പഴയ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് പുതിയതൊന്ന് സ്വയം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള യാത്രയാണ്. ആ യാത്ര യിൽ ഏറ്റവും ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കുന്നത് പുറത്തുള്ള ലോകമല്ല; സ്വന്തം മനസ്സാണ്. പുതിയ രാജ്യം, പുതിയ ഭാഷ, പുതിയ ജോലി, പുതിയ സംസ്കാരം ഇതെല്ലാം ഒരേസമയം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഉത്കണ്ഠയും അമിത ചിന്തയും സ്വാ ഭാവികമായി ഉണ്ടാകാം. എപ്പോഴും തെറ്റു പറ്റുമോ എന്ന ഭയം ആത്മവിശ്വാസം കുറയ്ക്കുകയും ചെറിയ കാര്യങ്ങൾപോലും വലിയ പ്രശ്നങ്ങളായി അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ഏകാന്തത - നാട്ടിലായിരിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് ഒരു വിഷമം വന്നാൽ സുഹൃത്തുക്കളും വീട്ടുകാരും എല്ലാവരും കൈത്താങ്ങായുണ്ട്; അവരുമായി സന്തോഷങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും പങ്കുവയ്ക്കാം.

എന്നാൽ നമ്മുടെ ഈ പ്രവാസ ജീവിതത്തിൽ അതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ വളരെ കുറവാണ്. ഒരു ശരാശരി പ്രവാസി നാടുവിടുമ്പോൾ എയർ ലൈൻസ് അനുവദിക്കുന്ന 30 കിലോ സാധനങ്ങൾ മാത്രമല്ല കൊണ്ടുപോകുന്നത്. കുറേയേറെ ഭയവും ആകാംക്ഷയും, കുറച്ചു കുറ്റബോധവും ഒരുപാട് പ്രതീക്ഷകളും കൂടെയുണ്ടാകും. പക്ഷേ ആ പെട്ടി പുറത്തു കാണില്ല...അതിൻറെ ഭാരം അവർ ദിവസവും വഹിച്ചുകൊ ണ്ടിരിക്കും.

നാട്ടിലായിരിക്കുമ്പോൾ ചിന്തിക്കും, വിദേശത്ത് പോയാൽ എല്ലാം ശരിയാകുമെന്ന്... വിദേശത്ത് എത്തിയാലോ നാട്ടിൽ ആയിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായി രുന്നു എന്നു തോന്നും. ഒരു ചിന്ത കഴിയുമ്പോൾ മറ്റൊന്ന്...!

വെളിനാട്ടിൽ സങ്കടം വന്നാലും സന്തോഷം വന്നാലും ഇടക്കിക്കിടെ പോയി ഫ്രിഡ്ജ് തുറന്നു നോക്കാം എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു വഴിയുമില്ല. പുറത്ത് ചിരിച്ചാലും ഉള്ളിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടതിന്റെ വേദന ഉണ്ടാകാം. അതിനേക്കാൾ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ് എല്ലാം ശരിയാണെന്ന് മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ അഭിനയിക്കുക എന്നത്. നാട്ടിലുള്ളവർ ചോദിക്കുമ്പോൾ ഒന്നും ചിന്തിക്കാതെ ചിരിച്ചുകൊ ണ്ട് പറയും "സൂപ്പർ ആണ്" ഇവിടെ എന്ന്. പക്ഷേ ആ ചിരിയുടെ പിന്നാമ്പുറത്ത് ഉറക്കം വരാത്ത രാത്രികളും സാമ്പത്തിക പിരിമുറുക്കങ്ങളും തോരാത്ത കണ്ണുനീരും ഉണ്ടായേക്കാം.

നമ്മളിൽ പലരും ഈവക പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ഗംഭീരമായി പരിഹരിച്ച് ജീവിതത്തിൽ വലിയ ഉയർച്ചയിലെത്തുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ചുരുക്കം ചിലരെങ്കിലും ഈ വിഷമഘട്ടങ്ങളെല്ലാം തരണം ചെയ്യാൻ പ്രയാസപ്പെടാറുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ജീവിത നിലവാരത്തിലും വളരെ ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് മലയാളിയുടേത്. എങ്കിലും നമ്മുടെ ഇടയിലും വിഷമങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ധാരാളം "ഉണ്ണി"മാർ ഉണ്ട്. ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ അവരെ ഒറ്റപ്പെടുത്താതെ, പരിഹസിക്കാതെ, പരിഗണനയും, സാന്ത്വ നവും, കരുതലും നൽകി ചേർത്തു പിടിക്കുകയും, വീണു പോകാതെ താങ്ങിനിർത്തുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരു ബാദ്ധ്യത നമുക്കുണ്ട്!

ഉണ്ണി ഇന്ന് നാട്ടിൽ നിന്ന് തിരിച്ചു പോവുകയാണ്. ബന്ധുക്കളുടെയും സുഹൃത്തുക്കളുടെയും അകമഴിഞ്ഞ സ്നേഹവും പിന്തുണയും, ശരിയായ ചികിത്സയും കൗൺസിലിംഗും അദ്ദേഹത്തിന് പുതിയ പ്രതീക്ഷയും ആത്മവിശ്വാസവും നൽകി. മദ്യപാനശീലത്തോട് പൂർണമായി വിടപറഞ്ഞ്, ഒരിക്കൽ മനസ്സിനെ അലട്ടിയിരുന്ന പേടിയും ഉത്കണ്ഠയും പിന്നിലാക്കി, സന്തോഷവും സമാധാ നവും നിറഞ്ഞ പുതിയൊരു ജീവിതത്തിലേക്കാണ് ഇന്ന് അദ്ദേഹം ചുവടുവെക്കുന്നത്.

ഈ വിജയം അദ്ദേഹത്തിന്റേത് മാത്രമല്ല; ഒപ്പം നിന്ന ഓരോരുത്തരുടെയും കരുതലിന്റെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും വിജയ മാണ്. ഈ പുതിയ യാത്രയിൽ ഓരോ ദിവസവും പ്രതീക്ഷയും ആരോഗ്യവും സമാധാനവും സന്തോ ഷവും നിറഞ്ഞതാകട്ടെ. ജീവിതം ഇനി കൂടുതൽ മനോഹരമായ അനുഭവങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും സമ്മാനിക്കട്ടെ.

രെഞ്ജിത് ജോസ്: രെജിസ്റ്റേർഡ് സോഷ്യൽ വർക്കർ. ഒരു NGO യിൽ സർവീസ് മാനേജർ ആയി ജോലി ചെയ്യുന്നു. കുടുംബത്തോടൊപ്പം "ഗ്ലെൻ ഈഡൻ" ൽ താമസം

ജൂബി ജോസ്

ഒരു വട്ടം കൂടി...

ബസ്സിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി പണ്ടത്തെ ആ വഴികളിലൂടെ ഒരിക്കൽ കൂടി നടന്നു. ഇത്തവണ ഒറ്റക്കാണ് വരവ്; ചുമ്മാ ഒരു രസം... പണ്ടത്തെ ചെമ്മൺ പാതയെല്ലാം കറുത്ത മിനുമിനുത്ത ടാറിട്ട വഴികളായി മാറി...വെട്ടുകല്ല് കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയ ചെറു മതിലുകളെല്ലാം പല നിറത്തിലും തരത്തിലും ഉള്ള വലിയ മതിലുകളായി മാറ്റി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ടിവിടെ ഒരു ബേക്കറി ഉണ്ടായിരുന്നു. ബസ്സ്റ്റോപ്പിന്റെ തൊട്ടടുത്ത് ഒറ്റ മുറി കട... പുറത്തുനിന്നും സാധനം വാങ്ങാൻ പറ്റുന്ന തരം കട. അവിടെ ഒരു കുഞ്ഞു ചില്ലലമാരയിൽ നാടൻ പലഹാരങ്ങളും നാരങ്ങാ വെള്ളവും പല തരം വാഴപ്പഴങ്ങളും ഒക്കെ ആയിരുന്നു വിറ്റിരുന്നത്. അവിടെ നിന്നാണ് ബന്ധുവീടുകളിലേക്കുള്ള പലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങിയിരുന്നതും.

ഇന്ന് അത് എ.സി.യുടെ കുളിരുള്ള കടയായി പരിണാമം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉള്ളിലേയ്ക്ക് കയറിയപ്പോൾ ഒരു പത്തു പതിനഞ്ചു പേർക്ക് ഇരുന്നു ലഘു ഭക്ഷണം കഴിക്കാനുള്ള സംവിധാനം ഉണ്ട്. ഉള്ളിലെ ചില്ലലമാരികളിൽ കാക്കത്തൊള്ളായിരം പലഹാരങ്ങൾ... സ്വദേശിയും വിദേശിയും ആയ മിട്ടായികൾ, പലതരം പാനീയങ്ങൾ, മെനു കാർഡ് വരെ ഉണ്ട്. കടക്കാരനെയും ജീവനക്കാരനെയും ഒന്നും പരിചയം തോന്നുന്നില്ല. പല നിറത്തിലും തരത്തിലും ഉള്ള പലഹാരങ്ങൾ എന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. ഷുഗറും പ്രഷറും കൊളസ്ട്രോളും ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഉള്ളത് കാരണം ഭക്ഷണം നിയന്ത്രിക്കണം.

പണ്ട് ചെറുപ്പത്തിൽ തിന്നാൻ കൊതിയും വിശപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് പക്ഷേ അമ്മയുടെ പേഴ്സിൽ പണം കുറവായിരുന്നു. പഠിച്ചു വലുതായി ജോലി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഇഷ്ടത്തിന് ലഡ്ഡുവും ജിലേബിയും ഒക്കെ വാങ്ങി കഴിച്ചോളാൻ അന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞു. ഇന്ന് പേഴ്സിൽ പണം ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഉണ്ട്. പക്ഷേ ശരീരം അനുവദിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ ഓരോ അവസ്ഥകൾ! ഏതായാലും കേറിയതല്ലേ എന്ന് കരുതി ഒരു മധുരം ഇല്ലാത്ത ചായ കുടിച്ചു. വീണ്ടും ഇറങ്ങി വഴിയിലെ കാഴ്ചകളിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ചു.

പഴയ കെട്ടിടങ്ങൾ തന്നെ... പക്ഷേ എല്ലാം മോടി പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നല്ല ചായങ്ങൾ പൂശിയും, കണ്ണാടി ചുവരുകൾ നിർമിച്ചും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പള്ളിയുടെ നേരെ എതിരെ ഒരു ചായക്കട ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പച്ചനൊക്കെ രാവിലെ കുർബാന കഴിഞ്ഞു ഒരു കാലി ചായ കുടിച്ചു നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങൾ പറയാനും റേഡിയോ കേൾക്കാനും ഒക്കെ വന്നിരുന്ന സ്ഥലം... ഇന്ന് അത് എ.സി-നോൺ എ.സി. ഫാമിലി റെസ്റ്റോറന്റ് ആണ്. പഴയ അപ്പാപ്പൻ ഒക്കെ മരിച്ചു പോയോ ആവോ? ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ആണ് ഇപ്പോൾ ക്യാഷ് കൗണ്ടറിൽ

ഇരിക്കുന്നത്.
പള്ളിയുടെ മുന്നിലൂടെ ആണ് വഴി. പഴയ നീലയും വെള്ളയും കുമ്മായം പൂശിയ പള്ളിയുടെ സ്ഥാനത്തു ഇന്ന് ഒരു അത്യാഡംബര സമുച്ചയം! കോടികൾ മുടക്കി പുതിയ പള്ളി പണിത കാര്യം ഞാനും കേട്ടിരുന്നു. എങ്കിൽ പിന്നെ ഒന്ന് കണ്ടു കളയാം എന്ന് കരുതി. ഇട ദിവസം ആയിരുന്നുവെങ്കിലും ഒരു വശത്തെ വാതിൽ തുറന്നു കിടന്നിരുന്നു. അതിലൂടെ അകത്തേയ്ക്കു കയറി... എന്റെ തോമ്മാശ്ലീഹായെ, നിന്റെ ഒരു ഭാഗ്യം!
നല്ല കുളിർമയുള്ള അകത്തളം... വില കൂടിയ വിദേശ നിർമിത ഗ്രാനൈറ്റ് പാകിയ തറ... അതിനു മീതെ പതുപതുത്ത പരവതാനി... അറബിക്കഥകളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുത വിളക്കുകൾ... കൊത്തുപണികൾ നിറഞ്ഞ മേൽക്കൂര... വർണാഭമായ സ്വർണം പൂശിയ അൾത്താര... അതിന്റെ നടുവിൽ കുരിശിൽ തൂങ്ങിയ കർത്താവ്...
കർത്താവിന് മാത്രം ഒരു മാറ്റവും ഇല്ല!
മുകളിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ ഭീമാകാരമായ രണ്ടു സീലിംഗ് ഫാനുകൾ... ഹെലികോപ്റ്ററിലെ റോട്ടർ ബ്ലേഡ് പോലെ! വേറെ ഏതോ പള്ളിയിൽ ഇത് വൃത്തിയാക്കുവാൻ കയറി, താഴെ വീണു ജീവൻ പൊലിഞ്ഞ മലയാളിയെയും ബംഗാളിയെയും ഞാൻ ഒരു നിമിഷം മനസ്സിൽ സ്മരിച്ചു. എന്തോ ഈ പള്ളിയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. പുറത്തിറങ്ങി സെമിത്തേരിയിൽ പോയി മരിച്ചു പോയ കാരണവർമാരെ ഒക്കെ സന്ദർശിച്ചു, സംസാരിച്ചു, കുറച്ചു നേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. പിന്നെ കുറെ നേരം പള്ളിക്കു സമാന്തരം ആയ വയലിലേക്കു നോക്കി വെറുതെ നിന്നു... ഉള്ളിൽ പഴയ കാലത്തെ പള്ളിസ്മരണകളുടെ പെരുന്നാൾ!
വീണ്ടും നടുവഴിത്താരയിലേക്ക്... ഞാൻ ഉൾപ്പെടെ ഒരുപാടു കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിറന്നു വീണ ഒരു കുഞ്ഞു ക്ലിനിക് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് അത് ഒരു മൾട്ടി സ്പെഷ്യാലിറ്റി ബഹുനില സമുച്ചയം ആണ്. എന്റെ ഒക്കെ പ്രസവം എടുത്ത ഡോക്ടർ റിട്ടയർ ആയി, ഭരണം പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് കൈമാറി!
ആമ്പലും താമരയും തെളിനീരും നിറഞ്ഞ തോടും ഹരിതാഭമായ വയലും താറാവിൻ കൂട്ടവും ഒക്കെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ഞാൻ മുന്നോട് നടന്നു. വളവു തിരിഞ്ഞു ഇറക്കം ഇറങ്ങി വന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച എന്നെ തളർത്തി കളഞ്ഞു. പോളയും പായലും അടിഞ്ഞു വൃത്തിഹീനമായ ചെളിവെള്ളം കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന തോട്, വർഷങ്ങളായി കൃഷി ചെയ്യാ തെ കള കേറി നശിച്ചു കിടക്കുന്ന ഏക്കർ കണക്കിന് പാടശേഖരം, താറാവ് പോയിട്ട് തൂവൽ പോലും കാണാൻ ഇല്ല! കര കയ്യേറി, കയ്യേറി ചെറിയ ചെറിയ പെട്ടിക്കടകൾ... കരിക്ക്, ചെറുകടികൾ, കപ്പ, പുഴമീൻ അങ്ങനെ അങ്ങനെ ചെറുകിട ബിസിനസ്സുകൾ. കാൽനട യാത്രക്കാർ കുറവായതിനാൽ കടന്നുവരുന്ന വാഹനങ്ങൾ പാർക്ക് ചെയ്തു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി പോകുന്നു... ചിലർ വലിയ ധൃതിയിൽ ചില്ലു മാത്രം താഴ്ത്തി സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി പോകുന്നു... ഈ കടകളുടെ എല്ലാം അവശിഷ്ടങ്ങൾ തോട്ടിലും പാടത്തും ഒക്കെ വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!
ഇത് എന്റെ നാടല്ല, എന്റെ നാട് ഇങ്ങനെ അല്ല! വീണ്ടും മുന്നോട്ട്, ഇനിയും എന്തൊക്കെ കാണണം? പഴയ ഊടുവഴികളും കയ്യാലയും

ഒന്നും തന്നെ കാണാനില്ല ... എല്ലാവരും അവര വരുടെ വീടും പറമ്പും വലിയ മതിലുകൾ കെട്ടി മറച്ചിരിക്കുന്നു. മിക്ക വീടുകളിലും ഇരുചക്ര വാഹനമോ നാൽചക്ര വാഹനമോ ഉണ്ട്. പരിചയം ഉള്ള ഒരു മുഖവും ഇതുവരെ കണ്ടില്ല. എല്ലാവരും എനിക്ക് അന്യരാണ്. പഴയ എൽ.പി. സ്കൂളിന്റെ പരിസരം ആയി... വഴിയിൽ നിന്ന് നോക്കിയാൽ നീളൻ വരാന്തയും ക്ലാസ് മുറികളും നടുമുറ്റവും കളിസ്ഥലവും ഒക്കെ കാണാമായിരുന്നു... ഇന്ന് വലിയ മതിലും കൂറ്റൻ ഗേറ്റും മറച്ച ഒരു ബഹുനില കെട്ടിടം കാണാം. അകത്തു കുട്ടികൾ ഉണ്ടാകുമോ എന്തോ?

പഴയ കുരിശുപള്ളി കവലയിൽ എത്തി; ചുറ്റും ഒന്ന് നോക്കി. വേലി കെട്ടി തിരിച്ച ഒറ്റ നിലയുള്ള ഇഷ്ടിക വീടുകൾ ഒന്ന് പോലും കാണാൻ ഇല്ല. പകരം സിമന്റും കമ്പിയും കൊണ്ട് നിർമിച്ച ഇരുനില മാളികകൾ. പഴയ പലചരക്കുകട ഒരു സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് ആയി മാറി... ഒറ്റ ഷട്ടറിട്ട ഒരു ബാർ ബർഷോപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനത്തു ഇപ്പോൾ ഹെയർ സലൂൺ- മുടി വെട്ടുന്നവൻ ബംഗാളി ആണെന്ന് തോന്നുന്നു. പഴയ തയ്യൽക്കട ഫാഷൻ ഹബ് ആയി മാമ്മോദീസ മുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

കുറച്ചു ബന്ധുവീടുകൾ ഒക്കെ സന്ദർശിച്ചു, എല്ലാ വീട്ടിലും പ്രായമായ ഒരു അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും മാത്രം; ചില വീടുകളിൽ വേലക്കാരോ ഹോം നഴ്സോ ഉണ്ട്. പെട്ടെന്ന് ഒരു പരിചിത മുഖം കണ്ടപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും സന്തോഷം... ആവേശം! കുറച്ചു നേരം വിശേഷങ്ങൾ ഒക്കെ പങ്കുവച്ചു കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ എൻറെ അയനം തുടർന്നു.

പിന്നിട്ട വഴികളിൽ ഒന്നും ഒരു കാൽനട യാത്രികനെയും കണ്ടില്ല. കാറുകളും ഇരുചക്ര വാഹനങ്ങളും ഓട്ടോറിക്ഷകളും തുരുതുരാ പാഞ്ഞു പോകുന്നു. ബസ് സർവീസ് ഇല്ലാത്ത വഴി ആയതു കൊണ്ട് അത് മാത്രം കണ്ടില്ല. ഞാൻ മാത്രം ഏകാന്തപഥിക... ചില വീടുകളുടെ സിറ്റൗട്ടിൽ നിന്നും ചിലർ തല പൊക്കി നോക്കി, ഏതവളാ ഈ നടന്നു പോകുന്നത് എന്ന മട്ടിൽ. ആ, ആരെങ്കിലും ആവട്ടെ എന്ന ഭാവത്തിൽ വീണ്ടും ചതുര സ്ക്രീനിന്റെ വെള്ളിവെളിച്ചത്തിലേക്ക് തല കുമ്പിട്ട് ഇരിക്കുന്നവർ...

അവസാനം തറവാടിന്റെ അടുത്ത് എത്താറായി. നേരം ഉച്ചയോട് അടുക്കുന്നു, ചുമ്മാ വീടുകളുടെ ചിമ്മിനിയിലേക്കു ഒന്ന് എത്തി നോക്കി. ഒരു വീട്ടിലും അടുപ്പു പുകയുന്നില്ല. ചില അടുക്കള കളിൽ നിന്ന് കുക്കറിന്റെ വിസിൽ കേൾക്കാം. ബാക്കി ഉള്ളവർ രാവിലെ തന്നെ ഉണ്ടാക്കി വച്ചിട്ടുണ്ടാകാം, അല്ലെങ്കിൽ വല്ല മന്തിയോ ബിരിയാണിയോ ഒക്കെ പാർസൽ വരുന്നുണ്ടാകാം. പഴയ കാലത്തെ പോലെ നാവിൽ കൊതി ഊറുന്ന കറിമണങ്ങൾ ഒന്നും കാറ്റിൽ ഇല്ല. തറവാട്ടിലേ ക്കുള്ള ഇട വഴിയിലൂടെ ഞാൻ നടന്നു... തെങ്ങും വാഴയും മാവും എല്ലാം മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ സമൃദ്ധിയിൽ നിറയെ ഇലകളും ശാഖകളും ആയി നിൽക്കുന്നു. വകഞ്ഞു മാറ്റി വേണം നടക്കാൻ.

പണ്ട് അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും ഉള്ളപ്പോൾ അവർ പണിക്കാരെ കൂട്ടി അടിച്ചും, കിളച്ചും, വെട്ടിയും നിരത്തിയും വെടിപ്പായി ഇട്ടിരുന്ന വീടും പറമ്പും ജരാനര ബാധിച്ച ഭൂതഭാവം പൂണ്ടു കിടക്കുന്നു! വീടിൻറെ മുറ്റം നിറയെ കരിയിലകൾ, കിണറിൻറെ മുകളിൽ വിരിച്ച വലയിൽ മുഴുവൻ ചപ്പും ചവറും- മഴയുടെ സംഭാവന! ചുറ്റും ചെറുമതി ലോളം പൊക്കത്തിൽ പടർപ്പുകൾ കേറി വളർന്നു കിടക്കുന്നു. അപ്പച്ചന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പറമ്പിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഏതോ കൈതച്ചക്ക കൃഷിക്കാരന് പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തു. മറുഭാഗം കുറച്ച് കപ്പയും വാഴയും ഒക്കെ നട്ടിട്ടുണ്ട്. പകുതിയും കാറ്റും മഴയും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും കിടക്കുന്നു. ശരിക്കും നാഥനില്ലാ കളരി എന്ന ചൊല്ല് ഇപ്പോൾ അന്വർത്ഥമായിരിക്കു ന്നു. പറമ്പിലൂടെ നടക്കാനുള്ള ത്വര, പാമ്പുകൾ ഉണ്ടാകുമോ എന്ന ഭയം കീഴ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. വീട് തുറന്നു അകത്തേക്ക് കയറണമോ വേണ്ടയോ എന്ന് ശങ്കിച്ച് നിന്നു. ചുമ്മാ ചുറ്റിലും ഒന്ന് നടന്നു നോക്കി. പണ്ട് സമൃദ്ധിയുടെയും ഐശ്വര്യത്തി ന്റെയും അടയാളം ആയിരുന്ന തൊഴുത്ത്, ഇന്ന് വിറകുപുര ആണ്. ടെറസിലേക്കുള്ള പടികൾ കയറി പോകാതെ ഇരിക്കാൻ ഇരുമ്പു ഗേറ്റ് ഇട്ടു പൂട്ടി ഇരിക്കുന്നു. പഴയ പേരമരം വെട്ടിക്കളഞ്ഞു... തോട് എല്ലാം നികത്തി... വയലുകളിൽ കൃഷി നിന്ന് പോയിട്ട് വർഷങ്ങൾ ആയി. അപ്പച്ചന്റെ ഒക്കെ തലമുറയിലെ ആളുകൾ ആരോഗ്യം ഉള്ള കാലം വരെ കൃഷി സജീമായിരുന്നു. പിന്നീടുള്ള തലമുറ പഠിച്ച് ഉദ്യോഗം നേടി കടൽ കടന്നു പോയി. ഇനി ഇവിടെ ആര് കൃഷി ചെയ്യാൻ? കൈ നിറയെ പണവും കടയിൽ അരിയും ഉണ്ടല്ലോ!

തൊണ്ടക്കുഴിയിൽ ചെറിയ ഒരു ഗദ്ഗദം ഉരുണ്ടു കൂടി വന്നു. പണ്ടത്തെ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെ ഓർത്തു പോയി. ഇനി ഇവിടെ നിന്നിട്ട് ഒരു കാര്യവും ഇല്ല എന്ന് മനസ്സിലായത് കൊണ്ട് വന്ന വഴിയേ പതുക്കെ തിരിച്ചു നടന്നു.

ഓർത്തുവയ്ക്കാൻ മധുരമുള്ള ഒരോർമ്മയും ഇല്ലാതെപോയ ഒരു വരവായിരുന്നു ഇത്!

Juby Dawn Johns is a Clinical Coach at Middlemore hospital.

കഥ

മേരിക്കുട്ടി
സെബാസ്റ്റ്യൻ

പ്രൂണിങ്

1

മനോഹരമായ ഉദ്യാനം കണ്ട് മദിച്ചാണ് പൂമ്പാറ്റ ആടിപ്പാടിയെത്തിയത്. ഹോ, ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള സുന്ദരികൾ... ഇതിൽ ആരെ പ്രണയിക്കണം എന്ന് മൂപ്പർക്ക് സന്ദേഹമായി. റോസും, മുല്ലയും, തെച്ചിയും, ചെമ്പരത്തിയും ഒക്കെ അപ്രതീക്ഷിതമായി കടന്നു വന്ന സുന്ദരനെ കടമിഴികൾ കൊണ്ട് നോക്കി സ്വപ്നം കാണാൻ തുടങ്ങി.
മനോഹരിയായ റോസിലേക്ക് അവന്റെ കണ്ണുകൾ എത്തി... കുടമുല്ലയും, തെച്ചിയും സങ്കടപ്പെട്ടു.
"വേഗം വരൂ...തന്റെ നാഴികകൾ എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു"... റോസ് തിടുക്കംകൂട്ടി.
പെട്ടെന്നാണ് ഒരു കുട്ടി റോസിനെ സമീപിക്കുന്നത് കണ്ടത്. റോസ് ഞെട്ടി വിറച്ചു, പ്രേമസാഫല്യത്തിന് മുൻപേ ദാരുണാന്ത്യമോ?
പൂമ്പാറ്റയും തരിച്ചു നിന്ന് പോയി, പിന്നെ പുറകോട്ടു മാറി, മുല്ലയുടെ തോളിൽ ഇരുന്നു.
മുല്ല പരിഭവിച്ചു...
"നിനക്ക് സമ്മാനിക്കാൻ എന്നിൽ പൂക്കൾ അവശേഷിക്കുന്നില്ലല്ലോ, എന്തേ നേരത്തെ വന്നില്ല"?
അവൻ വെറുതെ ചിരിച്ചു...നാടോടികളായ തങ്ങൾക്ക് ഏതുദ്യാനവും കേറിയിറങ്ങാം! നിൽക്കുന്നയിടം മാത്രം സ്വന്തമായ അവരെപ്പറ്റി അവന് സങ്കടം തോന്നി.
ഏതായാലും കുട്ടി റോസിനടുത്തെത്തി. മനോഹരമായ പൂക്കളെ അരുമയായി തലോടി...
"ഹായ് ഈ ഈ റോസിനെന്ത് സുഗന്ധം"!
പിന്നെ സ്വൽപ്പം മാറി ഇല കാണാത്ത വിധം പൂചൂടി നിൽക്കുന്ന ചെത്തിയിലേക്കായി അവന്റെ ശ്രദ്ധ. ഓ സമാധാനമായി, ഇനി ധൈര്യമായി തേൻ ഉണ്ണാം, പ്രണയിക്കാം!
പൂമ്പാറ്റ റോസിനെ സമീപിച്ചു, പക്ഷെ സമയം വൈകിയിരുന്നു... സ്പർശിക്കും മുൻപേ മനോഹരമായ ദളങ്ങൾ ചിതറി വീഴുന്നത് കണ്ട് നിൽക്കാനേ അവന് കഴിഞ്ഞുള്ളു...ഉടൻ തന്നെ അവിടം വൃത്തിയാക്കുന്ന ജോലി ഇളം കാറ്റേറ്റെടുത്തു!
"ഓ, റോസിലെ പൂക്കളെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞല്ലോ, വെട്ടിയൊരുക്കാൻ സമയമായി". തോട്ടക്കാരന്റെ കൈയിലെ കത്രിക കണ്ട് റോസ് കണ്ണുകൾ ഇറുക്കെ പൂട്ടി.
കുടമുല്ലയുടെ മറവിലിരുന്ന് പൂമ്പാറ്റയും മറ്റു ചെടികളും അത് കണ്ടു കൊണ്ടിരുന്നു.
വേദനകൾക്കൊടുവിൽ കണ്ണ് തുറന്ന റോസ് തന്റെ ചുവട്ടിൽ വാത്സല്യത്തോടെ വെള്ളവും വളവും നിറക്കുന്ന തോട്ടക്കാരനെ കണ്ടു, കൂടെ കീടങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ മരുന്നും.
പൂമ്പാറ്റ ഒന്ന് ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. ഇനിയും വരാം എന്ന് പറഞ്ഞു യാത്രയായ അവൻ ആഴ്ചകൾക്കു ശേഷം വന്നപ്പോൾ കണ്ടത് വിടരാൻ വെമ്പി നിൽക്കുന്ന പൂമൊട്ടുകളാൽ അലംകൃതയായ റോസിനെയാണ്!
"റോസ്, നീ പഴയതിലും സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നു"...
അവൻ മന്ത്രിച്ചു! അവൾ ഒന്ന് നാണിച്ചു, അതാ മൊട്ടുകൾ വിരിയുകയായി, നിറവസന്തം കണ്മുൻപിൽ!!

Smartlife

A Smart Companion Forever

INSURANCE & MORTGAGES

OUR TEAM

SREEJITH BABU	SINDIN PRINCE	DEEPU PETER	SUBHASH R	DIGIN JOHNSON	MEBIN JOHN	MANOJ CHERIA

021 233 0287 , 0800 767 853

2

പെട്ടെന്ന് എന്തോ തീരുമാനിച്ചുറച്ചതു പോലെ അഖിൽ പാർക്കിലെ ചാരുബെഞ്ചിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് ഫോൺ എടുത്ത് ധൃതിയിൽ എന്തോ തിരഞ്ഞു തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും പകലിന്റെ സൗന്ദര്യം ഒപ്പിയെടുത്ത് അസ്തമയ സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറോട്ട് നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

"സോറി അഞ്ജലി, എന്റെ ഈഗോ ആയിരുന്നു എല്ലാത്തിനും കാരണം...അത് തിരുത്താൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്, നമുക്ക് ഒന്ന് കാണാൻ പറ്റുമോ?"

വാട്സാപ്പിലെക്കു വന്ന സന്ദേശം കണ്ട് അഞ്ജലിയുടെ ഉള്ളുലഞ്ഞു.

പിന്നെ കൈയിലെ ഗ്ലൗസ് ഊരി രോഗിയെ പറഞ്ഞയച്ചു. കസേരയിലേക്ക് അമർന്നിരുന്നു...

നല്ല തിരക്കുള്ള ദിവസമായിരുന്നെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ ഒരു വർഷമായി കൊണ്ട് നടക്കുന്ന നെഞ്ചിലെ അനിശ്ചിതത്തിന്റെ ഭാരം പതുക്കെ ഇല്ലാതാകുന്നത് അവളറിഞ്ഞു. തന്റെ വാശിയും വീട്ടുകാരുടെ അനാവശ്യമായ ഇടപെടലുകളും ആണ് ഒരു വിവാഹമോചനത്തിന്റെ വക്കിലേക്ക് തന്നെയും അഖിലിനെയും എത്തിച്ചത് എന്ന് അവൾ നിറകണ്ണുകളോടെ ഓർത്തു...കവിളിലൂടെ ഒഴുകിയിറങ്ങിയ കണ്ണുനീർ അവളുടെ മനസിനെയും കഴുകി... അവിടെ പുത്തൻ പ്രതീക്ഷകൾ പുനർജനിക്കുകയായി!

അപ്പോഴേക്കും അഖിൽ കണ്ടുമുട്ടേണ്ട സ്ഥലത്തിന്റെ അഡ്രസ് അയച്ചിരുന്നു, അതെ സ്ഥലം തന്നെ, വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് തങ്ങളുടെ പ്രണയം പരസ്പരം ഏറ്റു പറഞ്ഞത് ഇവിടെ വച്ചായിരുന്നു.

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു രവി ഉറ്റ സുഹൃത്ത് അഖിലിനെ കാണാൻ വന്നു. പിരിഞ്ഞു താമസിച്ചിരുന്നെങ്കിലും തന്നെയും അഞ്ജലിയെയും രവിയും വനജയും ഹൃദയത്തോട് ചേർത്തു് പിടിച്ചിരുന്നു.

"അഖിൽ, നാളെയല്ലേ കോടതിയിൽ വിധി പറയുന്ന ദിവസം, എന്താ നിങ്ങളുടെ പ്ലാൻ? കോടതി നിർദ്ദേശിച്ച ഫാമിലി കൗൺസിലിങ്ങിനും നിങ്ങൾ പോകാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല!"

രവിയുടെ ശബ്ദത്തിൽ ശാസനയും ഉത്ക്കണ്ഠയും കലർന്നിരുന്നു.

കുടിക്കാൻ ജ്യൂസ് കൊടുത്തു കൊണ്ട് ശാന്തമായി അഖിൽ പറഞ്ഞു.

"രവി, വിവാഹത്തിൽ ഈഗോ, വാശി,മറ്റുള്ളവരുടെ അനാവശ്യമായ ഇടപെടലുകൾ എന്നിവ സമയത്തിന് വെട്ടിക്കളയണം... അപ്പോഴേ ബന്ധത്തിന് തളിർക്കാനും പൂക്കാനും സ്ഥലം കിട്ടുകയുള്ളു. അത് മനസ്സിലാക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു വർഷം വേണ്ടി വന്നു..."

അഖിൽ പറയുന്നത് മനസ്സിലാകാതെ കണ്ണ് മിഴിച്ചു നിന്ന രവിയോട് ചിരിച്ചു കൊണ്ട് അഖിൽ തുടർന്നു...

"ഇന്നലെ ഞാൻ അഞ്ജലിയെ കാണാൻ പോയിരുന്നു".

പിറ്റേന്ന് കോടതിയിൽ അഖിലിന്റെയും അഞ്ജലിയുടെയും പേര് വായിച്ചപ്പോൾ അവർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല!

പഴയ മുറിവുകൾ ഉണങ്ങി പ്രണയത്തിന്റെ പുതുവസന്തം ആഘോഷിക്കുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു അവർ...

അതെ, ചില വെട്ടിയൊരുക്കലുകൾ ജീവിതത്തിലുടനീളം അനിവാര്യമാണ്, അത് നമ്മെ കൂടുതൽ കരുത്തുറ്റവരാക്കുകയും, പുതിയൊരു തുടക്കത്തിന് ഇടം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു!

Marykutty Sebastian: Working as nurse in Middlemore hospital.

ലേഖനം

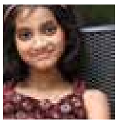

തെരേസാ
ജ്യോതിസ്

പുസ്തകങ്ങളുടെ ലോകം

വായന എന്ന് പറയുമ്പോൾ എന്റെ മനസിലേക്ക് ആദ്യം ഓടി എത്തുന്നതു എന്താണെന്ന് അറിയാമോ ? എന്റെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ!

ഈ ലോകത്തു എല്ലാവർക്കും കൂട്ടാൻപറ്റുന്ന നല്ല കൂട്ടുകാർ ആണ് പുസ്തകങ്ങൾ. കുഞ്ഞുണ്ണിമാഷിൻെ മനോഹരമായ വരികൾ എനിക്ക് ഓർമ വരുന്നു.

"വായിച്ചാൽ വളരും, വായിച്ചില്ലേലും വളരും
വായിച്ചാൽ വിളയും, വായിച്ചില്ലെങ്കിൽ വളയും "

അറിവ് കൂട്ടാനുള്ള നല്ല വഴിയാണ് വായന, അതിനാൽ പുസ്തകങ്ങളുമായി ചങ്ങാത്തം oruകൂടണം .

പുസ്തകങ്ങളും ചങ്ങാതിമാരും ഒരു പോലെ ആണ് എന്ന് പറയാറുണ്ട് . നല്ല പുസ്തകം ഒരുവനെ നന്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. കുട്ടികളായ നമ്മൾ മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്നും അദ്ധ്യാപകരിൽ നിന്നും അറിവുകൾ നേടുന്നു. അറിവിനെ വളർത്താൻ പുസ്തകങ്ങൾ സഹായിക്കുന്നു. അത് മാത്രമോ ? നമ്മുടെ ശരീരത്തിന് വ്യായാമം വെണ്ടത് പോലെ മനസിനും വ്യായാമം വെണം. നല്ല വായന ശീലം മനസ്സിന്റെ വ്യായാമം ആണ്.

കുട്ടികളായ നമുക്ക് കഥകളും പാട്ടുകളും ഗുണപാഠ കഥകളും ഉള്ള ധാരാളം പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ നമ്മുടെ മനസിന് സന്തോഷം തരുന്നു. വായന ഭാഷാ ശേഷി മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും, ഭാവനാ ശക്തി വളർത്തുകയും, ഏകാഗ്രതയും ഓർമശക്തിയും കൂട്ടുകയും നല്ല മൂല്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യന്നു

മഹാത്മാ ഗാന്ധി, എ. പി. ജെ. അബ്ദുൽ കലാം, ഐൻസ്റ്റീൻ, എബ്രഹാം ലിങ്കൺ, അങ്ങനെ ഒരു പാട് മഹാത്മാരെ നമുക്കറിയാം. ഇവർ ഒക്കെ നല്ല വായനാ ശീലം ഉള്ളവർ ആയിരുന്നു. വായനയാണ് അവരെ ഉയരങ്ങളിൽ എത്തിച്ചത്.

ഇംഗ്ലീഷ് ചിന്തകനായ ഫ്രാൻസിസ് ബേക്കൺ പറഞ്ഞത് പോലെ "ചില പുസ്തകങ്ങൾ രുചിച്ചു നോക്കണം; ചിലതു വിഴുങ്ങണം; ചിലതു ചവച്ചരച്ചു ദഹിപ്പിക്കണം!" അതായതു പലതരം പുസ്തകങ്ങൾ ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ പലതരം വായനകളും ഉണ്ട്.

എനിക്കും ഉണ്ട് പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു ലോകം...

പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് വേറെ ഒരു ലോകമില്ല. വായന തുടങ്ങിയാൽ ഞാൻ മൊബൈൽ ഫോൺ, ടീവി, ഒക്കെ മറന്നു പോകും.

യാത്ര പോകുമ്പോൾ എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ കൂടെ കൊണ്ട് പോകും .

ചില പുസ്തകങ്ങൾ എന്നെ ചിരിപ്പിക്കുന്നു, ചിലതു ചിന്തിപ്പിക്കുന്നു, ചിലതു നല്ല അറിവുകൾ പകർന്നു തരുന്നു. അത് മാത്രമോ , ലോകത്തെ കാണാൻ എപ്പോഴും യാത്ര പോകണം എന്നില്ല, കൈയിൽ ഒരു നല്ല പുസ്തകം ഉണ്ടായാൽ മതി.

വായനാദിനത്തിൻറെ പിതാവായ പി. എൻ പണിക്കരെ ഓർക്കുന്ന ദിവസം ആണ് ജൂൺ 19. "വായിച്ചു വളരുക, ചിന്തിച്ചു വിവേകം നേടുക" എന്ന് ഓർമിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വീടുകൾ തോറും നടന്നു.

അതേ കുട്ടുകാരേ, ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചം ആണ് പുസ്തകങ്ങൾ... വെളിച്ചം കണ്ടു വേണം കുട്ടികളായ നമ്മൾ വളരാൻ!

അതിനാൽ ഇന്ന് തന്നെ തുടങ്ങാം,

ഒരു ചെറിയ കവിതയിലൂടെ,
ഒരു ചെറിയ കഥയിലൂടെ,
നിറയട്ടെ, വായനയുടെ വസന്തം!
പരക്കട്ടെ, വായനയുടെ മഹത്വം!

Therese is Year 5 student at St Mark Catholic School, Pakuranga who enjoys reading, writing stories and artwork.

ലേഖനം

സൗമ്യ
സിമിസ്

സ്ക്രീൻ ടൈം:

അളവാണ് പ്രശ്നം, ഉപയോഗമല്ല!

"ദേയർ ആർ എയിറ്റ് പ്ലാനെട്സ് ഇൻ ദി സോളാർ സിസ്റ്റം, ദേ റീവോൾവ് എറൌണ്ട് ദി സൺ"... നാലു വയസുകാരൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഗ്രഹങ്ങൾ, അവയുടെ പ്രത്യേകതകൾ ഒക്കെ പാട്ടിലൂടെ പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഗ്രഹങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ, അവയുടെ പ്രത്യേകതകൾ, രാജ്യങ്ങളും തലസ്ഥാനങ്ങളും, ഒക്കെ അവന് കാണപ്പാഠമായിരിക്കുന്നത് ടീവിയിൽ കാണുന്ന എഡ്യൂക്കേഷൻ വീഡിയോകൾ കണ്ടാണ്. നമ്മൾ പണ്ട് പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു, കാണാതെ പഠിക്കാൻ പാടുപെട്ട. പഠിച്ചാലും ഓർത്തിരിക്കാൻ പ്രയാസപ്പെട്ട പല കാര്യങ്ങളും ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾക്ക് അനായാസേന ഓർത്തിരിക്കാൻ കഴിയുന്നത് ഇതെല്ലാം അവർക്കു കാഴ്ചകളായും പാട്ടുകളായും ഒക്കെ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയുന്നത് കൊണ്ട് കൂടിയാണ്. ഇന്നത്തെ ലോകത്ത് കിട്ടാവുന്ന ഏറ്റവും പുതിയതും വിലയേറിയതുമായ ഏതൊരറിവും കുട്ടികൾക്ക് ഒരു വിരൽത്തുമ്പകലത്തിൽ ലഭ്യമാണ്!

കുട്ടികൾ ഇങ്ങനെ കണ്ടും പഠിച്ചും മുന്നേറുമ്പോൾ അച്ഛനമ്മമാരുടെ ഉറക്കം കെടുത്തുന്ന ഒരു സുപ്രധാന വിഷയമാണ് കുട്ടികളുടെ സ്ക്രീൻ ഉപയോഗം നിയന്ത്രിക്കാവുന്നതിലധികമാവുന്നു എന്നത്. ശിക്ഷണത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പല ആപ്ലിക്കേഷനുകളും വെബ്സൈറ്റുകളും കുട്ടികളുടെ അറിവ് വർധിപ്പിക്കുകയും, പഠനം എളുപ്പമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിലവിലുള്ളതും മുൻപുണ്ടായിരുന്നതുമായ സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ പരിചയപ്പെടുന്നത്, ഉയർന്ന കണ്ടെത്തലുകളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനും അവയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ മനസിലാക്കാനും സഹായിക്കുന്നു. അവരുടെ സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിലും സോഷ്യൽ മീഡിയ - ഓൺലൈൻ ഗെയിമുകൾ ഒരു സുപ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രചോദനം കിട്ടുന്ന തരത്തിലുള്ള, അവരുടെ എഴുതാൻ, പാടാൻ, ചിത്രീകരിക്കാൻ

ഒക്കെയുള്ള താല്പര്യം വളർത്തുന്നതിൽ പല ടീ.വി. ഷോകളും പങ്ക് വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഓൺലൈൻ ഗെയിമുകളും, പസിലുകളുമൊക്ക മാനസിക വ്യായാമം തരുന്നവയും, കുട്ടികളിലെ പ്രശ്ന പരിഹാര ശേഷി വർധിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്നവ യുമാണ്. അത് അവരെ പ്രശ്നങ്ങൾ മനസിലാക്കി, ലക്ഷ്യം നിശ്ചയിച്ചു് മെച്ചപ്പെട്ട തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതായി പല പഠനങ്ങളും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ കുട്ടികൾ സ്ക്രീനിനു മുന്നിൽ കൂടുതൽ സമയം ചിലവഴിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വളരെയേറെ ദോഷങ്ങളുമുണ്ട്. കുട്ടികളുടെ ബൗദ്ധികവും സാമൂഹികവും വൈകാരികവുമായ വികാസങ്ങളി ലുണ്ടാകുന്ന കുറവാണ് ഇതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം. ശ്രദ്ധക്കുറവ്, കണ്ണുരോഗങ്ങൾ, ഭാഷവികാസത്തി നുണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ, ഉറക്കക്കുറവ്, ഉയർന്ന മാനസിക സമ്മർദം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ സ്ക്രീ നിനു മുന്നിൽ കൂടുതൽ സമയം ചിലവഴിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ വളരെ സാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണ്. മറ്റൊരു പ്രധാന പ്രശ്നം അമിത വണ്ണവും അനുബന്ധ ആരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ അമിത വേഗതയിൽ കുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് കുട്ടികളെ അവയിൽ നിന്നകറ്റി നിർത്തുന്നത് തികച്ചും അപ്രായോഗികമാണ്. വിദ്യാഭാസപരമായും സാമൂഹികപരമായുമുള്ള ഗുണസാധ്യതകൾ കണക്കിലെടുത്ത് നിയന്ത്രി തമായ സ്ക്രീൻ ടൈം അനുവദിക്കുകയാണ് ശരിയായ പരിഹാരമാർഗം. മാതാപിതാക്കളുടെ പങ്കാളിത്തവും നിയന്ത്രണവും കുട്ടികൾക്ക് ഗുണകരമായവ മാത്രം തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കലും വളരെ പ്രധാനമാണ്. എന്റെ കുട്ടികളെ ടീ.വി കാണാൻ അനുവദിക്കില്ല, അവരെ ഫോൺ തൊടീക്കില്ല എന്നിങ്ങനെ യൊക്കെ അഭിമാനത്തോടെ പറയുന്ന ചില മാതാപിതാക്കളെ വിദേശമലയാളികൾക്കിടയിൽ കാണാറുണ്ട്. അവർ തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്ക് നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന അറിവുകൾ എത്ര വലുതാ ണെന്ന് മാതാപിതാക്കൾ മനസിലാക്കുന്നില്ലാത്ത താണ് ഇങ്ങനെയൊരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ പലരേയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. കൃത്രിമ ബുദ്ധി, ലോകത്തെത്തന്നെ മാറ്റിമറി ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, അത് കുട്ടികളുടെ പഠനത്തിലും വളർച്ചയിലും എങ്ങനെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താം എന്ന് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശരിയായ മാർഗ്ഗനിർദേശങ്ങളോടെ ഇവ ഉപയോഗിക്കാനും, ശരിയായ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ കുട്ടികളെ ശീലിപ്പിക്കാനും നമുക്ക് കഴിയട്ടെ!

Soumya is a Nurse Consultant working in Alcohol and Drug Services in Victoria. Her professional work is grounded in supporting people through complex health challenges.

കഥ

നിസാ
മോഹൻ

ഇഡ്ഡലി

ഇത്തവണ നാട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അമ്മയുടെ കൂടെ വീട്ടിൽ തന്നെ ഇരിക്കണം. അമ്മ ഉണ്ടാക്കി തരുന്ന ഭക്ഷണം കുറേ തിന്നണം. അതു മാത്രം ആയിരുന്നു കാവ്യയുടെ പ്ലാൻ.
അതിനിടയിൽ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഒന്ന് പോയി ഒരു ഫുൾ ബോഡി ചെക്കപ്പ് ചെയ്തു കളഞ്ഞേക്കാം എന്ന് കരുതിയപ്പോഴാണ്, യൂട്ടറെസ്സിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞു ഫൈബ്രോയിഡിനെ കണ്ടെത്തിയത്.
"അത് എടുത്ത് കളയണതാ നല്ലത്" എന്ന് ഡോക്ടർ
"എത്ര ദിവസം ഹോസ്പിറ്റലിൽ കിടക്കേണ്ടിവരും?" അത് മാത്രം ആയിരുന്നു കാവ്യയുടെ ചോദ്യം.
"മൂന്നു ദിവസം കിടക്കേണ്ടിവരും". എന്ന് ഗൈനക്കോളജി ഡോക്ടർ
'എന്നാൽ ഈ കളിക്ക് ഞാൻ ഇല്ലാ..., ഡോക്ടർ വേറെ ആരേലും പിടിച്ചു സർജറി ചെയ്തോ'
'ഇരുപത്തിയാറു ദിവസത്തിൽ മൂന്നു ദിവസം ഹോസ്പിറ്റലിൽ കിടന്നു കളയാൻ ഞാൻ ഇല്ലാ. ഫൈബ്രോയ്ഡ് അവിടെ തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ, പിന്നെ എപോഴേലും നോക്കാം.' എന്ന് കാവ്യ.
"അയ്യോ, അങ്ങനെ പറയല്ലേ, " എന്ന് ഡോക്ടർ പിന്നെ അതിന്റെ വരുംവരായ്കകളെ കുറിച്ചു ഡോക്ടറുടെ വക ഒരു നീണ്ട ലെക്ച്ചർ...
ഡോക്ടർ പറയുന്നതിൽ ശരിയുണ്ട്, പക്ഷേ, മൂന്നു ദിവസം ഹോസ്പിറ്റലിൽ കിടക്കാന്നു വെച്ചാൽ... "ഡാർക്ക്" ആണ്.
മൂന്നു വർഷം കൂടീട്ടാണ് ഇപ്പോ ഒരു മാസത്തെ ലീവിനു നാട്ടിൽ വന്നത്. അതിൽ നാല് ദിവസം അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ആയി ട്രാവലിന് മാത്രം വേണം. ഇനി ബാക്കി ഉള്ളതിൽ മൂന്നു ദിവസം ഹോസ്പിറ്റലിൽ കളയാൻ പറ്റൂലാ...
"നഹീന്നു... പറഞ്ഞാൽ ... നഹീ ..."
"എന്താണേലും പോകുന്നതിനു മുൻപ് സർജനെ ഒന്ന് കണ്ടിട്ട് പൊക്കോ, ഞാൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് " എന്ന് ഡോക്ടർ
"ആ... കണ്ടേക്കാം. ഇനീപ്പോ ന്യൂസിലാൻറിൽ നിന്ന് ഇവിടെ വരെ വന്നിട്ട് ഒന്ന് കാണാതെ പോയി എന്നു പുള്ളിക്ക് ഒരു വിഷമം വേണ്ടാ..."
സർജനെ കാണാൻ കേറീപ്പോ, ഒരു നൈസ് മനുഷ്യൻ
"സർജറി വേണ്ടേ?" സർജൻ ചോദിച്ചു
"എത്ര ദിവസം കിടക്കണം?" കാവ്യക്കു അത് മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതിയാർന്നു.
"ഒരു ദിവസം മതി, രാവിലെ നേരത്തെ വന്നാൽ, രാവിലെ തന്നെ സർജറി ചെയ്തു തരാം. രാത്രി തിരിച്ചു പോകാം."
ങ്ഹാ ... ഹാ ... നൈസ്...
"ങേ, അങ്ങനെ ആണോ? ഇത് നേരത്തെ പറയണ്ടേ ... എന്നാൽ ഒക്കേ... ചെയ്തേക്കാം. എന്ന് ചെയ്യാൻ പറ്റും? "
" എന്ന് വേണം?" സർജൻ ചോദിച്ചു

"നാളെ പറ്റുവോ?"
"പിന്നെന്താ. തനിക്ക് വേറെ ആരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലേൽ നാളെ തന്നെ ചെയ്യാം" എന്ന് സർജൻ.
അപ്പൊ സെറ്റ് ...
"എങ്കിൽ നാളെ രാവിലെ തന്നെ വരാം, ബാക്കി അറേൻജുമെൻറ്സ് എല്ലാം ഡോക്ടർ ചെയ്തു തരോ?"
"ഇന്ന് രാത്രി കഴിക്കാനുള്ള മരുന്ന് വാങ്ങീട്ടു പൊയ്ക്കോ. ഇന്ന് രാത്രി ഭക്ഷണം കഴിക്കാം, രാവിലെ മുതൽ ഒന്നും കഴിക്കാതെ വേണം വരാൻ. ബ്ലഡ് ടെസ്റ്റിനും ബാക്കി ഡോക്ടേഴ്സിനെ കാണാനും ഉള്ള ഫോംസ് ഞാൻ ഫിൽ ചെയ്തു തരാം".
"ശെരി ഡോക്ടർ"
രാത്രി കഴിക്കാൻ ഒരുപാട് മരുന്നുണ്ടാകും എന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചു ഫർമസിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആകെ രണ്ടു കുഞ്ഞു ഗുളികകൾ മാത്രേ ഉള്ളൂ...
അതും വെറും പതിനൊന്നു രൂപയ്ക്ക്!
"ങേ... ഇത്രോം ഉള്ളോ?"
"ങാ... അതുള്ളൂ. രാത്രി ഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം കഴിക്കണം, രാവിലെ സർജറി ഉള്ളതല്ലേ " എന്നു ഫാർമസിസ്റ്റ്
രാത്രി വീട്ടിൽ എത്തീ അമ്മ ഉണ്ടാക്കി വെച്ചിരുന്നതെല്ലാം വാരിവലിച്ചു തിന്നു കഴിഞ്ഞു ഗുളികകൾ എടുത്തൂ കഴിക്കാൻ.
നല്ല ക്യൂട്ട് ആയിട്ടുള്ള രണ്ടു കുഞ്ഞു ഗുളികകൾ, കൊള്ളാമല്ലോ...
അതെടുത്തു വിഴുങ്ങി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ കാവ്യ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല അതൊരു ചെയ്ത്തായിരുന്നു എന്ന്!
അത് വയർ ഇളക്കാനുള്ള മരുന്ന് ആയിരുന്നു എന്ന് രാത്രി ഏറെ വൈകി ആണ് തിരിച്ചറിഞ്ഞത്.
'അറിഞ്ഞില്ലാ... ആരും പറഞ്ഞില്ലാ...'
രാത്രിയുടെ ഏഴാം യാമത്തിലോ മറ്റോ ആയിരുന്നിരിക്കണം, വയറിനു അകത്തൊരു ഗുളു ... ഗുളു ... എന്തിനു പറയുന്നു, പിന്നെ അങ്ങോട്ട് ഒന്നിനും ഒരു തടസ്സവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ...!
രാത്രിയിലെ ഓട്ട പാച്ചിൽ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു രാവിലെ നേരത്തെ തന്നെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ എത്തി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തപ്പോൾ നേഴ്സ് ആദ്യം ചോദിച്ചത് തന്നെ "രാത്രി കഴിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന മരുന്ന് കഴിച്ചല്ലോ അല്ലേ" എന്നാണ്.
"പിന്നെ... കഴിച്ചു, കഴിച്ചു"!
ബാക്കി എല്ലാം കാവ്യയുടെ മറുപടിയിൽ നിന്ന് തന്നെ നേഴ്സ് മനസിലാക്കി എടുത്തു എന്ന് തോന്നുന്നു. കൂടുതൽ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ലാ.
"പേടി ഇണ്ടോ?"
സർജറിക്കുവേണ്ട പ്രിപറേഷൻസ് ചെയ്യുന്നതിനു ഇടയിൽ നേഴ്സ് ചോദിച്ചു
"ഇല്ലാ ..." പേടിക്കാനുള്ള ബോധം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് പേടിയൊന്നും തോന്നിയിരുന്നില്ല. എന്തേലു

മൊക്കെ ആലോചിച്ചു പേടിക്കാനും വേണമല്ലോ കുറച്ചു ബുദ്ധി!
അതില്ലാത്തതു കൊണ്ട് ആശങ്ക തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.
അങ്ങനെ പ്രിപറേഷൻസ് എല്ലാം കഴിഞ്ഞു സർജറിക്കു കയറ്റി.
തിയേറ്ററിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജൂനിയർ നേഴ്‌സ് പയ്യൻ മരുന്ന് കയറ്റിയപ്പോൾ നന്നായി വേദനിച്ചു. വേദനിപ്പിച്ചതിനു അവനെ നോക്കി കണ്ണുരുട്ടി കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു ഇടയിൽ ആണ് അനസ്തേഷ്യ തന്നത്. അവനെ രണ്ടെണ്ണം പറയാൻ പറ്റുന്നതിനു മുൻപേ ബോധം പോയി.
അങ്ങനെ ആ ചടങ്ങു കഴിഞ്ഞു ... സർജറി കഴിഞ്ഞതും ഐസിയു വിൽ കൊണ്ടുവന്നതും ഒന്നും കാവ്യ അറിഞ്ഞില്ല. നന്നായി ഉറങ്ങി.
ഉറങ്ങി എണീറ്റപ്പോഴേക്കും വൈകുന്നേരം ആയി. ബോധം ഉണ്ടോന്നു അറിയാൻ നേഴ്‌സ് വിളിച്ചെണീപ്പിച്ചപ്പോൾ കാവ്യക്കു ആദ്യം ഓർമ വന്നത് അമ്മ ഉണ്ടാക്കി വെക്കുന്ന ഭക്ഷണം ആണ്. അമ്മ എന്തൊക്കെ ആയിരിക്കും ഉണ്ടാക്കി വെച്ചിരിക്കാ... കാവ്യ ആലോചിച്ചുനോക്കി.... ഓർത്തിട്ടു വായിൽ വെള്ളം വരുന്നു... നല്ല വിശപ്പും ഇണ്ട്.
വർഷങ്ങൾ കൂടി നാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ ആകെ കുറച്ചു ദിവസം ആണ് അമ്മയുടെ കൂടെ കിട്ടുന്നത്. അന്ന്, അതുവരെ പരീക്ഷിച്ചു വിജയിച്ച എല്ലാ വിഭവങ്ങളും അമ്മ ഉണ്ടാക്കി വെക്കും, കാവ്യക്കു കഴിക്കാൻ.
ഉണ്ടാക്കി വെക്കാൻ അമ്മേം... തിന്നാൻ കാവ്യയും... ആഹാ, എത്ര മനോഹരമായ ദിനങ്ങൾ!
"എപ്പോ പോകാൻ പറ്റും?"
കണ്ണ് തുറന്നപ്പോൾ നേഴ്‌സിന്റെ അടുത്ത് കാവ്യ ആദ്യം ചോദിച്ചത് അതാണ്.
"ഡോക്ടർ വന്നു കണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പോകാം."
"ഡോക്ടർ എപ്പോ വരും?
"ഡോക്ടർ ഇപ്പോഴും തിയേറ്ററിൽ ആണ്. കേസ് തീർന്നിട്ടേ റൗണ്ട്സിനു വരൂ. സമയം എടുക്കും. അപ്പോഴേക്കും എന്തേലും കഴിക്കണം. ചായ ഓർഡർ ചെയ്യട്ടേ?" നേഴ്‌സ് ചോദിച്ചു.
" വേണ്ടാ, ഞാൻ വീട്ടിൽ പോയി കഴിച്ചോളാം"
"അത് പറ്റില്ലാ, എന്തേലും കഴിക്കണം, അല്ലേൽ തല കറങ്ങും, ഇന്ന് ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ലാലോ. മരുന്ന് കഴിക്കാനുള്ളതല്ലേ" എന്ന് നേഴ്‌സ്.
‘എന്തേലുമൊക്കെ കഴിച്ചു വയറ്റിലെ സ്ഥലം കളയാൻ പറ്റൂലാ സ്ത്രീയേ ... തനിക്ക് വീട്ടിൽ പോയി കുറെ ഏറെ തിന്നാനുള്ളതാ...’ കാവ്യ ഓർത്തു.
"ചായേം ബണ്ണും ഓർഡർ ചെയ്യാം" എന്ന് നേഴ്‌സ്
'അയ്യേ, ബണ്ണോ? എന്തൊരു പ്രഹസനം ആടോ! കുന്തം!
ആ...ആ... ദാണ്ടേ പറഞ്ഞു തീരും മുൻപേ ബൺ എത്തി.
ഇനീപ്പോ കഴിച്ചില്ലേൽ ആ നേഴ്‌സിനു വിഷമം ആയാലോ?
ആരേം വിഷമിപ്പിക്കരുത്, കുറച്ചു കഴിച്ചേക്കാം. നേഴ്‌സ് കാണെ രണ്ടു കുഞ്ഞു കടി എടുത്തിട്ട് ബാക്കി ആ ബൺ പേപ്പറിൽ പൊതിഞ്ഞു ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചു കാവ്യ.
"കഴിച്ചോ?"
" ആം.. കഴിച്ചു" പിന്നല്ലാ, എന്നോടാ കളി!?
വൈകുന്നേരം എന്നുള്ളത് രാത്രി ആയി ഡോക്ടർ വന്നപ്പോൾ.
"വേദന ഇണ്ടോ? ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു.
"ഏയ് ഇല്ലാ "
"വീട്ടിൽ പോകാം കേട്ടോ. മരുന്നുണ്ട് കഴിക്കാൻ. പിന്നെ കട്ടിയുള്ള ആഹാരമൊന്നും രണ്ടു ദിവസത്തേക്കു കഴിക്കണ്ടാ.
“കഴിക്കണ കാര്യം താൻ ചോദിച്ചില്ലാലോ, അതൊക്കെ ഇവിടെ ഇപ്പോ പറയേണ്ട ആവശ്യം ഇണ്ടോ”? കാവ്യ മനസ്സിൽ ഓർത്തു.
"വളരെ ലൈറ്റ് ആയിട്ട് എന്തേലും കഴിച്ചാൽ മതീ..." ലൈറ്റ് ആയിട്ട് എന്ന് പറയുമ്പോൾ എന്താണോ എന്തോ?
"ലൈറ്റ് ആയിട്ട് എന്ന് പറയുമ്പോൾ... കഞ്ഞി, കഞ്ഞ വെള്ളം, ജ്യൂസ്, ബ്രെഡ്, ബൺ ..."
ദേ പിന്നേം ബൺ! ... ഈശ്വരാ!
വീട്ടിൽ പോകാനുള്ള ആ മൂഡ് അങ്ങു പോയി
ഡോക്ടർ പിന്നേം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു ...
"ഫ്രൂട്ട്സ്സ്, ഓട്സ്...ആ പിന്നെ ഇഡ്ഡലി..."
ങ്‌ഹേ ...
"ഇഡ്ഡലി കഴിക്കാം" ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു
ഇഡ്ഡലി എങ്കിൽ ഇഡ്ഡലി... പുല്ല്!
അമ്മ രാവിലെ ബ്രേക്ക് ഫാസ്റ്റിനു ഇഡ്ഡലി ആണ് ഉണ്ടാക്കിയത്... അത് ബാക്കി കാണും.
തിരിച്ചു പോകാൻ കാറിൽ കയറിയപ്പോൾ അമ്മയെ വിളിച്ചു ആദ്യം ചോദിച്ചത് വീട്ടിൽ ഇഡ്ഡലി ബാക്കി ഇരിപ്പുണ്ടോ എന്നാണ്.
"ആ മോനെ ഇഡ്ഡലി ഉണ്ട് "
അമ്മ എപ്പോഴും മോനെ എന്നാ വിളിക്കാ...
"എന്നാൽ എടുത്ത് വെച്ചോ, ഞാൻ ദേ വരണൂ ..."
വീട്ടിൽ എത്തി ഒന്നു കുളിച്ചു ഫ്രഷ് ആയി കഴിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ ഡൈനിങ്ങ് ടേബിൾ നിറയെ സാധനങ്ങൾ. അമ്മക്കു പകല് മുഴുവൻ ഇത് മാത്രം ആയിരുന്നോ പണി? കാവ്യ ഓർത്തു.
ടേബിളിൽ ഇഡ്ഡലി എവിടെ എന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചു

അതിന്റെ അടുത്തു കസേര വലിച്ചിട്ടു കഴിക്കാൻ ഇരുന്നു, കാവ്യ.
"ദാ... മോനെ ഇഡ്ഡലി... രാവിലെ ഇഡ്ഡലി കഴിക്കാൻ പറ്റീല്ലാലോ "
അമ്മ ഇഡ്ഡലി പത്രം എടുത്ത് നീക്കി വെച്ച് കൊടുത്തു
അമ്മയെ കണ്ണുരുട്ടി ഒന്ന് നോക്കിയിട്ടു കാവ്യ ഇഡ്ഡലി എടുത്ത് പാത്രത്തിൽ വെച്ചു.
അടുത്തിരിക്കുന്ന മോളുടെ പാത്രത്തിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ താറാവ് കറി....
ദേവിയേ... യേ ...
അത് അമ്മ അവൾക്കു സ്പെഷ്യൽ ആയി ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നതു ആണ്.
പിന്നേം കുറെ നോൺവെജ് ഐറ്റംസ് ഉണ്ട് ടേബിളിൽ.
ഈശ്വരാ,..കാവിലമ്മേ, ശക്തി തരൂ ...എന്റെ കൺട്രോൾ പരമ്പര ദൈവങ്ങളേ, ... എന്നെ കാത്തോണേ...
എല്ലാരും കഴിച്ചു തുടങ്ങി. തനിക്ക് മാത്രം എന്താണോ ദേഷ്യം വരണത്? എന്ന് കാവ്യ ഓർത്തു...വിശന്നിട്ടാണോ?
ഇഡ്ഡലി തന്നെ നോക്കി പല്ലിളിക്കുന്നുണ്ടോ?
ഈശ്വരാ... ആ ഡോക്ടർക്കു നല്ലതു മാത്രം വരുത്തണേന്നു കാവ്യ മനസ്സിൽ ഓർത്തു.
"ഈ ഇഡ്ഡലീടെ കൂടെ കറികൾ കഴിക്കാലോ അല്ലേ?" ഒരു പ്രതീക്ഷയിൽ കാവ്യ എല്ലാരേം നോക്കി.
ആരും മിണ്ടുന്നില്ല. അമ്മയുടെ മുഖത്തു ചിരി...
"ഇഡ്ഡലി കഴിക്കണം എന്നല്ലേ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞുള്ളൂ, ഇഡ്ഡലി എന്ത് കൂട്ടി കഴിക്കണം എന്ന് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞില്ലാലോ". കാവ്യ ഒന്നൂടെ പറഞ്ഞു നോക്കി.
എക്സ്പ്ലെയിൻ ചെയ്തത് ആർക്കും മനസിലായില്ല എന്നുണ്ടോ?
ഒന്നൂടെ പറയണോ...ശോ അവസ്ഥ!
"അങ്ങനെ ആണോ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞേ? അത് അങ്ങനെ അല്ലാലോ?" അനിയത്തിയുടെ സംശയം...
"ഓ അങ്ങനെ തന്നെയാ," കാവ്യ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.
വേറെ ആരേലും എതിർപ്പും കൊണ്ട് വരുന്നതിനും മുൻപ് കുറച്ചു താറാവ് കറി കോരി എടുത്ത് പാത്രത്തിൽ ഇട്ടു കാവ്യ.
അത് കണ്ടു മകൾ കാവ്യയെ നോക്കി കണ്ണുരുട്ടിയതു കാവ്യ കണ്ടില്ലാന്നു വെച്ചു.
"സ്വന്തം പാത്രത്തിൽ നോക്കിയിരുന്നു തിന്നടീ..."
താറാവ് കറി കഴിച്ചു കഴിഞ്ഞു അടുത്ത കറി എടുത്തു, പിന്നെ അടുത്ത കറി,
അങ്ങനെ... അങ്ങനെ കുറെ കറികൾ കഴിച്ചു വയർ നിറഞ്ഞു. കൂടുതലും നോൺവെജ് കറികളിൽ ആയിരുന്നു ഫോക്കസ്!
അപ്പോഴാണ് അത് ശ്രദ്ധിച്ചത്. എടുത്ത് പാത്രത്തിൽ വെച്ച ഇഡ്ഡലികൾ എല്ലാം അതുപോലെ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഒരു പോറൽ പോലും ഏറ്റിട്ടില്ലാ. കറികളുടെ ചാറു പോലും പറ്റീട്ടില്ല ഇഡ്ഡലികളിൽ.
നല്ല ഫ്രഷ്... ന്യൂ ഇഡ്ഡലീസ് ... എന്താലേ ...
'എന്നെ സമ്മതിക്കണം... എന്നെകൊണ്ട് മാത്രേ ഇതൊക്കെ പറ്റൂ'... കാവ്യ ഓർത്തു.
"അമ്മേ... കുറച്ചു ഫുഡ് ബാക്കി വന്നൂ... ഇനി കഴിക്കാൻ വയ്യാ... വയറു നിറഞ്ഞു.... എടുത്ത് വെച്ചോ നാളെ കഴിക്കാം" കാവ്യ പറഞ്ഞു.
"എന്ത്?"
"ഇഡ്ഡലീ..."
പാത്രത്തിൽ ഇഡ്ഡലികൾ അതുപോലെ തന്നെ ഇരിക്കണതു കണ്ടു അമ്മ മൂക്കത്തു വിരൽ വെച്ചു.
"ഇതെങ്ങനെ?... ഇഡ്ഡലി മൊത്തം ബാക്കി ഉണ്ടല്ലോ" അമ്മ ചോദിച്ചു.
" ഓ... എന്താന്ന് അറിയില്ലാ... വിശപ്പില്ല... എന്താണോ എന്തോ!" കാവ്യ പറഞ്ഞു.
കഴിച്ചതു കൂടിപോയിട്ടാണോ ആവോ, നല്ല ക്ഷീണം!
'ഇഡ്ഡലി തിന്നാതിരുന്നത് കാരണം ആ ഡോക്ടർക്കു വിഷമം ആകുവോ എന്തോ? കൈ കഴുകുമ്പോൾ കാവ്യ ഓർത്തു.
പാവം ഡോക്ടർ!

Dr. Nisa Mohan completed her Doctorate at the University of Auckland and Postdoctoral Research at Victoria University of Wellington. She currently works in Healthcare Quality at Health New Zealand – Waitematā, where she contributes to improving the quality, safety, and effectiveness of healthcare services.

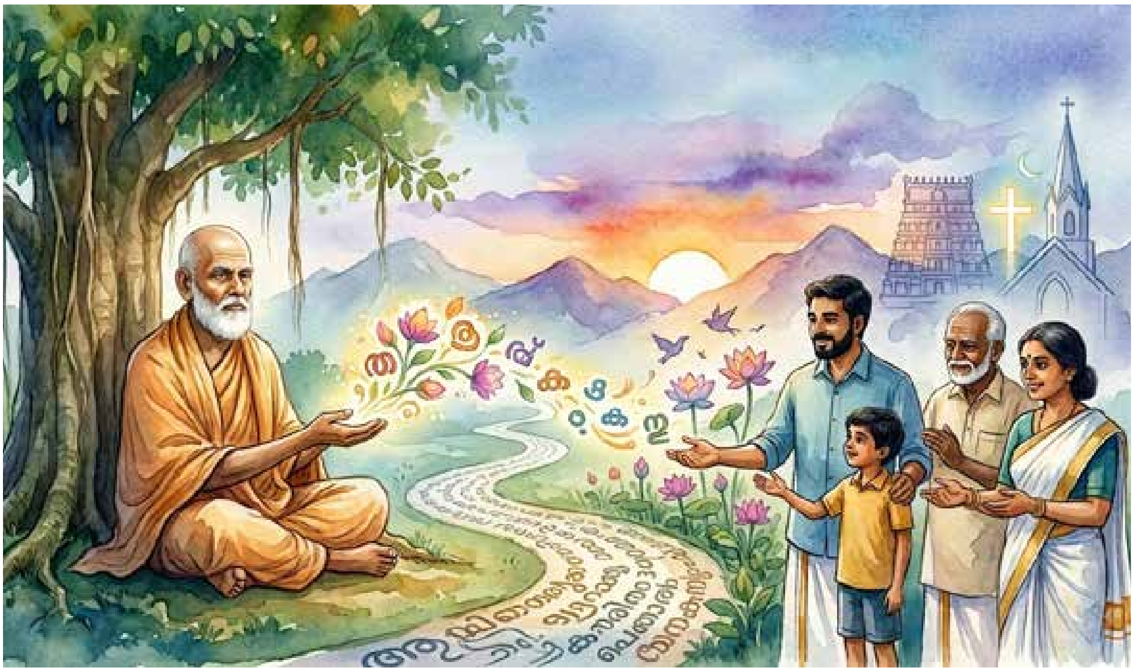

അക്ഷരങ്ങളെ ഔഷധമാക്കിയ മഹാകവി

രമേശ് കീറ്റേഴത്ത്

കേരളമണ്ണിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന അദ്വൈത സൂര്യന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണ് ശ്രീ നാരായണ ഗുരുദേവ തൃപ്പാദങ്ങൾ. കാശിയിൽ 'ദേഹമോ ദേഹിയോ മാറേണ്ടത്' എന്ന് ചോദ്യമുന്നയിച്ച ചണ്ഡാളനെ പോലെ, വിവേകാനന്ദ സ്വാമികൾ പറഞ്ഞ ഭ്രാന്തിന് വേദാന്തത്തിൽ കാച്ചിക്കുറുക്കിയ മരുന്ന് പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളത്തിന് നല്കാൻ വന്ന ഭിഷഗ്വരനായും അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നു. മത, സാമുദായിക, സാംസ്കാരിക മേഖലകളിലെല്ലാം തന്നെ തന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച ഗുരുദേവൻ ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ സൃഷ്ടാവ് എന്ന നിലയിലും വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും, ഗുരുവിനെക്കുറിച്ച് നാം പലപ്പോഴും മറന്നുപോകുന്ന ഒന്നാണ് ക്രാന്തദർശിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംഭാവനകൾ. വേദാന്തസാരമായതും എന്നാൽ സാധാരണക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്നതുമായ ആ കാവ്യലോകം പലപ്പോഴും വേണ്ടത്ര പഠനവിധേയമാകാറില്ല.

വേദാന്തമെന്നാൽ സാധാരണക്കാർക്ക് അപ്രാപ്യമായ ഏതോ വലിയ കാര്യമാണെന്ന ധാരണയെ തിരുത്തിക്കുറിക്കുന്നതാണ് ഗുരുദേവന്റെ കൃതികൾ. പരമമായ സത്യത്തെ സാധാരണക്കാരന്റെ ഭാഷയിലേക്ക് സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. ഗുരുവിന്റെ കാവ്യജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച സൃഷ്ടിയായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന 'ആത്മോപദേശശതകം' ഇതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്.

"അവനവനാത്മസുഖത്തിനാചരിക്കു-ന്നവയപരന്നു സുഖത്തിനായ് വരേണം"

സ്വാർത്ഥതയിൽ നിന്ന് പരമാർത്ഥത്തിലേക്ക് മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്ന ഇതിലും മികച്ചൊരു വരി മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും പ്രവൃത്തികൾ സഹജീവികളുടെ നന്മയ്ക്ക് കൂടി ഉതകുന്നതാകണം എന്ന വലിയ ദർശനമാണ് ഇതിലൂടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നത്. ലോകത്തിലെ പ്രമുഖ മതദർശനങ്ങളിലെല്ലാം ഇതേ ആശയത്തിന്റെ സമാനമായ പ്രതിധ്വനികൾ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. ബൈബിളിലൂടെ

ക്രിസ്തുദേവൻ ലോകത്തിന് നൽകിയ "നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുക" എന്ന സ്നേഹസന്ദേശവും, "തനിക്കായി ആഗ്രഹിക്കുന്നത് തന്നെ തന്റെ സഹോദരനും വേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങളിലൊരാളും പൂർണ്ണവിശ്വാസിയാകുന്നില്ല" എന്ന വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെയും പ്രവാചകവചനങ്ങളുടെയും കാതലായ ദർശനവും ഗുരുദേവന്റെ ഈ വരികളോട് അഭേദ്യമായി ചേർന്നുനിൽക്കുന്നു. കേവലം ഒരു സമുദായത്തിനോ പ്രദേശത്തിനോ അപ്പുറം, ലോകം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിശ്വമാനവികതയുടെ വിശാലമായ വേദാന്ത വിചാരമാണ് ഗുരു തന്റെ കാവ്യങ്ങളിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചത്.

ഗുരുദേവന്റെ പല കൃതികളും ഹൈന്ദവമായ ഈശ്വരസങ്കല്പങ്ങളെ സ്തുതിക്കുന്നവയും സനാതന ധർമ്മ മൂല്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയുമാണെങ്കിലും, മതങ്ങളുടെയും ഈശ്വരസങ്കല്പങ്ങളുടെയും വേലിക്കെട്ടുകൾക്കപ്പുറം നിൽക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനാഗീതങ്ങളും ആ തൂലികയിൽ നിന്ന് പിറന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചസ്യഷ്ടാവായ പരമാത്മാവിനെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അങ്ങനെയുള്ള കവിതകളിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമാണ് 'ദൈവദശകം'. "ദൈവമേ! കാത്തുകൊൾകങ്ങുകൈവിടാതിങ്ങു ഞങ്ങളെ;നാവികൻ നീ ഭവാബ്ധിക്കൊ-രാവിവൻതോണി നിൻപദം." സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ പലപ്പോഴായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ജീവിതമാകുന്ന മഹാസമുദ്രമെന്ന അലങ്കാര പ്രയോഗത്തെ ഇവിടെ വളരെ ഭംഗിയായി ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്ന നിലയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സുഖ-ദുഃഖങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കടലിനെ കടക്കാൻ ഈശ്വരൻ എന്ന നാവികനിലേക്കുള്ള സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണമാണ് ഏറ്റവും എളുപ്പമുള്ള വഴി; അതിനു തനിക്കു സാധിക്കാൻ ആ പരമ കാരുണ്യവാൻ തന്നെ സഹായം ചെയ്യണമെന്ന ആർത്തഭാവവും ഇവിടെ കാണാം. ഹിന്ദു-ക്രിസ്ത്യൻ-ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വരുന്ന ഭക്തിയുടെ പാരമ്യവും സമന്വയവും നമുക്ക് ഇവിടെ കാണാം. ഒരു മഹാകവിയുടെ യഥാർത്ഥ അളവുകോൽ അയാളുടെ ഹൃദയവിശാലതയും സഹാനുഭൂതിയും തന്നെയാണ്. ആദികവിയായ വാല്മീകിക്ക് അമ്പേറ്റു പിടഞ്ഞുമരിച്ച ക്രൗഞ്ച മിഥുനങ്ങളിൽ ഒന്നിനോട് തോന്നിയ കരുണപോലെ, ഗുരുദേവന്റെ തൂലികയും ഹൃദയാർദ്രതയുടെ പരിവേഷമായിരുന്നു. കാരുണ്യത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ സത്യമായി ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്ന അനശ്വര കൃതിയായ 'അനുകമ്പാദശക'ത്തിലൂടെ അലിവാർന്ന ഒരു മനസ്സിന്റെ കാവ്യരൂപത്തെ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

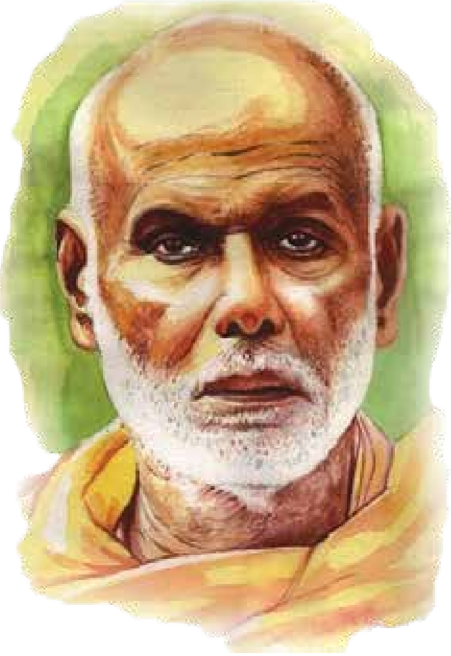

"അരുളില്ലയതെങ്കിലസ്ഥി തോൽസിര നാറുന്നൊരുടമ്പുതാനവൻ;മരുവിൽ പ്രവഹിക്കുമംബുവ-പ്പുരുഷൻ നിഷ്ഫലഗന്ധപുഷ്പമാം" മനുഷ്യന്റെ അഹങ്കാരത്തിനും വ്യർത്ഥമായ ശരീരമോഹങ്ങൾക്കും നേരെ കവി തൊടുത്തുവിടുന്ന മൂർച്ചയേറിയ അസ്ത്രമാണീ വരികൾ. ഹൃദയത്തിൽ കാരുണ്യമില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യശരീരം വെറും അസ്ഥിയും തോലും സിരകളും മാത്രമടങ്ങുന്ന, ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന ഒരു മാംസപിണ്ഡം മാത്രമാണെന്ന് ഗുരു തുറന്നടിക്കുന്നു. വായനക്കാരന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിക്കാനും പിടിച്ചുണർത്താനും എത്ര മാത്രം ശക്തവും അർത്ഥവ്യാപ്തിയുള്ളതുമായ പദങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് ഈ വരികൾ നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. മനുഷ്യനെ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനാക്കുന്നത് അവന്റെ ഉള്ളിലെ അനുകമ്പയാണെന്ന് അടിവരയിടുന്നതിലൂടെ, കാരുണ്യത്തെ കേവലമൊരു വികാരമെന്നതിലുപരി മനുഷ്യന്റെ അസ്തിത്വമായിത്തന്നെ ഗുരുദേവൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. കേവലം സൗന്ദര്യാനുഭൂതിക്ക് വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം കവിതകൾ രചിച്ചത്. മറിച്ച്, സമൂഹത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാരങ്ങളെയും തുടച്ചുമാറ്റാനുള്ള ആയുധം കൂടിയായിരുന്നു ആ വരികൾ. നെയ്യാറിന്റെ തീരത്ത് അരുവിപ്പുറത്ത് ശിവ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തി ജാതി ബ്രാഹ്മണ്യത്തോട് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ച ഗുരു തന്നെ ജാതിവ്യവസ്ഥയാൽ വീർപ്പുമുട്ടിയിരുന്ന സമൂഹത്തിന് തന്റെ കൃതികളിലൂടെയും വെളിച്ചം

വീശി. 'ജാതിനിർണ്ണയം' എന്ന തന്റെ കൃതിയിൽ: "മനുഷ്യാണാം മനുഷ്യത്വം,ജാതിർഗോത്വം ഗവാം യഥാ,ന ബ്രാഹ്മണാദിരസ്യൈവം,ഹാ! തത്ത്വം വേത്തി കോപി ന" എന്ന് ഗുരുദേവൻ കുറിച്ചു. പശുക്കൾക്ക് ഗോത്വം എന്നതുപോലെ മനുഷ്യർക്ക് മനുഷ്യത്വമാണ് ജാതിയെന്നും, ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വർണ്ണ ഭേദങ്ങൾ ഗുണസംബന്ധി മാത്രമാണെന്നും ശാസ്ത്രീയവും ദാർശനികവുമായും അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. ഭഗവദ് ഗീതയിൽ ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞ "ചാതുർവർണ്ണ്യം മയാ സൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ" എന്നതിനെ നിഷേധിക്കുന്നതിന് പകരം, അതിനു വികലമായ വ്യാഖ്യാനം നൽകി മനുഷ്യരെ വിഭജിച്ച സമൂഹത്തെ തിരുത്തുകയാണ് ഗുരു ചെയ്തത്. മനുഷ്യത്വമാണ് പ്രധാനമെന്നും, കർമ്മം വ്യക്തിപരമായ അഭിരുചി മാത്രമാണെന്നും ഗുരു സ്ഥാപിച്ചു. നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്ന ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വത്തിന്റെ അടിവേരറുത്തുമാറ്റാൻ തക്ക മൂർച്ചയുള്ള വാളായിരുന്നു ഗുരുദേവന്റെ ഓരോ വാക്കും. പണ്ഡിതർക്കായി സംസ്കൃതത്തിൽ 'ദർശനമാല' പോലെയുള്ള അഗാധമായ കൃതികൾ രചിച്ച അതേ തൂലിക കൊണ്ടുതന്നെയാണ് സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന പദാവലികൾ കൊണ്ട് പാടിയാസ്വദിക്കാൻ കഴിയുന്ന നാടൻ ശീലുകളും അദ്ദേഹം രചിച്ചത്. 'കുണ്ഡലിനിപ്പാട്ട്' ഇതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ്. യോഗശാസ്ത്രത്തിലെ മൂലാധാരത്തിൽ സർപ്പാകൃതിയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കുണ്ഡലിനീ ശക്തിയെ പടിപടിയായി പാടിയുണർത്തുന്നത് അതിൽ ഇങ്ങനെയാണ്: "ആടുപാമ്പേ! പുനം തേടു പാമ്പേ! യരു-ളാനന്ദക്കൂത്തു കണ്ടാടുപാമ്പേ!" കുഴലൂത്തുകാരന്റെ താളത്തിലൂടെ നൃത്തമാടുന്ന പാമ്പിനെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നിരിക്കെ, ആനന്ദക്കൂത്താടാൻ നമ്മളെ ഓരോരുത്തരെയും ഗുരുദേവൻ ഇതിലൂടെ ക്ഷണിക്കുകയാണ്. പദസഞ്ചാരങ്ങളുടെ കൃത്രിമത്വമില്ലാതെ, ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് ഹൃദയത്തിലേക്ക് സംവദിക്കുന്ന ഭാഷ തന്നെയാണ് ഈ മഹാകവിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന. ആധുനിക മലയാള കവിത്രയത്തിൽ മഹാകാവ്യമെഴുതാതെ തന്നെ ഇടം പിടിച്ച കുമാരനാശാൻ ഗുരുദേവന്റെ അനുചരനും ശിഷ്യനുമാണെന്നതും ഇവിടെ ഭംഗ്യന്തരേണ ഓർക്കാം. ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ കൊണ്ട് തീർത്ത പൂക്കളൊരുക്കാനോ, വൃത്തവൈചിത്ര്യങ്ങളോടെ സൗകുമാര്യം വരുത്താനോ, പര്യായശബ്ദങ്ങൾ കൊണ്ട് സർക്കസ്സ് കാണിച്ച് പ്രഹേളിക സൃഷ്ടിക്കാനോ ഒന്നും ഗുരുദേവൻ തന്റെ രചനകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. വായനക്കാരെ കവിതകളുപയോഗിച്ച് രസിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും അനാചാരങ്ങളുടെയും ഇരുട്ടിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തെ വേദാന്തജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതായിരുന്നു ഗുരുവിന്റെ ഓരോ കൃതികളും. വെറുമൊരു സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവ് മാത്രമായിരുന്നില്ല, അക്ഷരങ്ങളെ ആയുധമാക്കുകയും ഔഷധമാക്കുകയും ചെയ്ത മലയാളഭൂമിയുടെ എക്കാലത്തെയും മികച്ച മഹാകവിയായിരുന്നു ശ്രീനാരായണ ഗുരുദേവൻ എന്ന ആ സന്ന്യാസി ശ്രേഷ്ഠൻ.

കഥ

ശ്രീകുമാർ
പുളിയമ്പറ്റ

വിശ്വമില്ലാ നീയില്ലെങ്കിൽ...

ആയിരക്കണക്കിന് ഗാനങ്ങൾ വാരി വിതറിയാണ് ജാനകിയമ്മ നമ്മളെ വിട്ടുപോയത്. അതിലെ ഒരു പിടി ഗാനങ്ങൾ പലപ്പോഴും എന്നെ ദുഃഖത്തിൽ ആഴ്ത്താറുണ്ട്.. പ്രണയ തീവ്രതയിലും.
എൺപത്കളിൽ തുറന്ന പ്രണയ ചർച്ചകൾ ഇല്ലാതിരുന്ന കാലം. എന്നാൽ പ്രണയങ്ങൾ ഉണ്ട് താനും. ആ കാലത്തിന് മുൻപേ സഞ്ചരിച്ച എൻറെ പ്രണയങ്ങളിൽ ഒന്നിൻറെ കഥ പറയാം..
ജയകുമാരി... ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും സ്നേഹത്തോടെ വിളിച്ചിരുന്ന ജയ.
അവൾ ഞങ്ങളുടെ സഹപാഠിനിയായിരുന്നു. കോളേജിന്റെ ക്രിക്കറ്റ് ടീമിലെ മികച്ച കളിക്കാരിയും. പക്ഷേ, ഡിഗ്രിയുടെ ആദ്യവർഷം അവൾ ക്ലാസിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് പോലും എന്റെ മനസ്സ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല.
ചില മനുഷ്യർ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത് ഒരു ഋതുവിനെപ്പോലെയാണ്; അവർ ഹൃദയത്തിൽ വേരുറപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നത് പിന്നീടായിരിക്കും.
ജയയും അങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു.

രണ്ടാം വർഷത്തിലാണ് എന്റെ കണ്ണുകൾ അവളെ ശരിക്കും കണ്ടെത്തിയത്. വെളുത്ത് മെലിഞ്ഞ ശരീരം... കുമരകത്തെ കായൽക്കാറ്റിന്റെ നനവ് മുഖത്ത് കൊണ്ടുനടക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ നിഷ്കളങ്കത.
എന്നും പിൻബെഞ്ചിൽ, കൂട്ടുകാരോടൊപ്പം എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ പറഞ്ഞ് പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന അവൾ. ആ ചിരിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക താളമുണ്ടായിരുന്നു; ക്ലാസിന്റെ കോലാഹലത്തിനിടയിലും അതു വേറിട്ട് കേൾക്കാമായിരുന്നു.
അവളുടെ ഊർജ്ജം ഒരിക്കലും തീരാത്ത ഒരു നീരുറവപോലെയായിരുന്നു.
പാവാടയും ബ്ലൗസുമായിരുന്നു അവളുടെ സ്ഥിരം വേഷം. ആ മെലിഞ്ഞ ശരീരത്തിൽ സാരിയുടെ ഗൗരവത്തേക്കാൾ ആ വേഷത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയായിരുന്നു കൂടുതൽ ഇണങ്ങിയത്. അവൾക്കും അങ്ങനെ തന്നെ തോന്നിയിരിക്കണം അവളെ നോക്കിനിന്ന ഞങ്ങൾക്കും.
അറിയാതെ തന്നെ, പിൻബെഞ്ചിലെ ആ ചിരിയിലേക്കും, ആ കുസൃതിയിലേക്കും, ആ കുമരകത്തിന്റെ കാറ്റുപോലെ സ്വതന്ത്രമായി പാറിനടന്ന പെൺകുട്ടിയിലേക്കും എന്റെ കണ്ണുകൾ പതിയെ പതിയെ കൂടുതൽ നേരം തങ്ങിത്തുടങ്ങി...
എന്റെയും ക്ലാസിലെ സ്ഥിരം വിലാസം പിൻബെഞ്ചായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാവണം, അവളെ ആരും കാണാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാനും, അവളുടെ ഓരോ കുഞ്ഞു ചലനങ്ങളെയും നിശ്ശബ്ദമായി ഹൃദയത്തിൽ കുറിച്ചുവയ്ക്കാനും എനിക്ക് ധാരാളം അവസരങ്ങൾ ലഭിച്ചത്.
അവളുടെ മലയാളം കൈയക്ഷരം ഒരു കലാസൃഷ്ടിപോലെ മനോഹരമായിരുന്നു. ഓരോ അക്ഷരവും മുത്തുകൾ കോർത്ത മാലപോലെ കടലാസിൽ വിരിയുമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരമാലകൾ എഴുതുമ്പോൾ ഓരോ അക്ഷരത്തിനും അവൾ നൽകുന്ന സൂക്ഷ്മതയും ചാരുതയും കാണുമ്പോൾ, അത് വെറും എഴുത്തല്ല, വരകളിലൂടെ തീർത്തൊരു ചിത്രമെന്നു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.
ജന്തുശാസ്ത്ര ക്ലാസുകളിൽ നിറപ്പെൻസിലുകൾ കൊണ്ട് ജീവജാലങ്ങളുടെ അനാട്ടമി അവൾ വരച്ചെടുക്കുന്നത് ഞാൻ വിസ്മയത്തോടെ നോക്കിയിരുന്നു. ഓരോ വരയിലും നിറങ്ങളിലും അവളുടെ കലാബോധവും ക്ഷമയും തെളിഞ്ഞുനിന്നു.
ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസിലെ കയ്യെഴുത്ത് മാസികകളിൽ അവൾ കുറിച്ചിട്ടിരുന്ന കവിതകളും ചിന്തകളും ഞാൻ എന്നും കൗതുകത്തോടെ വായിച്ചിരുന്നു.
അവയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് പ്രണയമായിരുന്നു.
മനുഷ്യരോടു മാത്രമല്ല, പൂക്കളോടും മഴയോടും കാറ്റിനോടും പ്രകൃതിയുടെ ഓരോ സ്പന്ദനത്തോടും പ്രണയം. "പ്രണയത്തിൽ ജീവിക്കണം...

പ്രണയത്തിൽ തന്നെ അലിഞ്ഞുചേരണം... ഈ രണ്ടു കണ്ണുകൾ നമ്മൾക്ക് ലഭിച്ചത് പ്രണയം കാണാനാണ്; അവ എക്കാലവും പ്രണയം മാത്രം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ..." ഇങ്ങനെ പറയുന്ന അവളുടെ വരികൾ ഇന്നും എന്റെ ഓർമ്മകളുടെ മായാത്ത ഏടുകളിൽ മഷി മങ്ങാതെ കിടക്കുന്നു.

എൻറെ ഒരു കുടുംബ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഞാൻ വായിച്ച ഒരു പതിനാലുവരി കവിത എന്റെ മനസ്സിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു. "നാരിയെന്ന സത്വത്തിമേൽ മാരിവില്ലിൻ നിറമുള്ള സാരി ഒന്നു ചുറ്റിക്കണ്ടാൽ മാനുഷൻ ചുറ്റി... എന്ന ആശയത്തിൽ തുടങ്ങിയ ആ കവിത എന്നെ അത്രയേറെ ആകർഷിച്ചതിനാൽ, അതിന്റെ പ്രചോദനത്തിൽ ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ കോളേജ് മാഗസിനുവേണ്ടി മറ്റൊരു പതിനാലുവരി കവിത രചിച്ചു. അതിന് ഞാൻ നൽകിയ ശീർഷകം "നാരി" എന്നായിരുന്നു.
ആ കവിത അവൾ വായിച്ചിരുന്നു. അതിനുശേഷം, എന്നെ വിളിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ വിരിഞ്ഞിരുന്നത് ഒരു പുതിയ വിളിപ്പേരായിരുന്നു — "നാരി ശ്രീ."
ആ വിളിപ്പേരിൽ ഒരു കളിയാക്കലുണ്ടായിരുന്നോ, ഒരു കൗതുകമുണ്ടായിരുന്നോ, അതോ പറയാതെ ഒളിപ്പിച്ച ഒരു അടുപ്പത്തിന്റെ നനവുണ്ടായിരുന്നോ എന്നൊന്നും ഇന്നും എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, ആ രണ്ട് വാക്കുകൾ കേൾക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു മധുരച്ചിരി വിരിയുമായിരുന്നു.
അതിന് മറ്റൊരു ചെറിയ കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ജന്തുശാസ്ത്ര ക്ലാസിൽ എന്റെ അതേ പേരിൽ രണ്ടുമൂന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, എന്നെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചറിയാൻ അവൾ കണ്ടെത്തിയ ഏറ്റവും മനോഹരമായ അടയാളമായിരുന്നു ആ വിളിപ്പേര്.

രണ്ടാം വർഷം കഴിയായപ്പോഴെക്കും അവൾ ക്രിക്കറ്റ് കളിയിൽ പുരോഗമിച്ചു. ക്രിക്കറ്റ് ബോൾ ചുഴറ്റി എറിയും. ബാറ്റ് ചെയ്യുമ്പോൾ പന്ത് പറപ്പിക്കും. കോച്ച് മത്തായി സർ അവളുടെ പുരോഗതി കണ്ടു ഉത്സാഹവാനായി.

കോളേജ് വിട്ടാൽ ഞാനും എൻറെ ചില കൂട്ടുകാരും നേരെ വീട്ടിൽ പോകാറില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് വനിതകളുടെ ക്രിക്കറ്റ് കോച്ചിംഗ് ഉള്ള ദിവസം. ക്രിക്കറ്റ് ബോൾ ചുഴറ്റി എറിഞ്ഞ് പിച്ചിലേക്ക് വീഴുമ്പോൾ ആ പന്തിന്റെ ഗതി ഒന്നു മാറി ബാറ്റിൽ കൊള്ളാതെ കുറ്റിയിൽ പതിപ്പിക്കുന്ന അവളുടെ ഏറ് ഞാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിരീക്ഷിച്ചു. ബാറ്റിങ്ങിനുള്ള അവളുടെ ഒരു പ്രത്യേക സ്റ്റൈലും എൻറെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക് പാത്രീഭൂതമായി. കിട്ടുന്ന വേളകളിലൊക്കെ ഞാൻ അവളെ ശ്ലാഘിക്കാറുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവൾ പറയും.. "ശ്ലാഘീർ മതിയെടാ നിർത്ത്...നാരി ശ്രീ.."
ഒരു പ്രത്യേകത എനിക്ക് അവളോട് തോന്നിയിരുന്നെങ്കിലും അത് പ്രണയത്തിലേക്ക് കടന്നിരുന്നില്ല. പ്രേമം ആവാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.
പാട്ടുപാടുന്ന അസുഖം എനിക്ക് പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ക്ലാസ്സില്ലാത്ത വേളകളിൽ ഞങ്ങൾ ചില ആണുങ്ങൾ പിൻ ബെഞ്ചിൽ ഇരുന്ന് പാടും. മേശപ്പുറത്ത് കൊട്ടും..അത് കേൾക്കാൻ അവളും ചില കൂട്ടുകാരികളും ഞങ്ങളുടെ അടുത്ത് വന്നിരിക്കും എന്ന് മാത്രമല്ല ഞങ്ങൾ പാടുന്ന പാട്ടിനോടൊപ്പം അവളും മൂളാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഇൻറർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ക്രിക്കറ്റ് മത്സരം ആ വർഷം ഹൈദരാബാദിൽ വെച്ച് നടക്കുന്നു. വനിതാ ക്രിക്കറ്റ് ടീം അംഗങ്ങളുടെ കൂടെ ജയയും ഉണ്ടായിരുന്നു. 15 ദിവസത്തേക്കുള്ള യാത്ര.

അവൾ എന്നോട് പറഞ്ഞു. നോട്ടുകൾ എഴുതി വയ്ക്കണം. ഞാൻ വന്നിട്ട് നിൻറെ കയ്യിൽ നിന്ന് പകർത്തി എഴുതി കൊള്ളാം.. നാരി..
ഞാൻ മൂളി ...ഉം...
ടീമിനെ യാത്ര അയയ്ക്കാൻ ഞാനും റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ പോയിരുന്നു. വെളുത്ത പാൻറ്സും വെളുത്ത ടീഷർട്ടുമാണ് കളിക്കാരുടെ വേഷം. എന്നെ കണ്ടതും അവൾ ഓടിയെത്തി. വലതുകാലുകൊണ്ട് എന്റെ കാലിൽ ഒരു കുസൃതിത്തട്ട്... അടുത്ത നിമിഷം പരിസരവും ആളുകളും മറന്ന് അവളുടെ കൈകൾ എന്റെ കഴുത്തിൽ ചുറ്റി ഒന്നു തൂങ്ങിയാടി.
കൂട്ടുകാരിൽ പലരും ഒന്ന് അന്താളിച്ചിരിക്കണം.. അടക്കം പറച്ചിലുകൾക്ക് ഇത് ധാരാളം മതിയല്ലോ.. കവികളെല്ലാം ചേർന്ന് പാടി ചമത്കാരപ്പെടുത്തിയ പ്രണയ സങ്കല്പങ്ങളെ ഭേദിച്ച് പുറത്തേക്ക് പോയ ഒരു സ്നേഹവായ്പ്പ്.. പ്രണയ വായ്പ്പ് എന്ന് ആ സമയത്ത് പറയാറായിരുന്നില്ല ഈ സ്നേഹപ്രകടനത്തിന്.

ഞാൻ പറഞ്ഞു.. 10 ഗോൾ എങ്കിലും അടിച്ചിട്ടു വാടി.. കാണാം.. കൈകൾ വീശി അവൾ യാത്രയായി.
അവളില്ലാത്ത 15 ദിവസം..
പാരസ്പര്യത്തിന്റെ ഒരുതരം തീവ്രത ആ ദിവസങ്ങളിൽ എന്താണെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ശരിക്കും സിനിമകളിൽ നിന്ന് അനുഭവിച്ച ഒരു പ്രണയ സുഖത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ സുഖം എനിക്ക് വിരഹ കാലത്ത് അനുഭവിക്കാൻ സാധിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അത് അതിശയോക്തിയാവില്ല. വല്ലാത്ത ഒരുതരം വിപ്രലംഭം.
ഹൈദരാബാദിൽ നിന്ന് ചാർമിനാർ കോട്ടയുടെ ചിത്രമുള്ള ഒരു പോസ്റ്റുകാർഡിൽ അവൾ എനിക്ക് മൂന്ന് വരി എഴുതി അയച്ചു.
"കോച്ചിംഗ് നടക്കുന്നു.. ഞാൻ പന്തറിയുന്നുണ്ട്.. ഗോൾ അടിക്കുന്നുമുണ്ട്.. ആരുമില്ലെടാ ഒന്ന് ശ്ലാഘിക്കാൻ..
കാണാം.."
റണ്ണർ അപ്പ് കപ്പുമായി വന്നശേഷം നാല് ദിവസത്തോളം ഹൈദരാബാദിലെ വർത്തമാനങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു അവൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത്. അവളുടെ വാക്കുകളുടെ മാധുര്യം ഞാൻ നുകർന്നു. അവൾ കൊണ്ടുതന്ന പേനകൾ കൊണ്ട് കയ്യെഴുത്തു മാസികയിൽ ഘോരം ഘോരം എഴുതി..അവളുടെ കണ്ണുകളിലെ പ്രണയം ഞാൻ ഉൾക്കൊണ്ടു.
അതെ.. പ്രണയദിനങ്ങൾ ഒന്നും ആഘോഷിക്കാതിരുന്ന കാലത്തെ ഒരു പ്രണയം..

വർഷാവസാനമായി.. കുറച്ചുകൂടി ഗൗരവമായി പാഠങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ട സമയം.. പരീക്ഷകളെ നേരിടേണ്ട സമയം. അവസാന ദിവസത്തെ ഫോട്ടോ എടുപ്പിന് അവൾ എൻറെ തൊട്ട് പിൻഭാഗത്ത് തന്നെ നിന്നു. അവളുടെ കൈകൾ എൻറെ തോളത്ത് മുട്ടി മുട്ടിയില്ല എന്ന രീതിയിൽ. അന്ന് ഞാൻ പാടിയ സ്വർഗ്ഗത്തേക്കാൾ സുന്ദരമാണ് ഈ സ്വപ്നം വിടരും ഗ്രാമം എന്ന പാട്ട് കേട്ടിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞു..
ശ്രീക്കുട്ടാ.
നീ എൻറെ ഗ്രാമത്തെ കുറിച്ചാണ് പാടിയത്..

അവളുടെ നാരി വിളി നിന്നിരിക്കുന്നു..
അന്നേദിവസം അവസാന ബെഞ്ചിൽ ഞാൻ ഇരുന്നപ്പോൾ അവൾ എന്നെ ഒരല്പം തള്ളി മാറ്റി എൻറെ അടുത്ത് വന്നിരുന്നു..
എന്നിട്ട് പാടി " പാടിവരും നദിയും കുളിരും പാരിജാത മലരും മണവും.
ഒന്നിലൊന്നായി കലരും പോലെ.. നമ്മൾ ഒന്നായി അലിയുകയല്ലോ"

ഞാൻ പറഞ്ഞു.. ആ പാട്ടിൻറെ ചരണമാണ് എനിക്കൊന്നുകൂടി ഇഷ്ടമായത് കുട്ടി...
എൻറെ "ജയ" വിളിയും നിന്നു..
വിശ്വമില്ല നീ ഇല്ലെങ്കിൽ വീണ്ടിയും ഞാനീ മണ്ണിൽ"
എന്ന് പാടിയാൽ ഒരുപക്ഷേ എനിക്ക് നിൻറെ മുൻപിൽ കരയേണ്ടി വരും ശ്രീക്കുട്ടാ.. അതുകൊണ്ട് ഞാനത് പാടുന്നില്ല..
ഞങ്ങൾ ജാനകിയെക്കുറിച്ചും ജാനകിയുടെ പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു..
ഒരിക്കൽ അവൾ പറഞ്ഞു..
ഞാനൊരു നേർച്ച കോഴിയാണോടാ.. അച്ഛനും അമ്മയും ചെറുപ്പത്തിലെ ഒരുത്തനെ കണ്ടു വച്ചിട്ടുണ്ട്.. ഒരടുത്ത ബന്ധുവിന്റെ മകൻ... ആ പുഷ്പനെ എനിക്കിഷ്ടമില്ല..
അവൾക്ക് എൻറെ അടുത്ത് ശ്ലീലമല്ലാത്ത വാക്കുകൾ പറയാനുള്ള ഒരു തുറന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു.. അതെ.. കാലത്തിന് മുൻപേ സഞ്ചരിച്ച പ്രണയ സ്വാതന്ത്ര്യം.
എൻറെ കോളേജിൽ ചാമരം സിനിമയുടെ ഷൂട്ടിംഗ് നടക്കുന്ന കാലം. പരീക്ഷകൾ എല്ലാം എഴുതി റിസൾട്ട് കാത്തിരിക്കുന്ന സമയം കൂടിയാണത്. ചില രാത്രികളിൽ ഷൂട്ടിംഗ് ഉണ്ടാവും. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ ഞാനും ജയയും ഞങ്ങളുടെ കുറെ കൂട്ടുകാരും കോളേജിൽ എത്തി. കോളേജ് മൈതാനവും പരിസരങ്ങളും ഒരു ഉത്സവപ്പറമ്പ് പോലെ തന്നെയായിരുന്നു. കൗമാരക്കാർ ഒഴുകി

നടക്കുന്നു. കാറ്റത്ത് കറങ്ങി ചൂളം കുത്തി പാടുന്ന ഒരു ചൂള മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കൂട്ടുകാർ അനുവദിച്ചു തന്ന സ്ഥല സമയ പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അവർ അനുവദിച്ചു തന്ന കൽപ്പനകളിലും അനുഭൂതികളിലും സ്വയം പരിമിതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ചേർന്നിരുന്നു.
അവൾ എന്നോട് ചോദിച്ചു.. ശ്രീക്കുട്ടാ നിൻറെ ഭാവി പരിപാടി എന്താണ്..
ക്ലാസിലെ നന്നായി പഠിക്കുന്ന ഒരുഎട്ടു കുട്ടികളുടെ ഭാവിയോടൊപ്പം അവൾ എന്റെ ഭാവിയും പറഞ്ഞു.. നിനക്കും മെഡിസിന് കിട്ടും..
ഞാൻ ജയിക്കുമോ എന്ന് തന്നെ അറിയില്ല..
അവൾ പറഞ്ഞു..
ജയിച്ചാൽ വല്ല ബി എഡിനോ മറ്റോ
പോകുമായിരിക്കും..
മറ്റവൻ കെട്ടാൻ കെട്ടാൻ
റെഡിയായിട്ടിരിക്കുകയുമാണ്..
കാത്തിരിക്കാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല.. അതവൾ ആഗ്രഹിച്ചു കാണും എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല.. ഈ പ്രണയം ഒരു വിവാഹത്തിൽ എത്തിക്കാനുള്ള ഒരു പ്ലാനും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതായിരുന്നു സത്യം.
ഇനി മറ്റൊരാളുടെ മടിയിലും നീ ഇങ്ങനെ പ്രണയത്തോടെ ചാഞ്ഞു കിടന്നു മയങ്ങരുത്.. അതുകൊണ്ട് ഉത്തമേ നീ മരിക്കണം എന്ന് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ഒരു കാമുകൻ ആലോചിക്കുന്നത് പോലെ ആലോചിക്കാൻ എനിക്ക് മനസ്സിലായിരുന്നു..
പ്രണയിനിയുടെ വിവാഹം നടന്ന രാത്രിയിൽ വിവാഹ മാല്യ മണിഞ്ഞ് മരണത്തിൻറെ മണിമുഴക്കം കേട്ടുകൊണ്ട് നിത്യതയിലേക്ക് കവി ഇടപ്പള്ളി പോയത് പോലെ പോകാൻ എനിക്ക് മനസ്സിലായിരുന്നു..
പ്രണയമായാലും വിവാഹമായാലും കുടുംബമായാലും തൻറെ സ്വന്തം ജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്ന രീതിയിൽ മനസ്സ് ഒരുക്കിയേക്കാവുന്ന അലംഘനീയ കരാറുകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാതിരിക്കാൻ ബുദ്ധിയും വകതിരിവുമുള്ള ജയ അന്ന് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പ്രണയത്തിലെ ഈ വിട്ടുപോക്കിനേ പിൽക്കാലത്ത് രൂപപ്പെട്ട "തേപ്പ് " എന്ന വൃത്തികെട്ട വാക്കുകൊണ്ട് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് തികച്ചും ഒരു അശ്ലീലമാണെന്ന് ഞാനിന്ന് പറയും.. തിരിച്ച് മറ്റൊരു തീരുമാനത്തിലേക്ക് ഞങ്ങൾ പോയിരുന്നതെങ്കിൽ അത് അപകടകരമായേക്കും എന്ന് ഇന്ന് തിരിഞ്ഞ് നോക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നുന്നുണ്ട്.

കേവല മാർക്കുകൾക്ക് മെഡിസിൻ പ്രവേശനം ലഭ്യമാകാതെ വന്ന ഒരവസരത്തിൽ ഞങ്ങൾ മരച്ചൂട്ടിൽ ഒരിക്കൽ കൂടി കണ്ടുമുട്ടി.
കൂട്ടുകാരോടൊപ്പം.
ഞാൻ പറഞ്ഞു നിൻറെ ഭാവി പ്രവചനത്തിൽ ഏഴുപേരുടെ കാര്യം ശരിയായി ഒരെണ്ണമല്ലേ തെറ്റിയുള്ളൂ.. പ്രവചന മേഖലയിൽ നിനക്ക് ഭാവിയുണ്ട് ജയേ..
ശ്രീക്കുട്ടാ.. ഞാൻ കാരണമാണ് നിൻറെ സ്വപ്നങ്ങൾ നടക്കാതെ പോയതെങ്കിൽ നീ എന്നോട് ക്ഷമിക്കുക. നമ്മൾ ചേർന്നിരുന്ന ദിനരാത്രങ്ങളും നിന്നെ കുറിച്ച് ഓർക്കുന്ന എന്റെ സ്വകാര്യ നിമിഷങ്ങളും ഇനി എനിക്ക് വേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണ്.
നമ്മൾ ഇനി കാണില്ല.. താമസിയാതെ എന്റെ വിവാഹം കണ്ടേക്കും.. നീ വരണം..
അതായിരിക്കും അവസാനത്തെ കാഴ്ച എന്ന് എനിക്ക് അന്ന് തോന്നിയില്ല.
പിന്നീട് ദന്തശാസ്ത്രം കൃഷിശാസ്ത്രം മൃഗശാസ്ത്രം ഫാർമസി കോഴ്സുകൾക്കെല്ലാം അഡ്മിഷൻ കിട്ടിയെങ്കിലും വീടുവിട്ട് ഹോസ്റ്റലിൽ

പോയി താമസിക്കാനുള്ള ഒരു സാമ്പത്തികം ഇല്ലാ
തിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ വീടിനടുത്തുള്ള മറ്റൊരു
കോളേജിൽ ജന്തു ശാസ്ത്രത്തിൽ ബിരുദാനന്തര
ബിരുദ കോഴ്സിന് ചേർന്നു..
എൻറെ പഠനത്തിൻറെ ആദ്യ വർഷത്തെ പകുതി
ആയപ്പോഴേക്കും ജയയുടെ കല്യാണക്കുറി വന്നു..
മൂന്ന് വാക്കുകൾ മാത്രമേ അവൾ എഴുതിയിരു
ന്നുള്ളൂ അതിൽ..
ശ്രീക്കുട്ടാ നീ വരണം..
ഞാൻ പോയില്ല.. പ്രണയം നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും മനസ്സ്
നിറയെ പ്രണയത്തിൻറെ ഓർമ്മകളായിരുന്നു.
വഴക്കില്ലാതെ പിരിഞ്ഞു പോകാൻ തയ്യാറായ
അവളുടെ മനസ്സിനേ ഞാൻ പൂജിച്ചു..
“നിൻറെ അഭാവം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു”
എന്ന് പിന്നീട് ഒരു അവസരത്തിൽ അവളുടെ
വിവാഹത്തിന് പങ്കെടുത്ത എൻറെ ഒരു സുഹൃത്ത്
എന്നോട് പറഞ്ഞു.. ജയ നിൻറെ കാര്യം ചോദി
ക്കുകയും ചെയ്തു..വരണമെന്ന് തോന്നിയില്ലടാ..
ഞാൻ സുഹൃത്തിനോട് പറഞ്ഞു.
പിന്നീട് പതിവായി വർഷത്തിലൊരിക്കൽ പുതുവ
ത്സര കാർഡുകൾ അയയ്ക്കുൽ നിന്നുപോയത്
അവളുടെ മരണത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു.
മരണകാരണം ദുരൂഹമാണിന്നും.
ഭർത്താവ് അവളെ കൊന്നതാണെന്നുള്ള കഥകൾ
പത്രങ്ങളിൽ വന്നു. കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞറിഞ്ഞു.
രണ്ടു കുട്ടികളെ ബാക്കിയാക്കി അവൾ കാല
യവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു മറുചോദ്യം
ഞാൻ അവളോട് മനസ്സിൽ ചോദിച്ചു
കുട്ടി ഞാൻ കാരണമാണ് നിൻറെ ജീവിത
കളിയോടം മുന്നോട്ടു തുഴഞ്ഞു പോകാൻ
സാധിക്കാതെ പോയതെങ്കിൽ നീ എന്നോട്
ക്ഷമിക്കുക.. ഇല്ല ഇനി നമ്മൾ ഒരിക്കലും കാണില്ല..
നമ്മൾ വിചാരിച്ചാൽ പോലും..
നിന്റെ ഓർമ്മകൾ എന്നും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ
മായാതെ ജീവിക്കും.
പ്രത്യേകിച്ച് ജാനകിയമ്മ പാടി അനശ്വരമാക്കിയ
ആ ഗാനങ്ങൾ നീ വീണ്ടും ആലപിച്ച ഓരോ
നിമിഷവും ഇന്നും എന്റെ ആത്മാവിൽ അലയടി
ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അത് വെറും സംഗീതമായി
രുന്നില്ല; എന്റെ ഹൃദയതീരത്തെ സ്നേഹത്തോടെ
തലോടിയ ഒരു കല്ലോലമായിരുന്നു.
ആ സ്വരങ്ങളുടെ ഊർജ്ജപ്രവാഹമാണ് ഇന്നും
എന്റെ ഉള്ളിൽ ആഞ്ഞടിക്കുന്ന തിരമാലകളാ
യും, തിമിർത്ത് പെയ്യുന്ന മഴയായും, ഇടിമിന്നലി
ന്റെ തീക്ഷ്ണതയായും മാറി മാറി ജീവിതത്തെ
കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പ്രണയിക്കാൻ എന്നെ
പഠിപ്പിക്കുന്നത്.
നിന്നോടൊപ്പമുള്ള ആ സംഗീത നിമിഷങ്ങളും, ആ
സ്വരയാത്രയും, ആ വികാരങ്ങളും—എല്ലാം എന്റെ
ജീവിതത്തിന് ലഭിച്ച അപൂർവ ഭാഗ്യങ്ങളായിരുന്നു.
കാലം എത്ര ദൂരം സഞ്ചരിച്ചാലും, ആ ഓർമ്മകളു
ടെ മധുരം ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകില്ല; കാരണം
ചില മനുഷ്യരും ചില സ്വരങ്ങളും ജീവിതത്തിൽ
നിന്ന് അകലുകയില്ല... അവർ ഹൃദയമിടിപ്പായി
എന്നും നമ്മോടൊപ്പം ജീവിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും
പ്രണയത്തെ അല്ലാതെ പ്രണയിതാക്കളുടെ
ഭാരത്തെ ചുമക്കേണ്ടതില്ല എന്ന തീരുമാനമേടു
ക്കുമ്പോഴാണ് പ്രണയം സ്വാർത്ഥകമാകുക എന്ന
സിദ്ധാന്തം എന്നെ പഠിപ്പിച്ച നിനക്ക് നന്ദി.. അലംഘ
നീയമായ കരാറുകൾ ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുന്നതാണ്
പ്രണയത്തിന് നല്ലത് എന്ന് പഠിപ്പിച്ചു നിനക്ക് നന്ദി.
പ്രണയത്തിനൊടുവിൽ വാശിയും പകയുമായി
തകർന്ന് നിൽക്കാതിരിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ച നിനക്ക്
നന്ദി. പ്രണയത്തിൽ നിന്ന് പ്രണയങ്ങളിലേക്ക്
ചിറകുയർത്തി പറക്കാൻ പഠിപ്പിച്ച നിനക്ക് നന്ദി..
സഫല്യമാകാത്ത പ്രണയത്തിൽ നിന്ന് മോചിതനാ
കാൻ എന്നെ പഠിപ്പിച്ച നിനക്ക് നന്ദി. ഒരു ഹൃദയ
ത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ഹൃദയം മാത്രമല്ല അനേകം
ഹൃദയങ്ങൾ.. അതാണ് പ്രപഞ്ചസത്യം എന്ന്
മനസ്സിലാക്കിത്തന്ന നിനക്ക് നന്ദി. പകുത്താലും
പകുത്താലും തീരാത്ത പ്രണയങ്ങളിലേക്ക് വളര
ട്ടെ നമ്മുടെ ജീവിതം എന്ന് പഠിപ്പിച്ചുതന്ന നിനക്ക്
നന്ദി. ഒരു പ്രണയ തിരിയിൽ നിന്ന് തെളിച്ചമുള്ള
അനേകം പ്രണയ തിരികൾ തെളിയട്ടെ എന്ന
ആശിച്ച നിനക്ക് നന്ദി. നൂറായി പകർന്നാലും ആ
പകർന്ന് തിരികളിൽ എല്ലാം പ്രണയം തെളിഞ്ഞു
നിൽക്കണം എന്ന് മനസ്സുകൊണ്ട് കൊതിച്ച
നിനക്ക് നന്ദി.
വിശ്വമില്ലാ നീ ഇല്ലെങ്കിൽ വീണ്ടിയും ഞാനീ
മണ്ണിൽ എന്ന് നീ കരഞ്ഞ് പാടാതിരുന്നത് എത്ര
നന്നായി.. സംഭവിച്ചത് അങ്ങനെയല്ലല്ലോ..
ജാനകിയമ്മയുടെ വേർപാടിന്റെ വേദനയിൽ
എന്റെ ഹൃദയം മൊഴിഞ്ഞ കുറച്ച് വരികൾ.. വികാര
ങ്ങളുടെ പ്രതിധ്വനികൾ..

അതാണ് ഈ കുറിപ്പ്..

ശ്രീകുമാർ പുളിയമ്പറ്റ: ഓക്ലാൻഡ് മലയാളി സമാജം മുൻ പ്രസിഡൻറ്. സമാജത്തിന്റെ മുഖപത്രമായ ദർപ്പണത്തിന്റെ
തുടക്കകാരിൽ ഒരാൾ. ഇപ്പോൾ പെർത്തിൽ സ്ഥിരതാമസം. ക്ലിനിപത്ത് പതോളജി ലബോറട്ടറിയിലെ സീനിയർ സയന്റിസ്റ്റ്.
Australian Justice of the Peace ആയി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനം, യാത്രകൾ, സംഗീതം, പരിസ്ഥിതി
ഇതൊക്കെയാണ് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ.

കഥ

അടരുകൾ

അടരുകൾ
അടരുകൾ

വാമദേവ പണിക്കർ

ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല, ഇങ്ങിനെയൊക്കെ സംഭവിക്കുമെന്ന്. അമ്പത്തിയഞ്ചിൽ വീണ്ടും ഒരു വിവാഹം, അതും മക്കൾ മുൻകൈ എടുത്ത്. ഒരു രാവിനപ്പുറം അതു യഥാർഥ്യമാകുന്നു.
 കടലുകൾ താണ്ടി കാതങ്ങൾക്കിപ്പുറം ഈ പച്ചപ്പിന്റെ തുരുത്തിൽ ഉറ്റവരും ഉടയവരും ഇല്ലാതെ വീണ്ടും...അങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ആദ്യ വിവാഹത്തിനും ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ എന്നയാൾ ഓർത്തു; കുറെ സുഹൃത്തുക്കളും സൗമ്യയുടെ അമ്മയുമൊഴികെ. ഓർമ്മകളെ ഗതകാലത്തിന്റെ മേച്ചിൽപുറങ്ങളിൽ മേയാൻ വിട്ട് അയാൾ കിടക്കയിൽ അങ്ങിനെ കിടന്നു, മിഴികൾ പൂട്ടി...
വീട്ടിൽതന്നെ കാറും ലോറിയും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പതിനെട്ടു തികയും മുമ്പേ അവ രണ്ടും അനായാസം ഓടിക്കാൻ പഠിച്ചിരുന്നു. അന്നൊന്നും അത് തന്റെ ജീവിതോപാധി അയിത്തീരുമെന്ന് സ്വപ്നേപി നിനച്ചിരുന്നില്ല. തടിയും തടി ബിസിനസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അപ്പൻ എന്നും വിട്ടീൽ അമ്മക്കു താഴെയായിരുന്നു. വീട്ടിലെ റബ്ബർ ടാപ്പിംഗുകാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന രാധമ്മയുടെ മകളായിരുന്നു സൗമ്യ. വെളുത്തു മെലിഞ്ഞൊരു പാവാടക്കാരി. സ്കൂൾ മുടക്കമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ ആസ്തമ രോഗിയായ അമ്മയെ സഹായിക്കാൻ സുന്ദരിയായ അവളും വരുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണ് പരിചയമായത്. അതു പിന്നെ പ്രണയഭാവം പേറുകയായിരുന്നു.

എന്തുപറഞ്ഞാലും ഒന്നും മിണ്ടാതെ, വെറുതെ ചിരിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്ന അവളെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കൽ തമാശയായി രാധമ്മയോടെ ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്; ജനിച്ചപ്പോഴേ ഇവളുടെ സ്വഭാവം മനസിലാക്കി എങ്ങിനെ ഈ പേരിട്ടെന്ന്. അവളെ കാണണമെന്ന് എപ്പോഴും കൗമാരമനസ്സ് തുടിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്തോ മണം തട്ടിയ അമ്മച്ചി മുരണ്ടു. ദേ; ദൈവവേലക്ക് ഉഴിഞ്ഞു വെച്ചേക്കുന്നവനാ നീ. മനസ്സിൽ അരുതാത്ത ചിന്തയൊന്നും വേണ്ട കേട്ടോ. അവിടെയും തീർന്നില്ല- "സുഖമില്ലെങ്കിൽ നീ ജോലി നിർത്തി പൊക്കോ, രണ്ടായാലും നിന്റെ പെണ്ണിനേയും കൊണ്ട് ഇനി ഇങ്ങോട്ട് വരേണ്ട". "പ്രായമായ മൂന്നെണ്ണം ഇവിടൊള്ളതാ; വല്ല പെഴപ്പുകേടും പറ്റീട്ടു പിന്നെ പറഞ്ഞിട്ട് ആയില്ല" എന്നൊരു തിട്ടൂരം രാധമ്മക്കും നൽകി. അതോടെ വാശിയായി... അവളെയെ കെട്ടൂ എന്ന ഉറപ്പ് ആയമ്മയ്ക്ക് നൽകി.
ഡിഗ്രി മൂന്നാം വർഷം പഠിക്കുന്ന ആ കാലം. KSRTC യിൽ ഡ്രൈവർ നിയമനത്തെപ്പറ്റി ആരോ പറഞ്ഞറിഞ്ഞു. തന്റെ ഇഷ്ടം സാധിക്കണമെങ്കിൽ സ്വന്തം കാലിൽ നിന്നേ മതിയാകൂ എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ ടെസ്റ്റുകൾ അറ്റൻഡ് ചെയ്തു. പ്രതീക്ഷക്ക് വിപരീതമായി ഫലം തനിക്ക് അനുകൂലമായി വന്നു. ഡിഗ്രി പാസ്സായി അധികം കഴിയും മുമ്പേ ലഭിച്ച ജോലിക്കാര്യം പക്ഷെ വീട്ടിൽനിന്നും മറച്ചുവെച്ചു.

ജോയിൻ ചെയ്ത ശേഷമാണ് വിവാഹത്തെപ്പറ്റി വീട്ടിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്. ഇച്ചായന്മാർ രണ്ടും അന്തം വിട്ട് നിന്നു. അപ്പനു സ്വതസിദ്ധമായ നിസ്സംഗത മാത്രം. കുടുംബത്തൊരു വൈദീകനെ വാഴിച്ചു മേനി നടിക്കാനിരുന്ന അമ്മച്ചിക്ക് പക്ഷേ അത് ഒട്ടും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ ഉറഞ്ഞുതുള്ളി. കുടുംബത്തുനിന്ന് ഒരുതരി മണ്ണോ എന്തെങ്കിലും സഹായമോ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടെന്നതിലുപരി മേലാലീ നാലതിരിനകത്തു കാല് കുത്തരുതെന്നൊരു ഉഗ്രശാസനവും...

'ആകാശത്തിലെ പറവകൾ.......' ബൈബിൾ വാക്യം മെല്ലെ മൂളിയത് അമ്മച്ചിയെ ഒന്നുകൂടി ചൊടിപ്പിച്ചു.

'വേണ്ടടാ; ആശാരിച്ചി കൊയ്തുകൊണ്ടുത്തരും. ഏതായാലും രണ്ടും കൂടി ഏറെനാൾ പൊറുക്കാൻ എടവരുകേല. വരുത്തുകേല, ഒടേതമ്പുരാനായ കർത്താവ്'...

അമ്മച്ചിയുടെ വാക്കുകൾ അറംപറ്റിയതു പോലെയായി... പതിനഞ്ചുവർഷം തികച്ച് ഒന്നിച്ചുകഴിയാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. സ്റ്റോപ്പിൽ ബസ് കാത്തുനിന്നവർക്കിടയിലേക്ക് പാഞ്ഞുകയറിയ ഒരു ടെമ്പോവാൻ മറ്റു രണ്ടുപേർക്കൊപ്പം അവളുടെ ജീവനും കവർന്നു. പതിനൊന്നും പതിമൂന്നും വയസ്സുള്ള മക്കൾ ശ്രേയയെയും ശ്രദ്ധയെയും തന്നെ ഏല്പിച്ച് ഒന്നും പറയാതെ അവൾ യാത്രയായി. എങ്കിലും ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്ന കാലം കൊണ്ട് ഒരു ജന്മത്തിന്റെ സ്നേഹവും കരുതലും കൈത്താങ്ങും അവൾ നൽകി. ഇരുചക്രവാഹനത്തിനപ്പുറം യാത്ര സാധ്യമാകാത്ത ഇടവഴിക്കരികിലുള്ള ഒരു കൊച്ചുവീട്ടിലായിരുന്നു വാടകക്ക് താമസം. ഉടമ കുടുംബസമേതം വിദേശത്ത് ആയതിനാൽ 40സെന്റോളം ഉള്ള സ്ഥലത്ത് അയാളുടെ സമ്മതത്തോടെ കൃഷിയും കോഴിയും പശുവളർത്തലുമൊക്കെയായി അമ്മയും മകളും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയ തുക തനിക്ക് കൈത്താങ്ങായി-അതേ സ്ഥലം പിന്നീട് വിലയ്ക്കു വാങ്ങാൻ പറ്റിയപ്പോൾ.

"ഡ്യൂട്ടി ഓഫ്" ദിനങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി സൗമ്യ കണ്ടെത്തിയ ആശയമായിരുന്നു ഒരു ടാക്സി കാർ സ്വന്തമാക്കുക എന്നത്. രാധമ്മയുടെ പേരിലുള്ള വസ്തു വിറ്റു പ്രാരംഭ മൂലധനം കണ്ടെത്തിയതും അവൾ തന്നെ. നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഇപ്പോഴും ഓർമ്മയിൽ ഒളിമങ്ങാതെ അങ്ങിനെത്തന്നെയുണ്ട്.

'ഇച്ചായൻ എത്രയോ ഉയർന്ന ചുറ്റുപാടിൽ ജീവിക്കേണ്ട ആൾ ആയിരുന്നു. എന്നെപോലെ ഒരു സാധാരണ പെണ്ണിന് വേണ്ടി ത്യജിച്ച ആ ജീവിതം തിരിച്ചു തരാൻ പറ്റില്ലെങ്കിലും തിരിച്ചുപിടിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഇങ്ങിനെ കൈത്താങ്ങെങ്കിലും ആയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പിന്നെ പാഴ്ജന്മം അല്ലേ ഇച്ചായാ"

ആ ചോദ്യത്തിന് മുമ്പിൽ വാക്കുകൾ മുട്ടി. പിന്നെ ചെറുക്കാൻ പറ്റിയില്ല.

സൗമ്യയുടെ മരണശേഷം ഒരാഴ്ചയോളം അവധിയെടുത്തു. കണ്ണീർ ഉണങ്ങിയ മുഖത്തോടെ മക്കളുടെ തോരാക്കണ്ണീർ ഒപ്പിയും സാന്ത്വനിപ്പിച്ചും പരിപാലിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഇതിനിടെ പലതും തീരുമാനിച്ചുറച്ചിരുന്നു. തനിക്കിനി മക്കളും അവർക്ക് താനും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇനിയുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ സുഗമമായ പോക്കിന് ജോലി ഒരു തടസ്സം ആണെന്ന് തോന്നി, ജോലി രാജി വെച്ച്

ഒരു മുഴുവൻ സമയ ടാക്സി ഡ്രൈവർ ആയി. വരുമാനം കുറഞ്ഞെങ്കിലും മക്കളുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇരുവരും പഠിക്കാൻ മിടുക്കർ ആയിരുന്നു. കാലത്ത് എണീറ്റ് അവർക്കുള്ള ടിഫിൻ ഒരുക്കി കഴിയുമ്പോഴേക്കും അവർ റെഡിയായെത്തും. കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു നേരെ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. പിന്നെ സ്റ്റാൻഡിലേക്ക്. കാലം കടന്നുപോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനിടെ സർവീസ് അനുകൂല്യങ്ങൾ കിട്ടിയിരുന്നു. ടാക്സി ഓട്ടം കുറവായതിനാൽ അതിൽനിന്നും ഒരു ഓട്ടോറിക്ഷ കൂടി വാങ്ങി വരുമാനം കൂട്ടി. ബാക്കിപ്പണം ചിട്ടി എന്ന ഓമനപേരിൽ പലിശക്ക് നൽകി സാമ്പത്തികഭദ്രത ഉറപ്പാക്കി. ഇതിനിടെ പലരും മക്കളുടെ കാര്യം നോക്കാൻ വേണ്ടിയെങ്കിലും ഒരു രണ്ടാം വിവാഹത്തിന് നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു. അവരോടൊക്കെ പറഞ്ഞത്, കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും എനിക്കും ഇടയിൽ അങ്ങനൊരു വിള്ളൽ വേണ്ടെന്നാണ്. അമ്മയുടെ സ്ഥാനത്തും ഞാൻ മതി. അവർ അല്ലലില്ലാതെ വളർന്നോളും എന്നാണ്. അതെ; അവർ വളർന്നു. അമ്മയെപ്പോലെ സുന്ദരികളായി. ശ്രേയ അമ്മയുടെ തനിപകർപ്പും.

രണ്ടു വയസ്സിന്റെ വ്യത്യാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ ഇരുവരും തമ്മിൽ. മൂത്തയാൾ നഴ്സിംഗ് പഠനത്തിന് പോകും മുമ്പ് മക്കളോട് ഒന്നേ ഓർമിപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളു. "ഇതുവരെ നിങ്ങൾ അപ്പയുടെ കൺമുമ്പിൽ ആണ് വളർന്നത്. ഇനിയും അങ്ങിനെയല്ല... അതുകൊണ്ട് ഒന്ന് എപ്പോഴും ഓർത്തുകൊള്ളുക. സൗഹൃദം പെണ്ണിനോടെന്നല്ല ആണിനോടും ആകാം; പക്ഷെ അടുപ്പം എപ്പോഴും ഒരു കൈയ്യകലത്തിൽ നിർത്തണം. അപ്പയും അമ്മയും പ്രണയിച്ചവരാണ്. നിങ്ങൾക്കും അതാകാം എന്നാൽ പ്രണയം ഒരിക്കലും വിവാഹത്തിന് മുമ്പ് കിടക്കയോളം എത്തരുത്. അങ്ങിനെയായാൽ പിന്നെ നിനക്കവൻ പലരിലൊരുവൻ ആണെന്നേ അവൻ കരുതൂ. അപ്പക്ക് പറഞ്ഞു തരാനെ കഴിയൂ. സൂക്ഷിക്കേണ്ടവർ നിങ്ങളാണ്. നിങ്ങളാണ് അപ്പയുടെ ജീവനും ജീവിതവും, അത് മറക്കരുത്".

അന്നവർ രണ്ടാളും അമ്മ നഷ്ടപെട്ട പഴയ കുരുന്നുകളായി തന്റെ നെഞ്ചിൽച്ചേർന്നു മതിയാവോളം കരഞ്ഞു. അതവർ തനിക്ക് പറയാതെ തന്ന ഉറപ്പായിരുന്നു. എന്നിട്ടും മൂത്തവൾക്കു ഒരു അടുപ്പം ഉണ്ടായി. ഡിഗ്രി കഴിഞ്ഞു നാട്ടിലെത്തി ജോലിചെയ്യുമ്പോൾ അവിടെ സീനിയർ ആയിരുന്ന ഒരാളുമായി. അന്നവൻ ന്യൂസിലാൻഡിലൊരു ജോലിക്കായുള്ള ശ്രമത്തിൽ ആയിരുന്നു. വിസ ശരിയായ ശേഷം അവൻ വീട്ടിലെത്തി വിവാഹ കാര്യം പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചാണ് യാത്രയായത്. രണ്ടു വർഷത്തിനകം ആ വിവാഹം നടന്നു. ചിറകിനടിയിൽ നിന്നും ആദ്യത്തെ കിളിക്കുഞ്ഞു അങ്ങിനെ പറന്നകന്നു. ഇളയവൾക്കു വരനെ അവിടെനിന്നു കണ്ടെത്തിയതും മകളും മരുമകനും ചേർന്ന്. താമസിയാതെ അവളും കിവികളുടെ നാട്ടിലേക്ക്.

വീടും പത്തു സെന്റും ഒഴികെ വസ്തു കൈമാറ്റം ചെയ്ത് വിവാഹങ്ങളിൽ മാന്യത നിലനിർത്തി. ഇപ്പോൾ തന്റെ ഏകാന്തതക്ക് വിരാമമിടാൻ, സ്വന്തമെന്നാവകാശപ്പെടാൻ ഇനി ആരും ഇല്ലാത്ത നാട്ടിൽ നിന്നും, മക്കൾ ഒരുക്കിയ ഒരു ഇടത്താവളം. ഹരിതാഭമായ ഈ സ്വച്ഛഭൂമി. കൂട്ടിനായി, കൂട്ടുകാരിയുടെ വിധവയായ അമ്മയെയും. ഇവിടെ ഇനിയും മക്കൾക്കൊപ്പം അവർ പറയുമ്പോലൊരു ശിഷ്ടകാലം. അല്ലെങ്കിലും അവർ പറയുന്നതാണ് ശരി...ഒരുപിടി ഓർമ്മകൾ അല്ലാതെ എന്താണ് നാട്ടിലിനിയും തനിക്കുള്ളത്. ആ ഓർമ്മകൾ തന്റെ സൗമ്യയെ ചുറ്റിയുള്ളതാണ്. അതില്ലാതെ തന്റെ ഒരു ദിനവും കടന്നുപോയിട്ടില്ല. ആ ഓർമ്മകളും ഇടനെഞ്ചിൽ വിങ്ങലായി ഒപ്പമുള്ളപ്പോൾ പിമ്പിൽ പിന്നെ എന്ത് ബാക്കി! എല്ലാ സൗഭാഗ്യങ്ങളും ത്യജിച്ചത് അവൾക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു. എന്നിട്ടും...

'സുമീ നീ എന്നെ ഏല്പിച്ച മക്കളെ ഞാൻ ഭദ്രമായൊരു സന്തോഷത്തുരുത്തിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ അവർ നമ്മേക്കാളും ഏറെ വളർന്നിരിക്കുന്നു... നമ്മുടെ ഇടുങ്ങിയ ചിന്താഗതിയിൽ നിന്നും മാറി ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇനി അവരുടെ വാക്കുകൾക്ക് വിലകൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ കണ്ടെത്തിയ ഒരാളെ തുണയാക്കുന്നു. ശരിയല്ലേ സുമി, അവർ പറയുന്നത്?

നിന്റെ ഓർമ്മകൾ എനിക്ക് തുഴയാകാം, പക്ഷെ തുണയാകില്ലല്ലോ. എങ്കിലും അത് എന്റെ ഊർജമായി എന്നും എനിക്കൊപ്പം കാണും ആർക്കും തുറന്നുകൊടുക്കാൻ കഴിയാത്തൊരു അറയിൽ; ഭദ്രമായി ജീവിതാന്ത്യം വരെ...ഇനി ആരെ ഒപ്പം കൂട്ടിയാലും!

ഏതോ ശബ്ദം ചിന്തകളെ മുറിച്ചു. ശ്രദ്ധിച്ചു...

മുറിക്കു വെളിയിൽ മക്കളും സുഹൃത്തുക്കളും ആഘോഷം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇത് അവരുടെ ലോകം; അവരുടെ ശരികൾ! അതിരുകളില്ലാത്ത ആത്മാർത്ഥ സൗഹൃദത്തിന്റെ, ആഹ്ളാദ ത്തിന്റെ, ആത്മഹർഷത്തിന്റെ, ഒത്തുചേരലിലുള്ള ആശ്വാസത്തിന്റെ, പാട്ടും ആട്ടവുമായി ഒരു വ്യത്യസ്ത ലോകം. അതിൽ അവർ ആനന്ദം കൊള്ളുന്നു. അവർക്ക് ഒത്തുകൂടാൻ എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശേഷം വേണം; അത് ഇക്കുറി തന്റെ പേരിലും. മുറി തുറന്നു വെളിയിൽ വന്ന അയോളോട് കുസൃതിക്കാരിയായ ഇളയ മകൾ കളിയായി ചോദിച്ചു.

"അപ്പേടെ സുമി അനുവാദം തന്നോ, അപ്പേ"?

ഉള്ളം നിറഞ്ഞ വിങ്ങലോടെ, വിളറിയ ഒരു ചിരിയോടെ, വിഷാദം മുകർന്ന വദനത്തോടെ, മകളുടെ കുസൃതിച്ചിരിയിലേക്ക്, സുമിയുടെ അതേ ചിരിയിലേക്ക്, അയാൾ നിർന്നിമേഷം നോക്കിനിന്നു!

വാമദേവ പണിക്കർ: പത്തനംതിട്ടയിലെ കൂടൽ സ്വദേശി, വിമുക്ത ഭടൻ. ഫേസ്ബുക്കിന്റെ വരവോടെ ജീവിത വഴിയിലെങ്ങോ മറന്നുവെച്ച എഴുത്തു ശീലം പൊടിതട്ടി എടുത്ത് ഇതേ പേരിൽ ചെറു ലേഖനങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും എഴുതാറുണ്ട്. ഭാര്യ പ്രസന്ന. മക്കൾ വിനയ്, വിവേക് - കുടുംബസമേതം ന്യൂസീലാൻഡിൽ ഉണ്ട്.

SERVICE STORY

ഡോ. സാം മത്തായി

നിറമുള്ള ഓർമ്മകൾ

പോയ വർഷം ജൂണിൽ നാട്ടിൽ പോയപ്പോൾ ഓക്ക്‌ലൻഡ്- സിഡ്നി- ബാംഗ്ലൂർ- കൊച്ചി- റൂട്ട് ആണ് തരമായത്. അവധി കഴിഞ്ഞു കൊച്ചിൻ എയർപോർട്ടിൽ നിന്നും ബാംഗ്ലൂരിലേക്കു തിരിച്ചു പോന്നത് ഇൻഡിഗോ ഫ്ലൈറ്റിലും. വിമാനത്തിനകത്ത് തലക്കു മുകളിൽ “ക്യാരി ബാഗ്” ഫിറ്റ് ചെയ്യാൻ കഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ സൈഡ് സീറ്റിൽ നിന്നും ഒരു പതിഞ്ഞ ശബ്ദം... “സാം സാറേ”, ഇതെങ്ങിനെ ഈ ഫ്ലൈറ്റിൽ?

ഒരു നിമിഷം പകച്ചു പോയി ...ആരായിരിക്കും? സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി... പരിചയമുള്ള മുഖം... പക്ഷേ ഒരെത്തും പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല!

സെക്കൻഡുകൾക്കുള്ളിൽ അടുത്ത ചോദ്യം... “എന്നെ ഓർമയില്ലേ, CSB യിലുണ്ടായിരുന്ന മുരളീധരനെ”?

മനസ്സ് മുപ്പതു വർഷം പിറകോട്ടു പാഞ്ഞു ... അതോടെ എല്ലാം ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞു വന്നു...

CSB- “സെൻട്രൽ സിൽക്ക് ബോർഡ്” എന്ന കേന്ദ്ര സ്ഥാപനത്തിൻറെ ചുരുക്കപ്പേരാണ്. CSBയിലെ ജോലി രാജിവെക്കുന്നതു വരെ വിവിധ ഓഫീസുകളിലാണ് ഞങ്ങൾ ജോലി ചെയ്തതെങ്കിലും സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. സീനിയർ സയന്റിസ്റ്റു ആയ Dr. മുരളീധരൻ* ഈയിടെ ജോലിയിൽനിന്നും നിന്നും റിട്ടയർ ആയത് സോഷ്യൽ മീഡിയ വഴി അറിഞ്ഞിരുന്നു...

ഫ്ലൈറ്റ് അറ്റെൻടെൻഡിന്റെ അനൗൺസ്മെന്റ് വന്നു. “Passengers, please be seated...fasten your seatbelt!

അതോടെ സംഭാഷണം മുറിഞ്ഞുപോയി.

“നമുക്ക് ബാംഗ്ലൂരിൽ ചെന്നിട്ടു കൂടുതൽ മിണ്ടാം...ഒത്തിരി വിശേഷങ്ങൾ അറിയാനുണ്ട്, പറയാനുണ്ട്”.

അടുത്ത ഒരു മണിക്കൂർ എന്റെ ചിന്തകൾ 1996 വരെ 13 വർഷം ജോലിചെയ്ത വിവധ CSB ഓഫീസുകളെക്കുറിച്ചും ആ നല്ല കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചുമായിരുന്നു... വിമാനം ഇറങ്ങുമ്പോൾ മുരളിയോട് ചോദിക്കുവാനുള്ള “ചോദ്യാവലി” മനസ്സിൽ തയ്യാറായിരുന്നു...

ബാംഗ്ലൂർ എയർപോർട്ടിൽ വെച്ച് അരമണിക്കൂറിലേറെ CSBയിലെ എന്റെ പഴയ സുഹൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചെല്ലാം തിരക്കി. ഞാൻ അവസാനമായി ജോലിചെയ്ത തമിഴ് നാട്ടിലെ സമയനല്ലൂർ ഓഫീസിന്റെ ഫോൺ നമ്പറും കുറിച്ചെടുത്തു. വീണ്ടും കാണാം എന്ന് പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു.

ഓക്ക്‌ലാൻഡിൽ തിരിച്ചെത്തിയതിന്റെ പിറ്റേന്ന് സമയനല്ലൂർ ഓഫീസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. തമിഴ് നാട്ടിൽ നിന്നുമുള്ള ഒരു ഓഫീസറാണ് നിലവിൽ ഇൻ-ചാർജ്. എന്റെ സ്റ്റാഫും പ്രിയ സുഹൃത്തുമായിരുന്ന “കാർത്തിക്കി”ന്റെ ഫോൺ നമ്പർ ഞാൻ പ്രത്യേകമായി ചോദിച്ചു വാങ്ങി...

****

13 വർഷത്തെ ഗവണ്മെന്റ് സർവീസിൽ 1991മുതൽ

നാലു വർഷം തമിഴ്നാട്ടിലെ മധുരയ്ക്കടുത്തുള്ള സമയനല്ലൂരിൽ ആയിരുന്നു. ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ ചന്ദനക്കാടുകൾ നിറഞ്ഞ മറയൂരിൽ നിന്നുമുള്ള ട്രാൻസ്ഫർ. സമയനല്ലൂരിലെ നിലവിലുള്ള ഓഫീസർക്ക് സ്ഥലമാറ്റം ആയപ്പോൾ ഉണ്ടായ വേക്കൻസി ചോദിച്ചു വാങ്ങിയതാണ്. ഓഫീസറിൽനിന്നും ചാർജ് ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ച ചോദ്യം എന്നെ ഞെട്ടിച്ചുകളഞ്ഞു.

"ഈ സെന്റർ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റിനു കൈമാറ്റം ചെയ്യാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലാണെന്നുള്ള ന്യൂസ് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലേ?"

ഞാനത് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം...

അതോടെ മനസ്സിലൊരു കൊള്ളിയാൻ മിന്നി...

ഇവിടെ വന്നു ചാർജ് എടുക്കുന്നത് ഒരു കെണിയായോ? എന്തായാലും വരുന്നിടത്തുവെച്ച് കാണാം എന്ന ചിന്തയിൽ ഞാൻ ചാർജ് ഏറ്റെടുത്തു; നിലവിലുള്ള ഓഫീസറെ റിലീവ് ചെയ്തു!

സെൻട്രൽ പബ്ലിക് വർക്സ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ്(CPWD) പണിത കെട്ടിടവും, പട്ടുനൂൽ പുഴുവിനെ വളർത്താനുള്ള ലാബുകളും, അതിനുവേണ്ട മൾബറി തോട്ടവും, സ്റ്റാഫ് ക്വാർട്ടേഴ്സും എല്ലാം ചേർന്ന സമുച്ചയമാണ് സമയനല്ലൂർ സെന്റർ. മൈസൂരിലെ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റിട്യൂട്ടിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗവേഷണ ഫലങ്ങളുടെ "ഫീൽഡ് ട്രയൽ" നടത്തുകയാണ് സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രാഥമീക ഉത്തരവാദിത്തം. കൂടാതെ, മധുര മുതൽ തേനി വരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ ഇരുന്നൂറിൽപ്പരം പട്ടുനൂൽ കർഷകർക്ക് വേണ്ട ട്രെയിനിങ്ങും സഹായങ്ങളും എത്തിക്കണം; അതിനായി ആറ് ടെക്നിക്കൽ സ്റ്റാഫും ജീപ്പും ഡ്രൈവറും ഉണ്ട്. തമിഴ് നാട്ടിൽ സമയനല്ലൂരിനെ കൂടാതെ കൃഷ്ണഗിരിയിലും ഇതുപോലൊരു ഓഫീസ് ഉണ്ട്.

മൾബറി തോട്ടത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുവാൻ ആറ് സ്ഥിരം ജോലിക്കാരെ കൂടാതെ ഒരു വാച്ച്മാനും പ്യൂണുമടക്കം എട്ട് തൊഴിലാളികളുമുണ്ട്. വർഷങ്ങളായി സ്ഥിരമായി ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആരെയും സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. എന്നെങ്കിലും സ്ഥിരപ്പെടുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ കാലം കഴിച്ചു കൂട്ടിയിരുന്ന അവരും ഓഫീസ് അടഞ്ഞു പോകുമോ എന്ന അങ്കലാപ്പിലാണ്. ഓഫീസിന് തൊട്ടടുത്ത "കട്ടപ്പുളി" നഗറിലെ വാടക വീടുകളിലാണ് മിക്കവരുടെയും താമസം.

സെന്റർ അടച്ചുപൂട്ടാൻ കാരണമെന്തെന്ന് ഞാൻ തിരക്കി. അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലാകുന്നത്, ഈ സെന്ററിലെ മണ്ണ് മൾബറി ചെടികൾക്ക് അത്ര യോജിച്ചതല്ലത്രേ... മൈസൂരിലെ കേന്ദ്ര ഗവേഷണ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നും ആവശ്യപ്പെടുന്ന "ഫീൽഡ് ട്രയലിന്" തൃപ്തിയായ റിസൾട്ട് ഒന്നും കൊടുക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല! പ്രതീക്ഷയില്ലാത്ത തൊഴിലാളികൾ ചുമ്മാ കാലം കഴിച്ചു കൂട്ടുകയാണെന്നു മനസ്സിലായി. റെഗുലർ സ്റ്റാഫും മനം മടുത്ത മട്ടാണ്. ആകെമൊത്തം ഒരു "നാഥനില്ലാ കളരി"യുടെ അവസ്ഥയാണ് നടമാടുന്നത്.

ഞാൻ ജോയിൻ ചെയ്ത് രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ

കാർത്തിക്* എന്ന ഒരു സ്റ്റാഫ് കൂടി പുതിയതായി ജോലിക്ക് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തു. എന്നേക്കാൾ നന്നേ ചെറുപ്പം. ഓഫീസിൽ നിന്നും അധികം ദൂരത്തില ല്ലാത്ത വാടിപ്പട്ടിയിൽ നിന്നും ബസ്സിലാണ് അയാൾ ജോലിക്ക് വരുന്നത്. ആദ്യത്തെ പോസ്റ്റിംഗ് ഉത്തര കർണാടകത്തിൽ എവിടെയോ ആയിരുന്നു. അല്പം അംഗപരിമിതി ഉള്ളതു കൊണ്ടും രോഗിയായ അമ്മയെ പരിചരിക്കണമെന്നുള്ളതു കൊണ്ടുമാണ് വീടിനടുത്തുള്ള സമയനല്ലൂരിലേ ക്കു "റിക്വസ്റ്റ് ട്രാൻസ്ഫർ" തരമായത്. ഇന്ത്യയിൽ ഒട്ടു മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ബ്രാഞ്ചുകളുള്ള സിൽക്ബോർഡിൽ വീടിനടുത്തുള്ള ഓഫീസിൽ ജോലി കിട്ടുക എന്നത് മഹാഭാഗ്യമാണ്. കൃത്യനിഷ്ഠയും ആത്മാർത്ഥതയുമുള്ള കാർത്തിക് ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിൽ തന്നെ എൻറെ ഏറ്റവും വിശ്വസ്ഥനായ സ്റ്റാഫ് മെമ്പർ ആയി. ആത്മാർത്ഥതയുടെ പര്യായം എന്നുതന്നെ പറയാം!

ചാർജ് എടുത്തു ആദ്യമായി ചെയ്തത് മൾബറി തോട്ടത്തിലെ മണ്ണ് പരിശോധിച്ച് രാസ-ജൈവ വളങ്ങൾ നൽകി മൾബറി ചെടികൾക്ക് വേണ്ടത്ര പരിചരണം നൽകുകയായിരുന്നു... അത് ഫലം കണ്ടു... "ഫീൽഡ് ട്രയൽ" പരീക്ഷണങ്ങളുടെ നല്ല റിസൾട്ടുകൾ കേന്ദ്ര ഓഫീസിലേക്ക് അയക്കാനായി... അതോടെ തൊഴിലാളികളും സ്റ്റാഫും ഉഷാറായി; എനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയ പ്പെട്ടവരുമായിത്തീർന്നു. പൊതുവെ തമിഴർ ആത്മാർത്ഥതയുള്ളവരാണ്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ യാണെങ്കിലും സെൻ്റർ അടച്ചുപൂട്ടും എന്നുള്ള ചിന്ത "ഡെമോക്ലസിന്റെ വാളു"പോലെ ഞങ്ങളെ അലോസരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു!

ഇതിനിടയിൽ കുറെ കർഷകർ പല തവണകളായി എന്നെ വന്നു കണ്ട് അവരുടെ ആശങ്ക അറിയി ച്ചു... പത്തുകൊല്ലത്തിലേറെയായി അവർക്കു എല്ലാവിധ സപ്പോർട്ടും കൊടുക്കുന്ന ഈ സെൻ്റർ സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റിനെ ഏൽപ്പിച്ചു കൂടാ എന്നതാ ണ് അവരുടെ ആവശ്യം. "അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടാ യാൽ മൾബെറി കൃഷി പറ്റെ ഒഴിവാക്കേണ്ടി വരും" എന്നൊരു ഭീഷണിയും മുഴക്കി.

ഒരു സ്ഥിര പരിഹാര മാർഗം തേടി എൻറെ മനസ്സ് അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു...

ഒരു ദിവസം ഞാൻ കാർത്തിക്കിനോട് ചോദിച്ചു, "നമ്മുടെ ഓഫീസിലും കൃഷിക്കാർക്കിടയിലും എത്രയും നല്ല മാറ്റങ്ങൾ നമ്മൾ കൊണ്ടുവന്നു. എങ്കിലും, സെൻ്റർ എന്ന് വേണമെങ്കിലും അടച്ചുപൂട്ടാം എന്നുള്ള അവസ്ഥയാണ് ഇപ്പോഴും. നാം എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേ പറ്റൂ...അല്പം പൊളിറ്റി ക്കൽ ആയി നീങ്ങിയാലോ"?

" നല്ല ഐഡിയ... നമുക്ക് ശ്രമിക്കാം സാർ.

പിറ്റേന്ന് കാർത്തിക് ജോലിക്ക് വന്നത് തമിഴ്നാ ട്ടിലെ മാത്രമല്ലാ, ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ തന്നെ ആരാദ്ധ്യനായ ഒരു സീനിയർ പൊളിറ്റിക്കൽ നേതാവിനെ കാണാനുള്ള പദ്ധതിയുമായിട്ടാണ്. അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചാൽ തമിഴ് നാട്ടിൽ എന്തും നടക്കും... തഞ്ചാവൂർ സ്വദേശിയാണെങ്കിലും മിക്കവാറും എല്ലാ ആഴ്ചയും അദ്ദേഹം മധുരയിൽ വരുന്നുമുണ്ട്.

Okay, "ഒരു കൈ നോക്കാം"... ജീവിതത്തിൽ അന്ന് വരെയും ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരനുമായി ബന്ധപ്പെ ട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ സമ്മതം മൂളി...കാരണം ഇത് കർഷകരുടെ മാത്രമല്ല, സ്റ്റാഫിൻ്റേയും, തൊഴിലാളി കളുടെയും നിലനിൽപ്പിന്റെ പ്രശ്നമാണ്.

നേതാവ് മധുര സന്ദർശിക്കുന്ന ദിവസം കാർത്തി ക് അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു. അ ന്നേ ദിവസം ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന ഹോട്ടലിൽ പോയി. ധാരാളം പാർട്ടി പ്രവർത്തകർ ചുറ്റിലുമു ണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു സെൻട്രൽ ഗവണ്മെന്റ് ഓഫീസർ എന്ന നിലയിൽ എനിക്ക് വേണ്ടത്ര പരിഗണന തന്നു. സശ്രദ്ധം എന്നിൽ നിന്ന് കാര്യ ങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം ലോക്കൽ എം.പി. യെ ഫോണിൽ വിളിച്ചു.

"നമ്മ തൊകുതിയിലെ "മദ്ധ്യ പട്ടു വാര്യം ആലുവ ലകം" മൂടരുതുക്ക് മുടിവ് എടുത്തിരിക്കത്. അത് വ്യവസായികൾക്ക് റൊമ്പ കഷ്ടടത്തെ കൊടുക്കും. നീങ്കെ അത് എപ്പടിയാവത് തടുക്ക വേണം" – (നമ്മുടെ നിയോജക മണ്ഡലത്തിലെ സെൻട്രൽ സിൽക്ക് ബോർഡ് ഓഫീസ് ആടക്കുവാൻ ഉള്ള തീരുമാനത്തിലാണ്. കൃഷിക്കാർക്ക് അത് ഏറെ പ്രയാസം ഉണ്ടാക്കും. അതുകൊണ്ടു ആ തീരുമാനം എങ്ങനെയെങ്കിലും തടുക്കണം")- നേതാവിൻറെ വാക്കിന് എതിർ വാക്കില്ലല്ലോ!

പിറ്റേന്ന് എം.പി ഓഫീസിൽ പോയി നേരിൽ കണ്ട് കാര്യങ്ങൾ ബോധിപ്പിക്കാനും എന്നോട് പറഞ്ഞു. മധുരയ്ക്കും ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ള മൾബറി കർഷകർക്ക് ടെക്നിക്കൽ സഹായവും ട്രെയിനിംഗും കൊടുക്കുന്ന ഏക സെന്ററാണ് സമയനല്ലൂരിലേതെന്നും, ആ സെൻ്റർ അടച്ചു പോയാൽ കർഷകർക്കും താൽക്കാലിക തൊഴി ലാളികൾക്കും ഏറെ കഷ്ടപ്പാട് ഉണ്ടാകുമെന്നും ഞാൻ എം.പി.യെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി.

പ്രതീക്ഷ കൈ വിടാതെ ഞങ്ങൾ കാത്തിരുന്നു... അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ, ഒരു മാസത്തിനകം

കാര്യങ്ങൾ “ക്ലിക്” ആയി...ഓഫീസ് തുടർന്നും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ് വന്നു!
അതോടെ സ്റ്റാഫിനും ജോലിക്കാർക്കും നവോന്മേഷമായി. പിന്നീടുള്ള ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സമയനല്ലൂരിന് തമിഴ്നാട്ടിലെ ഏറ്റവും നല്ല “എക്സ്റ്റൻഷൻ സെന്റർ” എന്ന ഖ്യാതി ഉണ്ടാക്കി കൊടുത്തത് ചരിത്രം... ഇന്ത്യയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളമുള്ള പത്തോളം മൾബറി ഇനങ്ങളുടെ ഒരു (Germplasm) നഴ്സറിയും സമയനല്ലൂർ സെന്ററിന്റെ കീഴിൽ വന്നതോടെ മൈസൂർ ഇന്സ്ടിട്യൂട്ടിലെ “സെറികൾച്ചർ (പട്ടുനൂൽക്കൃഷി) ട്രെയിനികൾ “സമയനല്ലൂർ സെന്റർ സന്ദർശിക്കുവാൻ വരുമായിരുന്നു...
നാലു വർഷം പോയതറിഞ്ഞില്ല... എനിക്ക് അടുത്ത ട്രാൻസ്ഫറിനു സമയമായി... സമയനല്ലൂരിൽ നിന്നും വെറും 200 കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള കേരളത്തിലെ അടിമാലി ഓഫീസിൽ ഉണ്ടായ വേക്കൻസിയിലേക്ക് പരിഗണിക്കണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷ കൊടുത്തു (അന്ന് എന്റെ കുടുംബം അടിമാലിക്കടുത്തുള്ള മൂന്നാറിലെ Tata Tea കമ്പനിലായിയിരുന്നു ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്)... പക്ഷേ എനിക്ക് കിട്ടിയ ട്രാൻസ്ഫർ 2000 കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള ബീഹാറിലെ റാഞ്ചിയിലുള്ള CSB നാഷണൽ ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ടിലേക്ക്!
ഔദ്യോഗികമായി എനിക്കും ഡിപ്പാർട്മെന്റിനും എൻറെ ആ ട്രാൻസ്ഫർ കൊണ്ട് പ്രത്യേകാൽ ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും വ്യക്തിപരമായി എന്റെ ഭാഗ്യജാതകം തെളിഞ്ഞുവെന്ന് പറയാം... ന്യൂ സീലൻഡിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റത്തിനുള്ള എന്റെ “പ്രചോദനം” ആ റാഞ്ചി ട്രാൻസ്ഫർ ആയിരുന്നു!

1996ൽ സ്ഥലം മാറി പോയ തിനു ശേഷമുള്ള സമയനല്ലൂർ സെന്ററിന്റെ സ്ഥിതി അറിയുവാൻ എനിക്ക് എന്നും താല്പര്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഫോൺ നമ്പർ കൈവശമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആരെയും കോൺടാക്ട് ചെയ്യാൻ ആകുമായിരുന്നില്ല.
അപ്പോഴാണ് Dr. മുരളീധരനെ ആകസ്മികമായി ഫ്ലൈറ്റിൽ വെച്ച് കണ്ടുമുട്ടുന്നത്.
ഓക്‌ലൻഡിൽ തിരിച്ചെത്തിയതിന്റെ പിറ്റേന്ന് എന്റെ ഫോൺകാൾ കിട്ടിയപ്പോൾ കാർത്തിക്കിന് അളവില്ലാത്ത സന്തോഷമായി. കഴിഞ്ഞ 30 വർഷവും ഞാൻ അവനെ മനസ്സിൽ കൊണ്ട് നടന്നല്ലോ!
അവൻ പങ്കുവെച്ച വിശേഷങ്ങൾ എനിക്കും അത്യധികം സന്തോഷത്തിനു വക നൽകി. എന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ ടെക്നിക്കൽ സ്റ്റാഫ് എല്ലാം പലയിടങ്ങളിലേക്കുംട്രാൻസ്ഫർ ആയി പോയിരുന്നു...അവരിൽ പലരും കാർത്തികിനെപ്പോലെ റിട്ടയർ ആയിരിക്കുന്നു!
“സമയനല്ലൂരിലെ താൽക്കാലിക ജീവനക്കാരെയെല്ലാം ഗവൺമെൻറ് ജോലിയിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി; അവരെല്ലാം റിട്ടയർ ആയി; ഗവണ്മെന്റ് പെൻഷന് അർഹരായി! പലരും കട്ടപ്പുളി നഗറിൽ തന്നെ സ്വന്തമായി വീട് വച്ചു”!
“ഒരാൾ സമയനല്ലൂരിൽ സ്വന്തമായി ഹോട്ടൽ തുടങ്ങി”!!
“പത്താം ക്ലാസ് പാസ്സായിരുന്ന രണ്ടു പേർക്ക് സ്റ്റാഫ് കേഡറിൽ പ്രൊമോഷൻ കിട്ടി... അവരിലൊരാൾ ഇപ്പോഴും സർവീസിൽ തുടരുന്നു!!!”.
“നമ്മുടെ ഓഫീസിന്റെ അടുത്ത് തന്നെ Audi കാറിന്റെ ഷോറൂം തുറന്നിരിക്കുന്നു. ആ പ്രദേശമെല്ലാം ആകെമൊത്തം മാറിപ്പോയി”...
കാർത്തിക് വിശേഷങ്ങൾ തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.
എന്റെ മനസ്സു സമയനല്ലൂർ ഓഫീസിനു ചുറ്റുമായി അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു....
“ഇനി നിന്റെ സ്വന്തം വിശേഷങ്ങൾ പറയൂ, കാർത്തിക്” എനിക്ക് അതിലാണ് കൂടുതൽ താല്പര്യം...
“27 വർഷം ഒരേ ഓഫീസിൽ തന്നെ ജോലി ചെയ്യാനായി...കഴിഞ്ഞ വർഷം റിട്ടയർ ചെയ്തു... ഇതിനിടയിൽ എനിക്ക് ഒരു ഹാർട്ട് ഓപ്പറേഷൻ വേണ്ടി വന്നു... മൂന്നാഴ്ചയോളം ബാംഗളൂരിലെ പ്രമുഖ ഹാർട്ട് ഹോസ്പിറ്റലിൽ തീവ്ര പരിചരണത്തിലായിരുന്നു..."പേസ് മേക്കറി"ന്റെ സഹായത്താലാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതം. അന്ന് ചിലവായ ഹോസ്പിറ്റൽ ബില്ലിന്റെ പതിനഞ്ചു ലക്ഷത്തോളം രൂപ ഗവൺമെന്റ് ആണ് വഹിച്ചത്”.
അവന്റെ വാക്കുകൾ മുറിഞ്ഞു പോയി
അച്ഛൻ? അമ്മ? കുടുംബം?
അച്ഛൻ ഇപ്പോഴും എന്റെ കൂടെയുണ്ട്, 92 വയസ്സായി...അമ്മ കുറച്ചു നാൾ മുന്നേ മരിച്ചു പോയി; പോകും വരെ ശുശ്രൂഷിക്കാനായി...
അവൻ പിന്നീട് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ എൻറെ മനസ്സ് ഉലച്ചു കളഞ്ഞു. "സമയനല്ലൂർ സെന്റർ അന്ന് പൂട്ടിപ്പോയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ ഞാൻ ജോലി രാജിവെക്കുമായിരുന്നു. എന്റെ ആരോഗ്യ പരിമിതികളും, മാതാപിതാക്കളെ പരിചരിക്കലും, വേറെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഓഫീസിലേക്ക് പോകാൻ എന്നെ അനുവദിക്കുമായിരുന്നില്ല... അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ എൻറെ ഓപ്പറേഷന്റെ കാര്യം നടക്കുമായിരുന്നുവോ എന്നോർക്കുമ്പോൾ ഭയം തോന്നിയിട്ടുണ്ട്...
“I owe you so much, Sir” അവന്റെ കണ്ഠമിടറി!

"അതിനു ഞാനൊന്നും ചെയ്തില്ലല്ലോ... അന്ന് ആ രാഷ്ട്രീയ നേതാവിലൂടെ ദൈവം പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് ഓഫീസ് നിലനിർത്താനായത് ...ഞാൻ അതിനൊരു കരുവായെന്നു മാത്രം".
"എനിക്ക് ശേഷം വന്ന മറ്റ് ഓഫീസർമാർ എങ്ങനെ ഉണ്ടായിരുന്നു? എൻറെ ജിജ്ഞാസ ആളിപ്പടർന്നു...
അവന്റെ മറുപടി എന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കപ്പുറമായിരുന്നു
"വഴി വെട്ടാനാണ് സാർ ബുദ്ധിമുട്ട് ...വഴിയുണ്ടായാൽ പിന്നെ വണ്ടിയോടിക്കുക എളുപ്പമാണ്"!
"സാർ പോയതിൽ പിന്നീട് ആറ് ഓഫീസർമാർ മാറി മാറി വന്നു. സാറിനെപ്പോലെ ഞങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട മറ്റൊരു ഓഫീസറും ഈ കാലയളവിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല".

"സാർ" എന്ന അളവുകോൽ ("Yardstick") കൊണ്ടാണ് ഞാൻ മറ്റ് ഓഫീസർമാരെ അളന്നിരുന്നത്. "സാറിനെപ്പോലെ ഒരാൾ സാർ മാത്രം" ! എന്റെ 13 കൊല്ലത്തെ ഗവണ്മെന്റ് സർവ്വീസിൽ കിട്ടിയ ഏറ്റവും മികച്ച അംഗീകാരമായിരുന്നു അത്!

അടുത്ത തവണ നാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ എന്റെ സമയനല്ലൂർ "mates" എല്ലാവരെയും വിളിച്ചു കൂട്ടി മധുര സിറ്റിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഹോട്ടലിൽ ഒത്തുകൂടാമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ് ഞാൻ... കാർത്തിക് അതിനുള്ള ഏർപ്പാട് ചെയ്യാമെന്ന് ഏറ്റിട്ടുമുണ്ട്!

*(*Names have been anonymised to protect the privacy of individuals!)*

Dr. Sam Mathai was a Senior Research Officer with the Central Silk Board, India. In Auckland, he served as a Senior Research Scientist at the University of Auckland. A founding member of the Auckland Malayali Samajam in 1999 and served in many Executive Committees. He has also played a pivotal role in documenting the community's literary and cultural journey as the Chief Editor of Darpanam, having edited eight volumes of the magazine, including the current one.

Thanks

നന്ദിയോടെ...

ഓക്‌ലൻഡ് മലയാളി സമാജത്തിന്റെ മറ്റൊരു സജീവമായ പ്രവർത്തനവർഷത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ നിറയുന്നത് സന്തോഷവും അഭിമാനവും അതിലേറെ നന്ദിയുമാണ്.

ആഘോഷങ്ങളും കലയും കായികവും ഭാഷയും സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയും ഒരുപോലെ ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ സമൂഹത്തെ കൂടുതൽ അടുത്തറിയാനും ഒരുമിപ്പിക്കാനും സഹായിച്ച നിരവധി പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഭാഗമാകാൻ ഈ വർഷം നമുക്ക് കഴിഞ്ഞു.

സ്നേഹത്തിന്റെയും സൗഹൃദത്തിന്റെയും നിറവിൽ നടന്ന ക്രിസ്മസ്-ന്യൂ ഇയർ ആഘോഷങ്ങളോടെയാണ് നമ്മുടെ ആഘോഷയാത്രയ്ക്ക് മനോഹരമായ തുടക്കമായത്. വനിതാദിനത്തോടനുബന്ധിച്ച്, നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ സ്ത്രീകൾക്ക് ദൈനംദിന ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കുകളിൽ നിന്ന് അല്പം മാറിനിന്ന്, സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം സന്തോഷിക്കാനും ആഘോഷിക്കാനും മനസ്സുതുറന്ന് ആസ്വദിക്കാനുമായി ഒരു സംഗീത നൃത്ത സായാഹ്നം ഒരുക്കാനും കഴിഞ്ഞു.

കലാപ്രതിഭകൾക്ക് വേദിയായ കലോത്സവം, ആവേശവും സൗഹൃദമത്സരവും നിറഞ്ഞ സ്മാഷ് ബാഡ്മിന്റൺ ടൂർണമെന്റ്, നമ്മുടെ കുട്ടികളെ മാതൃഭാഷയോടും സംസ്കാരത്തോടും കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്ന 'അമ്മ മലയാളം' എന്നിവയും ഈ വർഷത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ നിറം പകർന്നു.

ആഘോഷങ്ങൾക്കപ്പുറം, പ്രതിസന്ധികളിൽ നമ്മുടെ സമൂഹത്തോടൊപ്പം നിൽക്കുക എന്നതും സമാജത്തിന്റെ പ്രധാന ഉത്തരവാദിത്തമാണെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. വർഗീസിന്റെ കുടുംബം ഏറെ പ്രയാസകരമായ ഒരു സാഹചര്യത്തിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ, അവർക്കൊരു കൈത്താങ്ങാകാൻ ഓക്‌ലൻഡ് മലയാളി സമാജം മുൻകൈയെടുത്ത് ധനസമാഹരണത്തിന് നേതൃത്വം നൽകി. ആ ഉദ്യമത്തോട് മനസ്സുതുറന്ന് സഹകരിക്കുകയും കുടുംബത്തിന് പിന്തുണ നൽകുകയും ചെയ്ത ഓരോരുത്തരോടും പ്രത്യേകം നന്ദി അറിയിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കൂട്ടായ്മയുടെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം പ്രകടമായ നിമിഷങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു അത്.

ഇനി മുന്നിലുള്ള ദിവസങ്ങളും ആവേശത്തിന്റെയും ആഘോഷത്തിന്റെയുമാണ്. മലയാളികളുടെ ഹൃദയത്തോട് ഏറ്റവും ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ഓണം, ഇത്തവണ പ്രിയഗായകൻ വിധു പ്രതാപും സംഘവും ഒത്തുചേരുമ്പോൾ സംഗീതവും സദ്യയും ആഘോഷവും നിറഞ്ഞ വലിയൊരു കുടുംബസംഗമമായി മാറും. അതോടൊപ്പം, ആവേശവും കൂട്ടായ്മയും നിറഞ്ഞ നമ്മുടെ വടംവലി മത്സരത്തിനായുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും പുരോഗമിക്കുകയാണ്.

ഇവയെല്ലാം സാധ്യമാക്കുന്നത് ഒരുപാട് പേരുടെ കൂട്ടായ പരിശ്രമമാണ്. നമ്മുടെ പ്രസിഡന്റ്, ട്രഷറർ, എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റി, കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ, കോ-ഓർഡിനേറ്റർമാർ, സന്നദ്ധപ്രവർത്തകർ എല്ലാവരോടും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി.

നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കരുത്തേകുന്ന സ്പോൺസർമാർക്കും അഭ്യുദയകാംക്ഷികൾക്കും, ഓരോ പരിപാടിയിലും പങ്കുചേരുന്ന എല്ലാവർക്കും ആത്മാർത്ഥമായ നന്ദി.

എല്ലാറ്റിനുമുപരി, ഓക്‌ലൻഡിലെ മലയാളി സമൂഹത്തിന് ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി. നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും പങ്കാളിത്തവും പിന്തുണയുമാണ് ഓരോ പുതിയ സംരംഭത്തിനും ഞങ്ങൾക്ക് കരുത്തും പ്രചോദനവും നൽകുന്നത്.

സെക്രട്ടറിയെന്ന നിലയിൽ ഈ കൂട്ടായ്മയുടെ ഭാഗമാകാനും, നല്ലൊരു ടീമിനൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കാനും, നമ്മുടെ സമൂഹത്തിനായി എന്റേതായ ചെറിയൊരു പങ്ക് നിർവഹിക്കാനും കഴിയുന്നത് ഏറെ സന്തോഷവും അഭിമാനവും നൽകുന്നു.

ഒരു സംഘടനയുടെ യഥാർത്ഥ ശക്തി അതിന്റെ പേരിലോ പദവികളിലോ അല്ല; സന്തോഷങ്ങളിൽ ഒരുമിച്ച് ആഘോഷിക്കുകയും, പ്രയാസങ്ങളിൽ പരസ്പരം കൈത്താങ്ങാവുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരിലാണ്.

ആ ഒരുമയും സ്നേഹവും എന്നും നിലനിൽക്കട്ടെ. നമ്മുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരവും പാരമ്പര്യവും ചേർത്തുപിടിച്ച്, പുതിയ തലമുറയെയും ഒപ്പം കൂട്ടി, കൂടുതൽ മനോഹരമായ നാളുകളിലേക്ക് നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് മുന്നേറാം.

എല്ലാവർക്കും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി!

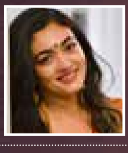

സ്നേഹപൂർവ്വം,

Remya Kiran

Secretary,

Auckland Malayalai Samajam Inc.

Disclaimer: The publisher and Editors of Darpanam cannot be held responsible for errors or any consequences arising from the use of information contained in this publication; the views and opinions expressed do not necessarily reflect those of the Publisher and Editors. We appreciate your feedback about Darpanam; please forward it to Darpanam2026@gmail.com

vjassociates.co.nz

VJ ASSOCIATES LIMITED
YOUR TRUSTED FINANCIAL PARTNER SINCE 2014

Protect what matters
Plan with confidence

OUR SERVICES

- **Personal Risk Insurance**
- **Business Risk Insurance** (Life & Health)
- **Mortgage Solutions**

GET SMART FINANCIAL SOLUTIONS FOR EVERY STAGE OF LIFE WITH US!

Personalised advice. Trusted guidance.
Peace of mind.

MDRT - COT

JULIE ITHAPPIRI
Senior Registered
Financial Adviser - Risk Insurance

027 839 1923
julie@vjassociates.info

LIBIN
Tours and Travels
YOUR JOURNEY STARTS WITH US
Leave the Planning
Keep the Memories
FLIGHT TICKETS
TOUR PACKAGES
VISA ASSISTANCE
HOTEL BOOKINGS
CRUISE HOLIDAYS
TRAVEL INSURANCE
WHAT WE CAN HELP WITH
24*7 SUPPORT | STRESS FREE TRAVEL | EMI OPTIONS | BEST FLIGHT DEALS
TAKING YOU WHERE YOUR HEART HAS BEEN WAITING.
Libin Varghese
+64 22 085 7814
info@libintoursandtravels.co.nz
www.libintoursandtravels.co.nz
Book Now
WE ACCEPT
VISA
gem
16 YEARS
100% NZ OWNED & OPERATED